

ERLE STANLEY GARDNER; PERRY MASON és az eltűnt bankár esete

ELSŐ FEJEZET

A cica szeme úgy táncolt, ahogyan az összegyűrt papírgombóc, melyet Helen Kendal lóbált jóval a karosszék karfája fölött. Borostyán, mert így hívták a cicát, sárga szemeiről kapta a nevét.

Helen szeretett a cica szemébe nézni. A fekete pupillák mindig változtak, baljóslatúan összeszűkültek, majd kitágultak, és olyanok voltak mint az ónix, melyet a fény sem képes átjárni.

Ezek a borostyán-fekete szemek majdhogynem hipnotikusan hatottak Helenre. Rövid ideig elmerengett, majd gondolatai kezdtek elkalandozni. Megfeledkezett a közeli dolgokról... a mai napról, a szobájáról és a cicáról. Még Jerry Templart és Matilda néni hóbotos zsarnokoskodásait is el tudta felejteni. Hirtelen nagyon

mélyről vagy a távoli múltból kerültek elő a gondolatok, melyek kavarogni kezdtek az agyában.

Ma egy réges-régi történet jutott az eszébe.

Jó pár évvel korábban történt. Mikor Helen Kendal tízéves volt, még az előző macskájuk, egy fehérszürke cica, fölmászott a tetőre. Olyan magasra merészkedett, hogy nem mert lejönni.

Egy magas, kedves, szürke szemű bácsi elment létráért, és a legfőlső fokon billegve, türelmesen hívogatta a cicát kinyújtott karja felé.

Ő volt Franklin bácsi. Helen most úgy idézte föl a bácsikáját, ahogy annak idején látta. Nem úgy, ahogy később, mások hatására, kezdett róla vélekedni. Nem arra a Franklin

Shore-ra gondolt, aki elszökött Matilda nénitől, nem a város Eltűni bankárára, ahogyan az újságokban

a hatalmas főcímekben szerepelt, s nem arra az emberre, aki megmagyarázhatatlanul félredobta a sikert, a gazdagságot, a hatalmat, a családját és a régi barátokat, hogy pénztelenül idegenek közé álljon. Helen most csak arra a Franklin Shore-ra gondolt, aki az életét kockáztatta, hogy megmentsen egy ijedt cicát egy bánatos kislánynak, akinek ő volt az egyetlen apa,

akit életében ismert... szelíd, megértő jóbarát, akire ennyi év elteltével is, dacára minden látszólag ellene szóló bizonyítéknak, olyan szeretettel emlékezik vissza, amelyről tudja és mindig is tudni fogja, hogy a bácsikájában viszonzásra talált.

Ez az érzés, mely Helen Kendalt most hirtelen átítatta, meggyőzte arról, hogy Franklin

Shore már nem él. Biztosan meghalt. Valószínű, hogy már évekkorábban meghalt, röviddel azután, hogy megszökött. Szerette Helent.

Szeretnie kellett, mert különben nem vállalt volna oly nagy kockázatot annak a képeslapnak az elküldésével, melyet Helen Floridából kapott tőle, kevéssel azt követően, hogy eltűnt... éppen

amikor Matilda néni mindent megtett, hogy a nyomára bukkanjon. Franklin bácsi pedig bizonyára igyekezett ezt mindenáron elkerülni. Biztos, hogy utána már nem élt sokáig, mert különben újra adott volna magáról hírt. Tudta volna,

hogy Etelén mennyire szeretne hallani felőle, s nem okozott volna csalódást neki. Már nem él. Már majdnem tíz éve meghalt.

Meghalt, és Helennek joga van ahhoz a húszezer dollárhoz, melyet Franklin bácsi

ráhagyott

a végakarataiban. És ha most az övé lenne, ez a rengeteg pénz, mikor Jerry Templar hazajön egy hét kimenővel...

Helen gondolatai ismét elkalandoztak. A

hadsereg teljesen átalakította Jerryt. Kék szeme magabiztosan csillogott, szája határozottabbá

vált. De a változások csak még jobban meggyőzték Helent arról, hogy szereti őt, és még

erősebben érezte, hogy Jerry is szereti, annak ellenére, hogy érzéseit mély hallgatásba burkolja... Nem fogja feleségül venni.

Azért nem,

mert akkor Matilda néni esetleg kirakja a házból, hogy Jerry hadseregtől kapott fizetéséből

tartsák el magukat. De ha lenne pénze, saját

pénze, elegendő pénze, hogy Jerry teljesen nyugodt lehessen... ha neki valami baja esik, Helen

akkor sem kerül az utcára, s nem fog éhezni...

Ezen kár volt töprengeni. Matilda néni sohasem fog engedni. Nem olyan természet. Ha

egyszer eltökélte magát, maga Matilda Shore

sem tudta volna lebeszélni. Márpedig véglegesen eldöntötte, hogy Franklin Shore életben

van, és ugyanilyen eltökélten és megingathatatlanul elzárkózott attól, hogy megtegye azokat

a jogi lépéseket, melyek Franklin Shore-t hivatalosan is halottnak nyilvánítják, hogy érvényesíthessék a végakaratait. Matilda néni nem

volt szüksége az őt illető örökségre. Franklin

Shore feleségeként ugyanúgy rendelkezett a vagyonnal, melyet férje hátrahagyott, mintha özvegye vagy végrendeleti végrehajtója lenne. S

így rendelkezett Helennel is, akinek egy árva

centje sem volt, és nagyobb függőségben tarthatta, mintha megkapta volna húszezer dolláros örökségét.

Matilda néni mennyire szeretett rendelkezni

az emberekkel! Szabad akaratából sohasem fog

lemondani róla, hogy anyagi függőségben tartsa Helent, különösen addig nem, amíg Jerry

Templar körülötte legyeskedik. Matilda néni nem Jerry sohasem tetszett, s Helen érzelmeit

is helytelenítette. A hadseregben bekövetkezett

változás után úgy tűnt, még határozottabb ellenszenvet táplál iránta. A leghalványabb esély

sem mutatkozott arra, hogy kiengedje kezéből

az örökséget, mielőtt Jerry kimenője leteljen.

Hacsak Gerald bácsi nem...

Helen ismét másra gondolt. Gerald bácsira,

aki három napja elmondta neki, hogy kényszeríteni fogja Matilda néni. Testvére a végrendeletében számára is akkora összeget hagyott

mint Helenre. Hatvankét éves, bár öregebbnek

néz ki, s még mindig jogi tanácsosként dolgozik,

hogy megélhessen. Jól jönne neki is ez a pénz,

és úgy érzi, eleget várt rá.

- Ki tudom kényszeríteni Matildából, hogy

intézkedjen, s meg is fogom tenni - mondta

Helennek. - Mindnyájan tudjuk, hogy Franklin

halott. A jog szerint már három éve halott. Az

örökségemet akarom, és azt, hogy te is megkapd, ami téged illet.

Helennek föltűnt, hogy arcvonásai lágyabbak és barátságosabbak lettek, amint őt nézte,

és a hangja is kedvesebben és lágyabban szólt.

- Valahányszor látlak - folytatta Gerald bácsi -, mindig jobban és jobban hasonlítasz az

édesanyádra. Már kiskorodban is ugyanolyan

volt a szemed mint neki, benne az ibolyákkal,

s az aranyszőke hajad is parányi vörös árnyalattal. És most hogy felnőtél, ugyanolyan magas, karcsú, gyönyörű alakod van, örökölted az hosszúkás, szép kezeit, s még lágy, szelíd hangját is. Szerettem az apádat is, de sohasem tudtam neki megbocsátani, hogy őt elvitte tőlünk. Megállt. S mikor ismét belekezdett, hangja valahogyan másként csengett.

Rövidesen szükséged lesz arra a húszezer dollárra, Helen.

-Most van rá szükségem - felelte Helen.

-Jerry Templar miatt?

Helen arca biztosan elárulta, hogy milyen választ akar adni, mert Gerald bácsi nem várta meg, amíg kimondja. Csak lassan bólintott.

- Na jó. Igyekszem megszerezni neked azt a pénzt. Mondata úgy hangzott, mintha sokkal többre készülne, mint egyszerű próbálkozásra. Mindez három nappal ezelőtt történt. Talán...

Borostyán addig erőlködött, amíg bírta.

Nagy szökkenéssel fölugrott az őrjítőén rángatózó papírgombóc felé, s megragadta a fogaival

és a karmával majd amint elkezdett visszafelé

esni, ösztönösen Helen karjához kapott, és tűhegyes karmaival belekapott, hogy megmeneküljön a szőnyegpadlóra zuhanástól.

A hirtelen meglepetéstől Helen fölsikoltott.

Matilda néni éles hangon szólt ki a szobájából:

-Mi baj van, Helen?

- Semmi! - válaszolta Helen idegesen nevetve, miközben szabad kezével megfogta a cica

mancsát, hogy lefejtse a kapaszkodó karmokat.

- Borostyán megkarmolt, de nem számít.

- Mi történt Borostyánnal?

- Semmi. Csak játszottunk.

- Hagyd abba a játékot azzal a macskával.

A végén teljében elrontod.

- Igen, Matilda néni felelte Helen engedelmesen. A cicát simogatta, s közbén a vérző csikokat szemlélte a kezén.

- Gondolom, te nem tudsz arról, hogy a piciny karmaid milyen élesek - mondta Borostyánnak. - Most el kell mennem, hogy valamit tegyek a kezemre.

A fürdőszobában a gyógyszeres szekreter előtt

állt, amikor meghallotta Matilda néni sétabotjának hangját majd kinyílt a fürdőszoba ajtaja,

és ott állt a nénikéje összevont szemöldökkel.

A hatvankét éves Matilda Shore-ban tíz éve

lappang a bosszúvágy. Az idegzsába sem javított a természetén. Termetes, szikár néni volt.

Fiatal korában elképzelhető, hogy volt benne

valami szigorú szépség, de mostanra elfogyott

minden igénye, hogy odafigyeljen megjelenésére. A bőr ráfonnyadt a csontokra, a vállait görnyedten előre tartotta, a fejét pedig megszokásból maga elé lógatva hordta. Vastag, megereszkedett táskák ültek a szeme alatt. A szája pereme elvékonyult, és állandóan lefelé biggyedt. Azonban az idő vasfoga sem volt képes

elpusztítani belőle a kérlelhetetlen, bős elszántságot, melynek egyetlen határozott célja

volt csupán...

- Mutasd, hol karmolt meg az a macska!

szólt Helenre.

- Nem Borostyán volt a hibás, Matilda néni.

Ahogy játszottunk, föltartottam neki egy papírlabdát, hogy kapja el. Nem vettem észre, hogy

túlságosan magasra emeltem. Borostyán csak meg akart bennem kapaszkodni, ennyi az

egész.

Matilda néni szemügyre vette Helen fölsértett kézfejét.

- Valaki az imént beszélt veled. Ki volt az?

- Jerry - Helen mindent megtett, hogy válasza ne tűnjön védekezőnek, de Matilda néni

tekintete erősebb volt nála. - Csak pár percig volt itt.

- Vettem észre. - Nyilvánvaló volt, hogy Matilda nénit kárörömmel tölti el a látogatás rövidsége. - Talán akár te is döntésre vihetnéd magadban a dolgot, Helen! Világos, hogy ő már döntött. Van annyi esze, hogy belássa, nem áll módjában téged feleségül venni. És neked ez a szerencséd! Ha mégis megkérné a kezédét, örült dolog lenne igent mondani.

- Örült dolog lenne - vágta rá Helen.

- Vagyis te nem vagy örült - csattant föl Matilda néni. - A zavaros fejűek mindig így gondolkodnak. Még szerencse, hogy nem számít, amit te gondolsz. Egy ilyen lánynak ez ajerry a lehető legrosszabb parti lenne. Neki fontosabbak a katonabarátai. Egy nő semmi hasznát

sem venné. Az a zárkózott, visszafogott természete előbb-utóbb örületbe kergetne. Ez a természet benned duplán megvan, s az bőven elég. Én kétszer mentem férjhez, úgyhogy tudom, miről beszélek. George Alber az egyetlen

olyan férfi, akivel boldog lehetnél... aki...

- Aki tökéletesen hidegen hagy! - fejezte be a mondatot Helen.

- Másként lenne, ha többet vennél észre belőle. Ha fölthagynál azzal a nevetséges ábránddal, hogy Jerry Templarral akarsz élni, s másokra még a minimális figyelmet sem szenteled.

Annyira bolond nem lehetsz, hogy ne lásd be, nem élhettek meg a közlegényi illetményéből. Amikor...

-Jerry már nem sokáig lesz közkatona küzdött Helen. Tiszti kiképzőtáborba küldik.

-- Na és aztán! Ha megkapja a járandóságát... ha ugyan megkapja, a világ másik végén fog állomásozni, és...

- Először a kiképzőtáborba kerül - hadarta

Helen, mielőtt Matilda néni bármit mondhatott volna arra vonatkozóan, hogy utána mi

történhet. Helen nem volt hajlandó erre gondolni. - Hónapokig lesz ott, és én is vele lehetek, vagy valahol a közelben. Annyira közel, hogy néha találkozhatunk.

-Értem - Matilda néni hangjából mély gúny áradt. - És ezt már mind ki is főztétek, ugye? Kivéve persze azt az apró részletet, hogy eközben miből fogtok megélni. Vagy... - elhallgatott. Most már értem! Gerald beszélt veled.

Bemesélte neked, hogy rá tud kényszeríteni, hogy kiadjam neked azt a pénzt, amit Franklin rádhagyott. Ezt verd ki a fejedből. Az a pénz csak akkor jár neked, ha Franklin meghalt. És ő annyira halt meg, amennyire én. Életben van.

Egy napon majd csúszva-mászva fog visszatérni, s könyörögni fog, hogy bocsássak meg neki.

Fölkacagott, mintha valami komikusát mondott volna. Helen nyomban megértette, hogy

Matilda néni miért ragaszkodik oly rendíthetetlenül ahhoz, hogy Franklin Shore életben van.

Annyira határtalanul megvetette, hogy nem

bírta elviselni a gondolatot, hogy Franklint már

nem érheti utol az ő gyűlölete. Egyetlen rögeszméje maradt, s ezzel élt együtt, ebben élt... az

a rögeszme, hogy férje visszajön. S csak egyetlen oka lehet hazatérésének, magára hagyatottan, megvénülve, összetörten, minden nélkül: hogy ő megfelelően és hiánytalanul megfizessen azért, amit vele tett.

Komo, az inas lépett be nesztelenül az ajtón:

- Bocsánataat - mondta.

- Mit akarsz, Komo? - kérdezte Matilda néni. - Nyitva van az ajtó. Gyere be, és ne olyan

pihe léptekkel járkálj!

Az inas sötét, ragyogó szeme végigfutott Matilda nénin.

- Bocsánataat kérek, de telefonon keresik mondta. - Az az állítás, hogy hívás fontos.

-Jól van. Mindjárt megyek.

- Kagyló vár hálósobában - jelentette be

Komo, majd sarkonfordult, hogy apró, könnyüed léptekkel végigmasírozzon a folyosón.

Helen szólalt meg:

- Matilda néni, miért nem küldöd el ezt az inast? Nem bízom meg benne.

-Lehet, hogy te nem. De én igen.

- De hiszen japán.

- Badarság. Koreai. Utálja a japánokat.

- Még ha azt is állítja, hogy koreai, akkor is...

- Tizenkét éve mondogatja, hogy koreai.

- Én semmi koreait nem látok rajta. Teljesen

olyan mint a japánok, úgy is viselkedik, úgy is...

- Találkoztál valaha is koreaiival? - szakította

félbe Matilda néni.

- Hát... nem, nem igazán, de...

- Komo koreai - mondta Matilda néni határozottan, s ezzel megfordult, és visszabicegett,

hálósobájába, becsukva maga mögött az ajtót.

Helen visszatért a nappali szobába, kezét

csipte a karmolás és a fertőtlenítő szer. A cicának hűlt helyét találta. Leült, és megpróbált olvasni, bár gondolatai nem voltak hajlandók a nyomtatott oldalakra koncentrálni.

Úgy tizenöt perc elteltével félretolta az újságot, hátradőlt, és lehunyta a szemét. A cica előkerült valahonnan, s látszott rajta, hogy nagyon

bánja a tettét. Dorombolva Helen bokájához

dörgölözött. Végül fölszökkent a szék karfájára.

Érdes nyelvével nyaldosni kezdte Helen karját.

Helen hallotta, hogy megszólal a telefon,

majd Komo nesztelen lépteit, amint indul,

hogy fölvegye, s egyszercsak a széke mögött állt.

Míntha nesztelenül, a levegőből termett volna

ott.

-Bocsánataat. .Most a kisasszonyt keresik.

Helen átsétált a fogadósobába, ahol-a telefon volt. Miközben fölemelte a kagylót, azon

töprengett, hogy vajon nem Jerry hívja-e ismét...

- Halló - mondta sietősen.

A vonal túlsó végéről érkező hang meghatottan, reszketve szólalt meg:

-Helen Kendallal beszélek?

-Igen, természetesen.

- Ugye, nem tudod, hogy én ki vagyok?

-Nem - csattant föl Helen. Idegesítették

azok a telefonálók, akik úgy kezdték a beszélgetést, hogy találja ki kivel beszél.

A hang most kissé eresebbnek és nyugodtabbnak tűnt.

- Légy óvatos, hogy mit mondasz, mert meghallhatják. Emlékszel még Franklin bácsikádra?

Helen szája teljesen kiszáradt.

-Igen, igen, de...

-A Franklin bácsikád vagyok.

-Hihetetlen, hiszen ő...

- Nem, Helen, nem haltam meg. - A hang megcsuklott a meghatódottságtól. - Nagyon is élek.

-De...

- Nerrj, hibáztatlak, hogy nem hiszel nekem. Ha látnál, ugye, megismernél?

- Azt hiszem... azt hiszem, igen... biztosan.

A férfi hangja határozottabbá vált, amint folytatta:

- Emlékszel, amikor a kutyus fölkergette a kiscicádat a háztetőre? Rimázkodtál, hogy hozzam le szegényt, és én kihoztam a létrát, és fölmásztam érte. Emlékszel arra a szilveszterre, amikor meg akartad kóstolni a puncsot, és Matilda nénikéd azt mondta, hogy nem engedi,

és akkor te ennek ellenére elcsentél egy kis puncsot a kamrából? Emlékszel, hogy utána beosontam a szobádba, és addig beszélgettünk, amíg kicsit fejedbe szállt az ital, és senkinek sem árultalak el,, még Matilda nénikédnek sem?

Helen különös bizsergést érzett a tarkóján.

- Igen - mondta, vagy inkább csak suttogta.

-Most már hiszel nekem, Helen?

- Frank bácsi...

- Óvatosan! Ne mondd a nevemet! Otthon van a nénikéd?

- Igen.

-Nem szabad megtudnia, hogy fölhívtalak.

Senki sem tudhat róla. Megérted ugye?

- Hát... de... Nérrj nem értem miért.

- Csak egyeden módja van, hogy rendbehozzam a dolgokat. Szükségem lesz a segítségedre.

. l--,Vi VG

-Az enyémre?

- Igen.

--Mit tudok én segíteni?

- Segíteni tudsz valamiben, amiben senki más nem segíthet. Hallottál már valaha egy Perry Mason nevű ügyvédről?

-Igen, már hallottam.

- Arra szeretnék megkérni, hogy ma délután menj el hozzá, és mondd el neki az egész

történetet, hogy tisztában legyen a tényekkel.

Utána este kilenckor hozd el a Gastle Gate szállodához. Tudod, hogy hol van?

, -Nem.

- Nézd meg valahol. Lerobbant kis szálloda.

Ne ijedj meg. Vidd el a szállodához Perry Masont is, és Henry Leech-et keressétek. Ő majd

megmondja, hol találhattok meg. Senki más nem tudhatja meg, amiről beszéltünk, vagy hogy mi történik. Vigyázz, nehogy kövessenek.

Masonnak mindent mondjál el, de ragaszkodj a titoktartásához. Én majd...

Váratlan szusszanást hallott, majd a másik készülék hirtelen kattant egyet, s már csak a jellegzetes vonalhang bugását hallotta. Jó párszor megkocogtatta a telefonvillát.

- Központos! .- kiabálta. - Központos!

A félig nyitott ajtón keresztül Helen meghallotta nagynénje közeledésének semmivel össze

nem téveszthető zaját: lassú, kimért léptek, s

közben egyfolytában kopp... kopp... kopp - hallátszott a sétatálcán, amint a jobb láb csoszogva

lolemaradt.

Kapkodva visszaakasztotta a készüléket.

- Ki volt az? - tudakolta Matilda néni, mikor beért a szobába, épp amint Helen elfordult a telefontól.

- Találkát beszéltünk meg - felelte Helen. Megpróbált könnyed hangot megütni. Matilda néni tekintete Helen jobb kezére süllyedt.

- Hogy az ördögbe karmolt meg az a macska? - kérdezte. - Hazudtál, hogy megvédjed.

Nem maradhat a házban, ha ennyire kezd elvadulni.

- Dehogyan! - védte a cicát Helen. - Mondtam már, hogy egy papírgombóccal ingereltem fel.

- Akkor se karmoljon meg! Az a katonafiú telefonált?

Helen kitérően föl kacagott.

- Miért lettél olyan izgatott? Teljesen elvörösödtél. - Ormótlan vállait megvetően vonta meg. - Pontosan erre a bolond Jerry Templárra vall, hogy egy lányt telefonon keresztül invitáljon. De én már meg se lepődök...

Helen, mi a nyavalya van ezzel a macskával?

Helen unottan fölsóhajtott:

- Mondtam már, hogy az én hibám volt. Én...

- Nem, nem! Nézd csak meg!

Helen megfordult, látva hogy nagynénje szeme egy pontra mered.

-Játszik mondta -, a cicák szeretnek így idétlenkedni.

- Nekem nem úgy tűnik, mintha játszana.

- A cicák akkor csinálnak így, amikor nyújtózkodnak. Meg kell tornáztatniuk az apró izmaikat, így...

Helen érezte, hogy a szavak elpárolognak a nyelvéről, miközben teljesen elbizonytalanodott. A cica most egészen másképp viselkedett.

Ezek a mozdulatok nem hasonlítottak arra a nyújtózkodásra, amellyel egy macska fejletlen izmait növekedésre serkenti. A kicsiny gerinc hátrafeszült, mancsait teljesen kinyújtotta. Apró görcsök rázkódtatták meg a testét. De, ami Helennek a leginkább feltűnt, s félelemmel töltötte el, az a borostyánsárga szemek dermettsége, és a macska állkapcsának merevsége volt a kifehéredett, legörbült ajkak közt habfoltok buggyantak elő.

-Te jó ég! Valami baj történt! Borostyán megbetegedett! - sikoltotta Helen.

- Ne menj a közelébe! - intette Matilda néni.

- A macska megveszett. Ha megvesznek, ugyanúgy viselkednek mint a kutya. Jobban teszed, ha a kezedet azonnal megmutatod egy orvosnak.

- Nem veszett meg - tiltakozott Helen -, ha nem beteg... Szegény kis Borostyán. Mi bajod van? Valami rosszat csináltál?

Helen a csöppnyi merev test felé nyúlt. Amint ujjai megérintették a cica bundáját, Borostyán vonaglani kezdett.

- Most rögtön elviszem egy állatorvoshoz jelentette ki

- Csak nagyon vigyázz! Nehogy megjárd! figyelmeztette Matilda néni.

-Vigyázzni fogok - ígérte Helen, mialatt a ruhásszekrényhez rohant, hogy magára kapja a kabátját:

- Kell valami, amibe belecsavarhatod a macskát - mondta Matilda néni -, nehogy

megint megkarmoljon... Komo... Hé, Komo!
Az apró termetű, barna bőrű emberke szinte,
azonnal fölbukkant az ajtóban.

-Igenis.

- Szerezz egy ócska takarót vagy pokrócot
a ruhásszekrényből! Valamit, amivel be tudjuk
takarni Borostyánt.

Komo fényes szemei különös ábrázattal vizsgálták a macskát.

-Macska beteg? - kérdezte.

- Ne állj már ott, és ne kérdezz ilyen szamárságot! - türelmetlenkedett Matilda
néni. - Nyilvánvaló, hogy a macska beteg. Csináld, amit
Helen mondott. Hozd azt a takarót!

- Igenis.

Helen kapkodva megigazította kalapját a tükör előtt, majd előrehajolt a cicához.

- Ne menj közel hozzá! - intette Matilda néni. - Nem tetszik nekem, amit ez a
macska
művel!

- Mi történt, Borostyán? - kérdezte Helen.

A hangjával próbálta megnyugtatni.

A macska szemei előre meredtek, de Helen
hangjára feje kissé megmozdult, mintha el
akarná fordítani. Ez az apró mozdulat újabb
görcsös rángást váltott ki. Ez alkalommal még
hevesebbet.

Amint Komo meghozta a takarót, Helen
lépteket hallott a veranda irányából. Kinyílt az
ajtó. Bácsikája, Gerald Shore keresztül jött a
fogadószobán, egyenesen a nappaliba. Közben
le is vette a kalapját és vékony kabátját.

-Jó napot, mindenkinek! - mondta vidáman. - Csak nem történt valami baj?

Gerald Shore mély, öblös hangja megnyugtatóan hatott. Sohasem volt rá szükség,
hogy

fölemelje ezt a hangot, s mégis mindig tisztán
lehetett érteni, bármekkora is volt a szoba.

- Borostyánnal történt valami - felelte Helen. - Megbetegedett.

-Mi történhetett?

- Nem tudjuk. Görcsei vannak. Elviszem egy
állatorvoshoz. Én... gyere, Komo, segíts alája
tenni a takarót. Vigyázz, nehogy megharapjon!
A takaróba göngyölték a cicát, majd Helen
magához fogta az apró, megfeszült testet, és
érezte, amint egy újabb görcs összerándítja az
izmokat, miközben elindult az ajtó felé.

- Menjünk, én vezetek - mondta Gerald

Shore. - Te pedig tartsd a cicát.

- A macska megkarmolta Helent - tette hozzá Matilda néni.

- Kimostam alkohollal - magyarázta Helen.

- A macskák ugyanúgy viselkednek, ha megvesznek, mint a kutyák - hajtogatta
Matilda
néni.

Komo mosolyogva bólogatott:

- Roham. Bocsánnaat, minden macskánál

van roham. Ez egy tipikus roham.

Helen Gerald bácsihoz fordult.

- Induljunk! Menjünk már, Gerald bácsi!

- Komo, már megint hagytad, hogy elfogyjon a barnasöröm - szólt Matilda néni az
inasnak. - Kapd magad, fölmész a városba, és
a piacról hozol nekem hat üveggel! Ne gyere
be a szobámba, ha meghoztad. Vacsoráig ledőlök egy kicsit. Helen, ne vedd a
szívedre

azt a macskát! A szereteted más formában is
megnyilvánulhatna. Most pedig induljatok
mind!

Belépett a hálószobájába, s becsapta maga

mögött az ajtót.

- Menjünk, Helen - szólt Gerald bácsi együttérzően.

Helennek hirtelen eszébe jutott a telefonhívás. Furcsa módon teljesen kiment a fejéből,

miközben a cica miatt idegeskedett. Valahogy

hihetetlennek tűnt az egész, mintha meg sem

történt volna. Franklin bácsi! Amint gondoskodott Borostyánról, megpróbálja elérni Perry

Masont.

MÁSODIK FEJEZET

Gerald Shore-ban sohasem volt meg a pénzszerzés tehetsége, mely bátyjának megadatott...

pontosabban nem tudta úgy megőrizni a pénzt.

Míg Franklin olyan ember szigorú eltökéltségével ügyelte vagyona gyarapodását, aki mindig

tudja, mikor kell nemet mondani, Gerald nemtörődöm módon szórta a pénzét, a könnyen

szerzett pénzen gyorsan túl kell adni elvet képviselte. 1929-et megelőzően

Gerald tehetős embernek tekinthette magát. Néhány röpke hét alatt

nemcsak vagyonától szabadult meg, hanem

rájött, hogy megélhetéséhez kénytelen lesz jogtanácsosi gyakorlatot folytatni.

Ez az átmeneti időszak sok zavart okozott

életében. Bár előzőleg olyan elvhez igazította

ügyvédi tevékenységét, mely szerint nem pocsékolja idejét apró-cseprő ügyekre,

ügyfeleit kizárólag előzetes bejelentkezés alapján fogadja és

csak olyan témákat vállal el, melyek érdekesek

számára, mostegyszer csak minden tisztességes

ügyet elvállalj, melynél reális esélyt látott, hogy

megkapja a honoráriumot.

Helen, miközben magához szorította a cicát,

és érezte az apró testet gyötrő vonaglásokot,

hálával gondolt Gerald bácsira, aki együttérzőbb és megértőbb mint bárki más a világon.

Szerette volna tudni, hogy vajon mindig ilyen

volt-e. A nehézségei és a gondjai- egyáltalán

nem keményítették meg. Sőt, úgy tűnt, hogy

az anyagi kudarc után még kedvesebb, még elnézőbb lett mint korábban. Míg

Matilda néni

azt akarta, hogy Komo szabaduljon meg a cicától, Gerald bácsi fölismerte a

súlyos veszélyhelyzetet, amely a közlekedési szabályokat is a

háttérbe szorította. Szinte néhány perc leforgása alatt Borostyán hozzáértő

állatorvos kezébe

került.

Dr. Blakely előbb gyors diagnózist készített,

majd egy injekciós tű után nyúlt.

- Ugye... ugye, nem vészett meg? - kérdezte

Helen.

- Valószínűleg méreg - felelte az orvos. -Jöjjön, fogja meg a macska fejét!

Szorosan fogja

a nyakánál és a vállánál. Most jól tartsa! Ne

engedje, ha szabadulni akar.

Dr. Blakely beszúrta az injekciós tűt, majd

a folyadékot precízen, egyenletesen befecskendezte, kihúzta a tűt, és azt

mondta:

- Átmenetileg ebbe a ketrecbe tesszük. A cica mindent ki fog hányni, ami a gyomrában

van. Ily módon a teljes méregmennyiségtől

megszabadulunk. Először mikor észlelték a tüneteket?

- Nem hiszem, hogy több lenne öt vagy tíz

percnél - felelte Helen. - Nem tartott tovább

három perénél, amíg ideértünk, úgyhogy... talán tíz perccel ezelőtt vehettük észre.

- Akkor minden esélyünk megvan - állapította meg dr. Blakely. - Aranyos kis cica. Reméljük, meg tudjuk menteni.

- Méregre gyanakszik?

- Igen. A kezelés csöppet sem lesz kellemes. Talán kívülről nagyobb szenvedést fognak látni, mint amit az állat valójában átél. Jobb lesz, ha mind a ketten kint ülnek le a váróteremben. Ha szükségem lesz meg a segítségükre, szólok. Vastag bőrkesztyűt húzott a kezére.

- Biztos benne, hogy másban nem segíthetünk? - kérdezte Helen.

Az orvos megrázta a fejét.

- Pár perc múlva többet fogok tudni mondani. Kint játszott a kertben nem?

- Nem, nem hiszem. Nem emlékszem határozottan, de azt hiszem, a cica végig a nappaliban volt.

- Nos, akkor rövidesen többet fogunk tudni.

Menjenek, üljenek le, és várjanak!

A váróteremben Gerald Shore kényelmesen

elhelyezkedett az egyik székben, mellényzsebéből előhalászott egy szivart, leharapta a csücskét, és meggyújtott egy gyufát. Összefogott tenyerében a fölvilágító láng megvilágította arcának finom vonásait, a magas, megfontolt homlok ívét, - a barátságos, türelmes szemeket, melyek körül a vidámság jeleként parányi szarkalábak sorakoztak, a száját, mely határozott és megalkuvást nem tűrő volt, de anélkül, hogy ül szigorú lenne.

- Mi most semmit sem tehetünk, Helen. Ülj csak le, és ne nyugtalankodj! Amit lehetett, azt megtettük.

Némán ültek jó néhány percig, Helen gondolatai a különös telefonhívás, Borostyán és a

méreg körül keringtek, és azon töprengett, hogy

mi tévő legyen Franklin bácsi ügyében. Annak

ellenére, amit bácsikája mondott, szeretett volna megbízni Gerald bácsiban, de habozott. Gerald Shore jól láthatóan a gondolataiba mélyedt, elméjét olyan probléma kötötte le, mely nagy összpontosítást igényelt.

Váratlanul megszólalt:

- Helen, amint azt már pár nappal ezelőtt említettem, valamit azonnal tennünk kell Franklin végrendeletét illetően.

Matilda már éppen

elég ideje ül az örökségünkben.

- Talán még várunk kéne... csak egy kicsit motyogta Helen bizonytalanul.

- Már eleget vártunk.

Gerald Shore látta, hogy Helen vívódik, igyekszik döntésre jutni, hogy beszéljen vagy hallgasson.

- Szóval - kezdte a nagybácsi -, mi a baj?

Helen hirtelen rászánta magát.

, - Ma egy egészen furcsa dolog történt - bökte ki.

- Micsoda?

-Egy férfi telefonált.

Gerald bácsi kuncogni kezdett.

- Az szerintem sokkal furcsább lenne, ha

bárki, aki ismeri a telefonszámodat, nem igyekezne föl hívni.

- Ne viccelődj, Gerald bácsi! Ez a férfi azt állította... de az egész olyan valószínűtlennek tűnik. Biztos, hogy nem igaz.

- Talán fogalmazhatnál egy kissé konkrétan - dünnyögte Gerald Shore bátorítón.

Helen hangját majdnem suttogásig visszafojtotta:

- Azt állította, hogy ő Franklin Shore. Úgy

tűnt, hogy fölismerte a hangomat, és azt kérdezte, hogy én is fölismertem-e az övét.

Gerald Shore arcán zavartság, kétkedő meglepődöttség jelent meg.

- Lehetetlení - kiáltotta.

- Pedig így volt.

- Helen, összezavartak az események, és...

- Gerald bácsi, esküszöm!

Hosszas hallgatás következett.

- Mikor érkezett ez a hívás? - kérdezte végül

Gerald Shore.

-jCsak pár perccel azt megelőzően, hogy beléptél a házba.

- Egyértelmű, hogy valami szélhámos próbált...

- Nem. Franklin bácsi volt.

- Hallgass ide, Helen! Meg tudtad... vagyis, ismerősen csengett a hang?

- Nem tudom. A hangban nem vagyok teljesen bizonyos, de tudom, hogy Franklin bácsi volt.

Gerald Shore a szivar végére meredt.

- Lehetetlen! Mit mondott?

- Arra kért, hogy találkozzam vele ma este a Gastle Gate szállodánál, vagyis, egy Henry Leech nevű férfit kell ott keresnem, aki majd elvisz Franklin bácsihoz.

Gerald Shore megnyugodott.

- Akkor helyben vagyunk. Egyértelmű, hogy szélhámos... a pénz szaga csábítja. Elmegyünk a rendőrségre, és csapdát állítunk a jómadárnak. Helen megrázta a fejet.

- Franklin bácsi azt kérte,, hogy menjek el ahhoz a neves ügyvédhez, Perry Masonhoz, és meséljem el neki az egész történetet, és hozzam magammal a ma esti találkozóra.

.Gerald Shore üres tekintettel bámult rá.

- Ez a legfurcsább történet, amit valaha is hallottam! Mit akarhat Perry Masontói?

- Fogalmam sincs.

- Figyelj rám! - mondta Gerald bácsi kissé

szigorúan. - NetiTállítod, hogy az, akivel beszéltél, Franklin Shore volt, ugye, Helen?

-Hát..

- Akkor ne nevezd azt az illetőt Franklinnek. Ez kihathat a jogállásra. Te csupán azt tudod, hogy hallottad egy férfi hangját a telefonban, és az az ember azt mondta, hogy ő Franklin Shore.

Lőre.

- Olyan dolgokat mondott, amelyek alátámasztják ezt.

-Mit például?

- Rengeteg olyan részletet a gyermekkoromból, amelyről kizárólag Franklin bácsi tudhat:

azt az esetet, amikor a cica fölmászott a háztetőre, és nem mert utána lejönni, és ő mentette

meg amikor tizenhárom éves voltam, és szilveszterkor elcsentem magamnak egy kis puncsot, és kicsit a fejembe szállt. Erről senki sem

tudott Franklin bácsi kivételével. Utánam osont

a szobámba, de olyan rendes volt. Leült és elkezdtünk beszélgetni. Még mikor kótyagos lettem, akkor is úgy tett, mintha nem venné észre.

Megmondta, hogy nem ért egyet azzal, ahogyan Matilda néni nevel, és amint kezdek nagylánnyá válni, saját magamnak kell majd kitapasztalnom az életet, de jobb, ha magam jövök rá, hogy az ivás milyen veszélyes dolog...

és tudnom kell, hogy milyen mennyiséget engedhetek meg magamnak. És talán még pár

évig jobb lesz, ha egyáltalán nem iszom. Ezután fölállt és kiment.

Gerald bácsi a gondolataiba merült.

- És ez az illető mindezt elmondta neked, amikor telefonált?

Helen bólintott.

Gerald Shore fölkel a székéből, átsétált az ablakhoz, és megállt. A kezeit zsebébe süllyesztette. Arca kívülről nyugodtnak látszott, amint

töprengött. Csak a sűrűn egymást követő, apró szivarfüstfelhők, melyek előbukkantak a szájából, árulták el izgatottságát,

- Ezután mi történt? - kérdezte.

- Ezután Franklin bácsi... ez az ember, bárki is volt... megkért, hogy érjem el Perry Masont, és vele együtt jöjjenek a Castle Gate szállodához kilencre, és ott keressenem Henry Leech-et.

- De az ég szerelmére, Helen, ha ez az egyén a telefonban Franklin volt, mi az ördögért nem jött haza, és...

- Én is egyfolytában ezen rágódtam, azután arra a következtetésre jutottam, hogy talán...

szóval, úgy értem, ha egy másik nővel ment el... elő akarja készíteni a visszatérését, és valószínűleg azt szeretné, hogy valaki kipuhatólja,

hogyan érez iránta Matilda néni.

- De miért nem engem hívott? A testvére vagyok. Ügyvéd vagyok. Miért téged hívott?

- Nem tudom. Azt mondta, hogy én vagyok az egyetlen, aki segíthet rajta. Az is elképzelhető, hogy téged is megpróbált elérni, de nem sikerült.

- És mi volt ezután? Hogyan fejeződött be a beszélgetés?

- Úgy vettem ki, mintha valaki megzavarta volna... mintha valaki bejött volna a szobába, vagy valami hasonló. Egyszer csak halkán fölkiáltott, majd azonnal lerakta a kagylót.

- Megkért, hogy senkinek se áruld el?

-Igen. Azonban úgy... szóval, úgy gondoltam, hogy a körülményekre való tekintettel neked el kell mondanom, mi történt.

-Matildának nem szóltál?

- Dehogyan.

-Biztos vagy benne, hogy semmit sem gyanít?

- Igen. Biztos vagyok benne, hogy azt hiszi, Jerryvel beszélgettem. És rögtön ezt követően észrevette, hogy a cicának görcsei vannak. Szegény Borostyán! Hogyan mérgezhették meg?

- Elképzelésem sincs - felelte Gerald bácsi kissé kurtán. - Kis időre tegyük félre a cicát, és beszéljünk Franklin bácsiról. A kép nem áll össze. Tíz év hallgatás, s azután ez a látványos, színpadias visszatérés! Személy szerint mindig azt gondoltam, hogy azzal a nővel szökött meg. Meg mertem volna esküdni, hogy hátrahagyott Matildának valami üzenetet, amit ő elhallgatott. Amint telt az idő, s a Miami-bőli

küldött képeslapon kívül semmi hír nem érkezett felőle, úgy véltem, hogy a dolgok talán nem jól sültnek el. Még az a feltételezés is megfordult a fejemben, hogy esetleg öngyilkosságot követett el.

Talán inkább ezt az utat választotta, mintsem a szégyenteljes visszatérés megaláztatását.

Gerald még mélyebbre ásta kezeit zsebében, és kibámult az ablakon. Kisvártatva megfordult, és megszólalt:

-Amikor Franklin eltűnt, Matilda nevében volt a vagyon tekintélyes része. Ha Franklin előbukkan, a vagyonából nem sok marad a számára. Neked és nekem pedig semmi. Franklin a bátyám. Neked az unokabátyád. Mindketten

abban reménykedünk, hogy életben van, de ezt be is kell bizonyítani.

Dr. Blakely kilépett az orvosi szobából.

-A cicát megmérgezték - mondta Helennek.

- Biztos benne?

- Minden kétséget kizáróan.

Gerald Shore visszafordult az ablaktól, és komor tekintettel nézett a doktorra.

- Mit talált?

- Mérgezett húst, amit kevéssel azelőtt etettek meg vele, hogy idehozták. A húsban méregpirulák voltak, valószínűleg több is. Megtaláltam az egyik pirula darabkáját, mely még nem oldódott föl egészen. Feltételezhetően egy húsdarabba ágyazták bele, de a cica emésztőnedvei még nem teljesen oldották föl.

- El... életben marad? - kérdezte Helen.

- Minden bizonnyal. Most már nem lesz semmi baj. Egy-két óra múlva visszajöhetnek és elvihetik, de tanácsosabb volna néhány napig akár itt hagyni, akár valamelyik barátjuknál

elhelyezni. Valaki szántszándékkal meg akarta mérgezni a cicát! Esetleg van olyan szomszédjuk, aki nem szereti az állatokat, vagy valami

különös oknál fogva nem kedveli magukat.

- El sem tudom képzelni, hogy ilyesmi megrörténhet - csodálkozott Helen.

Blakely doktor vállat vont.

- Az apró húsdarabkába ágyazott méregpirulák, melyeket a cicával megetettek, szándékos

mérgezésre vallanak. A város több körzetében

okoznak gondot ezek a szándékos mérgezések

legtöbbször kutyák esnek áldozatul. Kicsiny húsgombócokat dobnak be a kertbe. A kutya mohón

ráharap. Ritkán fordul elő, hogy egy ilyen fiatal

macskának ekkora adag mérget adjanak.

Gerald Shore hirtelen közbeszólt:

- Azt javasolja, doktor úr, hogy a cicát tartsuk távol a háztól pár napig?

- Igen.

- Túl van már a veszélyen?

- Igen, de további kezelést tartok szükségesnek, ami még egy óráig eltart.

-Jöjjenek vissza vacsora után, és akkor elviszszük, Gerald bácsi! -javasolta Helen. - Azután

pedig Tom Lunkra bízuk, a kertészre. Neki

van egy kis garzonja, és az nincs a környéken.

Borostyán nagyon szereti, és nála jól fogja érezni magát.

-Kiváló ötletnek hangzik - helyeselt dr.

Blakely.

Gerald Shore bólintott.

- Rendben van. Induljunk, Helen, sok tennivalód Van még.

Az állatorvos rendelőjétől négy vagy öt sarokra Gerald Shore a járdaszegély mellé kormányozta az autót, és megállt egy vegyesbolt előtt.

- A találkozódd azzal a Perry Masonnal...

kezdte - ...Valamennyire ismerem, úgyhogy

odaszólok neki telefonon. Kész csoda, ha ebben az időpontban bent van. Ami a munkaidőt

illeti, nem érdeklik a formaságok... és ez igaz

rá sok más tekintetben is.

Pár perc elteltével visszajött.

- Egy óra múlva találkoztok az irodájában.

Jó lesz így?

Helen bólintott.

- Nem kellene velem jönnöd?

- Nem. Sokkal jobban el tudod mondani a

történetet, ha nem vagyok ott. Engem kiváltképpen az érdekel, hogyan reagál az

egészre. Vajon ugyanaz lesz-e a benyomása mint nekem?

Mondtam neM, hogy kilenc órakor fogok veled találkozni valahol a Castle Gate szálloda előtt.

- Mi a véleményed róla, Gerald bácsi?

Gerald Shore lágyan elmosolyodott, de megrázta a. fejét. Egy pillanatra a vezetésre koncentrált, majd Helen felé fordult.

- Igazán nem emlékszel, hogy a cica kint játszott-e a kertben ma délután?

Már annyit gondolkodtam ezen, Gerald

bácsi. Arra emlékszem, hogy körülbelül háromkor kint volt a hátsó kertben, de arra nem emlékszem, hogy utána kiment-e még.

- Kik voltak ma délután a házban?

- Komo meg Matilda néni és a szakács.

- És még ki?

Gerald bácsi rászegeződő tekintete alatt Helen érezte, hogy elvörösödik.

-Jerry Templar.

- Mennyivel azelőtt, hogy a cicán megjelentek a mérgezés tünetei?

- Kicsivel korábban.

- George Alber is járt nálatok?

- Igen, de csak néhány percre. Eljött meglátogatni Matilda nénit, majd a házban maradt,

amíg megérkezett Jerry... akkor sürgősen megszabadultam tőle. Miért?

Gerald Shore arcán megrándult egy izom,

mintha összeszorította volna az állkapcsát.

- Mit gondolsz arról a... arról a vonzalomról, melyet Matilda néni táplál George Alber iránt?

- Tudom, hogy kedveli felelte Helen, Mindig...

- Akkor arról nem hallottál, hogy mi áll a dolog hátterében? Nem hallottál arról, hogy majdnem hozzáment az apjához?

- Erről soha senki nem beszélt. Elég... nehéz elképzelni, hogy Matilda néninek valaha is...

- Pedig ez az igazság. Még 1920-ban történt, amikor negyvenegynéhány éves és csinos özvegy volt. Stephén Alber pedig jóképű özvegyember. George sokban hasonlít rá. Senki sem lepődött meg azon, hogy egymásba szerettek.

Sokkal inkább érthetetlen volt, amikor egyszer összevesztek, és Matilda Franklinhez ment feleségül. Mindig az volt a benyomásom, hogy ezt

elsősorban azért tette, hogy Stephennek fájdalmat okozzon. Valóban szörnyen fájt neki, azonban sikerült túltennie magát a történeteken, s megházasodott... két-három évvel később. Feltételezem, emlékszel rá, amikor a felesége otthagya úgy 1930 körül.

Helen megrázta a fejét.

- Alig tudom elhinni, hogy valaki valaha is szerette Matilda nénit. S azt még kevésbé, hogy ő szeretett bárkit.

- Pedig szerette. Annyira szerette, hogy szerintem a mai napig sem tudta kiheverni. Úgy

érezem, még mindig szereti Stephen Albert.

Franklint szerintem elsősorban nem azért gyűlöli, mert faképnél hagyta. Matilda tisztában

volt vele, hogy Franklin utálja Steve Albert, és

szinte bizonyos vagyok benne, hogy főként azt nem tudja neki megbocsátani, amit Steve-vel tett.

-Mit? - kérdezte Helen.

- Valójában ő semmit. A bankja tette azután, hogy Franklinnek nyoma veszett. Bár nem lepne meg, ha már távozása előtt elkészítette volna az egészset. A 29-es nagy válság

mindenki mással együtt Albert is veszélyes

helyzetbe sodorta. De sikerült kisebb egységeket megmentenie. Megőrizte őket egészen

32-ig, azután is, hogy Franklin elment. Ekkor a bank vaskalapos intézkedéseket vezetett be. Semmi meglepő nem lenne abban, ha ezt maga Franklin is így szándékozta volna. Kétségtelen, hogy csöppet sem kedvelte Albert. Akárhogyan is volt, tény hogy Alber megbukott, és soha többé nem sikerült talpra állnia. Lehet, hogy nem ez végzett vele, de gondolom, közrejátszott halálában. És Matilda... Megállt. Már majdnem hazaértek.

- Elkísérlek ma este. A Castle Gate előtt várlak kilenckor.

- Franklin bácsi azt mondta, hogy ne vigyek senki mást csak Mr. Masont - vonakodott Helen. - Nagyon határozottan a lelkemre kötötte!

, - Nem számít - felelte Gerald Shore. - Veled

megyek! - Valamelyest halkabba fogta hangját, amikor megálltak a ház előtt. - Légy óvatos,

mit mondasz. Ott van George Alber.

HARMADIK FEJEZET

George Alber éppen a lépcsőn jött le. Ha valóban annyira hasonlított az apjára, ahogyan Gerald bácsi állította, gondolta magában Helen, akkor nem nehéz elképzelni, hogy húszegynéhány évvel korábban Matilda néni, s valószínűleg még jó néhány másik nő, miért rajongott annyira Stephen Alberért.

Bár kétségtelenül olyan nők lehettek, akik megigézve bámulják egy-egy férfi filmcsillag tényképet... retusált fényképét, elmélkedett magában Helen. George Alber szépségében volt

valami mesterkéltséget, mintha gondos ceruzavonással rajzolták volna meg az orr görög szépségét idéző, szabályos vonalát, emelték volna ki a szemöldök tökéletes ívét, bodorították volna be kissé a dús, feketén fénylő haját.

Azonban a retusáló nem fordított kellő figyelmet a szájra. George Alber ajkai meglehetősen vastagok voltak, és állkapcsa is túlságosan kicsúcsosodott. Az áll és a száj elrontották az összehatást durvaságról és hiúságról árulkodtak és bizonyos könnyörtelenségről, mely könnyen átcsaphat kegyetlenségbe.

- Hogyhogy így becsavarodott a cica? - A

hangja is olyan volt mint az arca, gondolta magában Helen. Mesterkéltséget. Ahelyett, hogy csupán kellemes lenne, túl kellemes volt ahhoz, hogy életszerűnek tűnjön. - A szakács azt mesélte, hogy megharapott. Nézzük csak azt a kezét.

Helen karja felé nyúlt, de ő elrántotta.

- Semmi baja sincs a kezemnek. És Borostyán nem csavarodott be. Hanem...

- Nem szabadna ilyen könnyen elintézned a dolgot - csóválta a fejét, - A szakács azt mondja, hogy...

- A szakács közvetve, Matilda nénitől hallott az esetről - szakította félbe Helen. - A cicát megmérgezték.

-Mégmérgezték? - kiáltott fel Alber.

- Pontosan.

- Biztos vagy benne?

- Százszázalékgig!

- Én ezt nem értem.

- Semmilyen különös okát nem látom, hogy miért ne érthetnéd meg - mondta nyersen Gerald Shore, miközben kinyitotta az autó baloldali ajtaját, és kimászott a kormány mögül.

Méregpirulákat ágyaztak húsdarabokba, és ezeket etette meg az állattal valaki, aki abszolút biztos munkát akart végezni. Nem tudom, hogyan lehetne ennél érthetőbben elmagyarázni a történetet.

George Alber nyilvánvalóan ügyet sem vetett a gúnyos megjegyzésre. Mosolyogva válaszolt:

-Nem azt mondtam, hogy azt nem tudom fölfogni, mi történt, hanem azt nem értem, hogy miért történt.

- A válasz egyértelmű - felelte Gerald Shore.

- Valakinek útjában volt a macska.

- De hát miért? - makacskodott Alber.

A kérdés egyszeriben elnyerte Helen rokonszenvét. Homlokát sűrű hullámokba ráncolva bácsikájához fordult.

- Tényleg, Gerald bácsi, miért kellett valakinek megmérgeznie Borostyánt? Helen úgy vélte, hogy Gerald Shore túlságosan hamar túllépett a történeteken.

-Képtelenség megmagyarázni azoknak a lelkivilágát, akik állatokat mérgeznek meg.

Csak úgy járkálnak összevissza, és mérgezett húsdarabokat dobálnak be a kertekbe. Az állatorvos azt mondta, hogy igen gyakoriak a város egyes körzeteiben.

Helen látta, amint George Alber lehunyja a szemét, csakúgy mint a nagybátyja. Észrevett valami belülről feltörő harciasságot a fiatal Alberben, mely inkább nagy hévvel előrehajtotta, mintsem meghátrálásra készítette.

-Nagyon kétlem, hogy a cicát ily módon megmérgezhették - mondta. - Egy húsdarab még elmegy, de ennyi... nem tudom elhinni.

Gerald Shore-t bosszantotta, hogy olyan helyzet alakult ki, mintha neki kellene magát kimagyaráznia:

- Elképzelhető, hogy több húsdarabot is bedobtak a kertbe, egy-másfél méteres távolságra

egymástól. Nem értem, miért ne szedhette volna össze őket a cica.

George Alber ismét Helen felé fordult.

-Mikor engedted ki utoljára a kertbe, Helen?

. - Nem tudom, George. Nem hiszem, hogy három óra után még kiment.

- Később ehette meg a mérgezett húst?

- Az állatorvos szerint pár perccel az első görcs jelentkezése előtt történhetett, röviddel azt megelőzően, hogy a kórházba értünk. Csak ez mentette meg a kis életét.

Alber lassan bölintott, mintha Helen szavai azt az elképzelést támasztanák alá, amit ő már régóta fontolgat, majd váratlanul megszólalt:

- Hát, most mennem kell. Épp csak beugrottam. Később találkozunk. Sajnálom Borostyánt. Vigyázzon rá nagyon!

- Vigyázni fogunk rá - felelte Helen..- Tom Lunknál hagyjuk néhány napra.

George Alber kísértált a kocsijához, mely a járdaszegélynél parkolt, beugrott és elhajtott.

- Határozottan és kimondottan ellenszenves ez az alak! - tört ki Gerald Shore olyan utálattal, hogy unokahúga kissé meg is lepődött.

- De miért, Gerald bácsi?

- Nem tudom. Átkozottul... átkozottul magabiztos. Egy idősebb embernél el lehet viselni,

de mi a nyavalyát ért ő el eddig, ami indokolja ezt az önteltséget? Hogy lehet, hogy nem hívták be katonának?

- A bal fülére gyengén hall - magyarázta

Helen. - Még nem tűnt fel, hogy állandóan

úgy fordul, hogy a jobb oldala nézzen feléd?

- Hogy a profilját mutogassa! - morogta Gerald Shore. - Figyeld meg, hogy a fejét is hogy

lartja. Valamelyik szappanopera szépségideálját szeretné majmolni.

- Eltúlzod, Gerald bácsi. Nincs igazad. A hallása miatt van. Ezt konkrétan tudom. Akarta, hogy besorozzák.

-Jerry Templar mikor tér vissza az alakulatához?

- Hétfőn. - Helen igyekezett nem gondolni arra, hogy a hétfő milyen közel van.

- Tudja már, hogy hová küldik?

- Ha megtudja, meg fogja mondani.

A ház bejárata előtt álltak. Gerald kinyitotta az ajtót Helennek, de nem követte.

- El kell intéznem egy-két dolgot a külvárosban. Mason irodájába egyedül kell elmenned.

- Az órájára pillantott. - Nemsokára indulhatsz is, és mivel vacsorára nem fogsz hazaérni, mondd azt, hogy együtt megyünk el enni. Ettől megnyugszik Matilda, s annyi időt tölthetsz Masonnál, amennyit ő szükségesnek ítél. Ha nem tévedek, sokáig leszel nála. És kilenckor várlak a Casue Gate előtt.

Becsapta az ajtót, mielőtt Helen emlékeztethette volna arra, hogy Franklin bácsi határozottan meghagyta, Perry Masonon kívül senki más még csak ne is tudjon a Gastle Gate szálloda melletti találkozóról.

NEGYEDIK FEJEZET

Perry Mason rendelkezett azzal a különleges, magabiztosságot sugárzó vonzerővel, mely oly gyakran fellelhető a magas férfiakban. Mindehhez jellemének és modorának kemény gránitra

emlékeztető, harcedzett higgadtsága társult.

Csak kényszerhelyzetben fordulhatott elő,

hogy túláradt elfqjthatatlan egyénisége. Az esküdtsek előtt például képes volt megmutatni,

hogy milyen szaktudással és eleganciával rendelkezik egy kifogástalan ügyvéd.

Hangja készséges kifejező eszköze volt gondolatainak, s

megadta nekik a kellő súlyt. Kérdéseinek olyan

éle volt mint a borotvapengének, s miszlikre aprította velük a mogorva tanúk

ügyefogyott, hamis vallomásait. Válságos tárgyalási helyzetekben gyorsaságával,

sebes észjárásával megváltoztatta az emberek gondolkodásmódját, az érzelmeikre hatott, túljárt ellenfelei ravaszságán.

Drámai, meggyőző és fürge volt, mégsem vesztette soha szem elől, hogy a kristálytiszt logika

az igazi védőbástya, mely alátámasztja állításait.

Della Street, Mason titkárnője, kinyitotta a

zárát az ügyvédi iroda ajtaján. Mikor belépett,

Mason íróasztala mögött, forgótámlás székében ült, s hosszú lábait keresztbe vetve fölrakta

az íróasztal sarkára.

- Megjöttem -jelentette be, mialatt lehúzta a kesztyűjét, és kibújt a kabátjából.

Mason egy szót sem szólt addig, amíg titkárnője elő nem bukkant a

ruhásszekrényből, aho4ví betette a kalapját és a kabátját.

- Della, az erény elnyerte jutalmát - mondta

végül. -Ma reggel említettem, hogy nem kellei íe lekötnünk magunkat azzal a részvényüggyel,

még akkor sem, ha jelentős pénzzel kecsegtet.

Rá nyolc órával ez futott be!

-Abban a részvényügyben tízezer dollár

volt - jegyezte meg Della fagyosan. - Ez az

ügy mit hoz a konyhára?

Mason elvigyorodott.

- Olyan kaland, melytől tíz évet fog fiatalodni.

- A legtöbb ügyétől tíz évet vénülök!

Mason válasz nélkül hagyta titkárnője morgolódását.

- Ez nem egy újabb unalmas, szokványos

eset, melyek alatt lassan ivásra adom a fejem.

Nem mindennapi rejtély! Kaland és romantika szövi át. Másként fogalmazva, szokatlanul csavaros, és abszolút homályos... egyszóval fantasztikus eset!

- Vettem észre abból, amit a telefonba elmondott - felelte Della, miközben átment az

íróasztal túloldalára, hogy felüljön az ellenkező sarokra. Nem mulasztotta el észrevenni azt a bűvös ragyogást főnöke szemében, amely rejtett izgalmát jellemezte.

Perry Masonban megvolt az a képesség, mely egyébként olyan ritkán adatik meg sok diplomásnak, hogy örömet lelte munkájában.

Bizonyos idő elteltével az orvos, aki ezeryni tapasztalatot gyűjtött az emberi betegségekről,

személytelenné válik a munkájában. Betegét nem tekinti többé embernek, hanem különféle tünetek hordozójának, illetve olyan anatómiai szerkezetnek, amelyből ki kell csalogatni, vagy ki kell passzírozni a gyógyulást. Az ügyvéd pedig, miután kellő gyakorlatot szerzett, hajlamos

beleolvadni a jogi eljárás gépezetébe. Azonban

Perry Mason elméje csak akkor volt elégedett, ha hátat fordított a jogi bürokrácia formaságainak. Nemcsak izgalommal teli kalandnak tekintett minden egyes esetet, hanem kimondottan nyugtalanította, ha a szokványos eljárás késlekedést okozott. Ahogyan a gyakorlata gazdagodott, érdekelni kezdték az egyes emberek. Fokozatosan váltak módszerei meghökkentően

zseniálissá, veszélyessé és a szokásostól eltérővé.

És Della Street tudta, hogy az a különleges ragyogás Mason szemében azt jelentette, hogy az

új eset csábító rejtélyt tartogat a számára.

Perry tekintete áthatóan tanulmányozta titkárnökjét, s szemein keresztül Della is vetett egy

pillantást saját magára. Barna antilopbőr cipője

megfelelően nézett ki, lába tökéletes volt. Ha

a bézsszínű, egyedi szabású kosztüm nem állt

kifogástalanul, az nem azért volt, mert nem jó

szabónál készült. Az arca is tűrhető volt, és új

árnyalatú rúzst próbált ki. A kalapja elragadóan festett. Remélte, hogy főnöke elégedett.

- Della - sóhajtotta Mason -, néha az a benyomásom, hogy belefásult a munkába.

- Tényleg? - kérdezte Della vészjósló vontalottsággal. - Hallhatnék részleteket?

- Kezd konzervatívává, anyagiassá és óvatossá válni. Jobban érdeklik a pontok mint a kérdőjelek.

Della megnyugodott.

- Valakinek gyakorlatiasnak kell lennie ebben az irodában - mondta. - De ha nem túl

nagy a kérdés, megmondaná, miért ez a felfokozott izgalom? Nem bánom, hogy ott kellett

hagynom a félig elfogyasztott finom ebédet,

hogy ideloholjak, de szeretném megtudni, hogy

melyik misszionárius ette meg a kannibált.

-Azután történt, hogy elment az irodából,

Della - válaszolta Perry Mason. - Én is készülődtem, hogy induljak... a Johnson

ügy tényvázlatát készítettem éppen elő. Egy általam kevésbé ismert ügyvéd

telefonált, és időpontot kért

az unokahúga számára, aki röviddel később

megjelent, s akivel elbeszélgettem.

Della Street lecsusszant az asztalról, hogy

kézbe vegye a jegyzetfüzetét. Odahúzott egy

széket, és könnyed stílusában szorgos titkárnöké változott.

-A nevek? - tudakolta.

-Az ügyvédet Gerald Shore-nak hívják, és

a Debenture Beruházási Komplexumban van

irodája. Ha emlékezetem nem csal, igen specializált ügyvédi gyakorlatot folytat.

Kapcsolatai

elsősorban bányavállalatokhoz kötik. Ő is egy kicsit hazárdjátékos, főként részvénytársaságoknak dolgozik, s honoráriumát részben készpénzben, részben a segítségével alapított vállalatok részvényeiben kapja.

- Pénzt hoznak az ügyei? - kíváncsiskodott Della.

- Ne legyen már olyan pénzsóvár - felelte Mason vigyorogva. - Az a véleményem, hogy nem elsősorban a pénz jelenti számára a sikert.

- Ezt hogy érti?

-Állandóan ábrándokat kerget. Realista bölcselőink azt mondanák, nem kellően hatékony. Kizárólag azért, mert az ábránd konkrétan nem megfogható, figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy ez a legszebb dolog, amit kergetni lehet. Azt sem veszik észre, hogy az ábránd kergetője nagy boldogságra talál az életben. Az ábránd mindig leköti, s ez nem mondható el sok olyan emberről, aki gyakorlatiasabb célokért küzd. Az életkedv jelenti a legnagyobb gazdagságot!

- Kapott meghatalmazást?

- Még nem - vallotta be Mason.

-Aha. Az unokahúg neve?

-Helen Kendal.

- Kora?

- Ugy huszonnégy éves lehet, érdekes, ibolyakék szemekkel. Inkább szőkének mondható.

Isinos szerkezet, csinos kivitelben, s jók a kiegészítő elemek is... tényleg bájos.

- És nem adott ügyvédi meghatalmazást?

dünnögte Della Street. - Azt mondta, főnök, hogy Gerald Shore unokahúga?

- Úgy van. Dióhéjban fölvezetem a család történetét. Lefirkantott jegyzete után nyúlt, és diktálni kezdett. Tömören és sebesen a lényeges adatok átvándoroltak Della Street jegyzetfüzetébe.

- 1932 egyik januári estéjén a kitűnő egészségnek örvendő, akkor ötvenhét éves Franklin

Shore átment a dolgozószobájába, miután megvacsorázott a feleségével. Vendége érkezett, akit saját maga engedhetett be, mert akkortájt egyik inas sem nyitotta ki az ajtót. Az egyik cseléd látott valakit behajtani a ház elé, és Gerald Shore-t vélte felismerni az illetőben.

Matilda Shore is azt állította, hogy a dolgozószobából kiszűrődő hang Gerald Shore-é volt,

bár nem hallotta tisztán. így nem volt benne egészen biztos. Maga Gerald Shore tagadta, hogy ő lett volna az.

Bárki is volt a látogató, pénzt akart. Matilda Shore határozottan kihallotta, amint férje dühösen visszautasította, hogy kölcsönt adjon, és

valami olyasmit mondott, hogy a világ tömve van olyan idiotákkal, akiknek csak néhány ezer dollár kell, hogy ismét gondúzó kényelemben éljenek, de még egy ilyen idiotának is tudnia kell, hogy többé nem létezik ez a kényelmes élet.

Matilda Shore nem hallott további részleteket. Fölment a szobájába olvasni, és nem hallotta a látogató távozását. Csak másnap reggel értesült arról, hogy Franklin Shore-nak nyoma veszett.

Olyan idők jártak akkor, hogy egy-két pletyka tönkre tehetett egy bankot, úgyhogy Shore

felesége és üzlettársai nem avatták be a rendőrséget mindaddig, amíg jó pár nap el nem telt.

Ezt követően mindent megpróbáltak, hivatalosan és magán úton, hogy fölkutassák,

de semmit sem találtak, ami elvezetett volna Franklinhez. A bank ügyei makulátlan állapotban voltak, így az a megjelent szalagcímek ellenére semmilyen károsodást nem szenvedett elnöke eltűnése után. Shore saját dolgai is rendben voltak, és ahelyett hogy megindokolták volna tettét, még sejtelmesebb fényt vetettek az esetre. Hiszen pár száz dollártól eltekintve, amit szokása szerint magánál hordott, nem vitt el semmit.

Csekkönyvét megtalálták íróasztalán az akkori dátummal a felső üres csekkklapon, és egy félbehagyott vonás azt tanúsította, hogy éppen elkezdte volna leírni a rendkívényes nevét, amikor vagy meggondolta magát, vagy megzavarták. Feleségével közös csekkszámán 58 941,13 dolláros egyenleget mutattak ki, mely egy tízcentes dolláros csekket kivéve stimmel is. Ezt az

összeget a másik csekkfüzetéből származó egyik csekkklapra állította ki, s erről telefonon értesítette titkárát... még eltűnése előtt.

A szokásos hírek terjengtek. Shore-t eltűnése előtt jó néhány alkalommal látták együtt egy hölgygel, akit senki sem ismert. Azt tudjuk, hogy csinos, feltűnően jólöltözött, körülbelül harmincas, nő lehetett. De semmi nem adott okot azt feltételezni, hogy Shore-ral együtt tűnt volna el, kivéve azt a képeslapot, amelyet Miamiában, Floridában adtak föl, s amelyet unokahúga a történetek után hat hónappal kapott meg. Az üzenet, melyet szakértők minden kétséget kizáróan Franklin Shore kézírásával azonosítottak, a következő volt: Még nem tudjuk, meddig maradunk, de csodálatos ez a kellemes klíma, és ha hiszed, ha nem, még úsztunk is.

Sok szeretettel:

Franklin bácsikád

A többszám persze, úgy tűnt, hogy igazolja a híreszteléseket az ismeretlen szókeségről, de a vizsgálat, melyet nyomban elindítottak Miamiában, nem akadt Franklin Shore nyomára.

Volt ott jó néhány ismerőse, és az a tény, hogy egyikük sem emlékezett rá, hogy látta volna, arra enged következtetni, hogy nem lehetett Floridában sokáig.

Előkerült a végrendelete. A vagyon jelentős részét feleségére hagyta, húszezer dollárt pedig az unokahúgának és az öccsének.

- Mi ezzel a helyzet? - Della Street reményteljes pillantással nézett Föl jegyzetfüzetéből.

- Még nem kapták meg. Az unokahúg évek óta nagynénjénél lakik. Gerald Shore-nak, úgy vélem, közvetett előnye származott az esetből. De az örökséget még nem fizették ki. Azaz, akkor fizetik ki, ha Franklin Shore meghal.

-Azonban semmi hír nem érkezett felőle...

- Pontosán erről van szó - vágott közbe Mason. - Azért valami mégis. Ma fölhívta az unokahúgát. A dolog úgy áll, hogy ma estek fognak találkozni. Shore ragaszkodott hozzá, hogy én is jelen legyek. Magát is elviszem, Della.

- Vigyem a jegyzetfüzetemet?

-Jegyzetfüzetet mindenféleképpen - felelte Mason. -Jegyzetelni fogunk, hogy minden meglegyen, ami ott elhangzik, s hogy megvitathassuk

mindannak a jelentőségét, ami nem hangzik el.

- De vajon miért nem lép kapcsolatba a feleségével? Miért nem megy haza?

- Éppen ez a lényeg. Rejtélyes körülmények közt tűnt el, voltak akik azt mondták, hogy egy fiatalabb nővel szökött meg. Nyilvánvaló, hogy nem biztos afelől, milyen fogadást rendezne a

felesége.

- A felesége tudja, hogy visszatért?

- Nem. Franklin határozottan azt az utasítást adta unokahúgának, hogy senkinek ne

áruljon el semmit. Helen Kendal azonban megbízott Gerald nagybátyjában, aki engem Ölhívott.

-Matilda Shore megbocsátó típus? - kérdezte ,Della Street.

Mason elmosolyodott.

- A legkevésbé sem! És a történet sorai között olvasva, az a benyomásom, hogy rendkívül

kellemetlen, furcsa egyén lehet. Sőt, régi szerelmi história is szerepel az ügyben. Az illető már

halott, de fia, George Alber szakasztott mása

apjának, és Matilda kimondottan kedveli. Ha

jól.látom a helyzetet, Gerald Shore-t borzasztóan aggasztja ez a kapcsolat.

-Mi éennek az oka?

- A fiatal Alberben - folytatta Mason - Matilda Shore azt a férfit látja, akit valaha szeretett. Gerald Shore és Helen Kendal Matilda

még élő rokonai, akik ha semmi rendkívüli nem

történik, kedvezményezettjei lesznek végakarátának. Nem sokkal ezelőtt, mikor Alber még

nem volt bejáratos a Shore házba, Matilda célzást tett arra, hogy nemcsak

örököseinek tekinthetik magukat, hanem a teljes vagyont rájuk

szándékozik hagyni.

- Valóban vagyronról van szó?

- Igen.

- És ekkor megjelenik Alber!

Mason elmosolyodott.

- És ekkor megjelenik Alber! Gerald Shorenak az a véleménye, hogy a fiatalember minden

bájját latba veti, és kétségtelenül a ház gyakori

vendégévé vált.

- Szentséges ég! Csak nem azt akarja mondani, hogy ez a hatvanéves asszony

férjhez akar

menni ehhez a...

- Valószínűleg nem - felelte Mason. - Viszont azt akarja, hogy az unokahúga menjen

hozzá. És úgy fest, Alber megbarátkozott az

elképzeléssel. Matilda Shore zsarnokként uralkodik, és minden pénz fölött ő rendelkezik.

Mindazonáltal, még nem meséltem el az eset

zavaros szövevényét. Nemcsak ez a rejtélyes telefonhívás történt ma délután,

hanem egy cicát

is megmérgezték.

Della összevonta a szemöldökét.

- Mi köze van a megmérgezett cicának

Franklin Shore visszatéréséhez?

- Elképzelhető, hogy semmi, de az is lehet,

hogy nagyon is sok.

- Milyen értelemben?

- Feltételezhető, hogy valaki a házból követte él.

- Ezt mire alapozza, főnök?

- Mivel amennyire vissza tudnak emlékezni,

úgy tűnik, hogy a cica délután nem volt kinn

a kertben három óra után. A mérgezés tünetei

öt óra körül jelentkeztek. Az állatorvos állítása

s.erint a mérgezés nem több mint tizenöt-húsz

perccel azelőtt került az állat szervezetébe,

hogy elsősegélyre hozzá került. Ez úgy negyed

hatkor történt.

- Milyen mérge? - kérdezte Della Street.

Olyan fajta, melyet akár embernek is beadhattak volna?

- Itt van a bökkenő! - ismerte el Mason.

A jelek arra vallanak, hogy a méreg sztrichnin volt. A sztrichninnek keserű íze van. Egy állat bizonyosan lenyeli, ha ügyesen beleágyazzák húsgombócokba, minthogy ritkán rágja meg a falatot. De egy embernek föltűnt volna a kesernyés

íz. Különösen akkor, ha a hús meg van főzve.

- És ma este nekem is mennem kell?

- Feltétlenül. Egy Leech nevű férfi fog elvezetni arra a helyre, ahol Franklin elrejtőzött.

-Miért bujkál?

Mason nevetett.

- Először is, miért tűnt el? Ezen sokat rágódtam, Della. Egy olyan ember, aki még a huszonkilences válságot követő években is óvatos maradt, és rövidlejáratra adta az értékpapírokat, akinek a bankszámlái dagadoztak a bevételektől, aki mindent elért az életében, amit csak akart, miért tűnik el hirtelen úgy, hogy egy centet sem visz magával ebből a vagyonból.

-Talán egy részét eltitkolta - vetette föl

Della.

- Nem hiszem... amilyen jövedelemadók abban az időszakban voltak - hangzott Mason

cáfolata.

- Esetleg meghamisította a könyvelését.

- Egy kisebb jövedelemmel rendelkező valaki talán ezt tette volna, de Franklin Shore vállalkozásai túlságosan is összetettek voltak.

Nem, Della, egy ősi rejtély megoldása áll előttünk. A megfejtés érdekesnek és izgalmasnak

ígérkezik. Ismernie kell még Matilda Shore jellemét, ahogyan Helen Kendal bemutatta. Mogorva, akaratos, több mint egy millió dolláron

ül görcsös merevséggel, élete végéhez közeledik, meglehetősen erőszakos, és imádja a törpepapagájok rikácsolását. Van egy inasa, aki szüntelenül azt

hajtogatja, hogy koreai, bár úgy

viselkedik, úgy néz, úgy beszél mint egy japán.

Matilda Shore-t egyetlen gondolat élteti: az a

vágy, hogy ott legyen, amikor férje végleg hazatér. Szóval, Della, ismét egy újabb bűnügyi kalandba csöppentünk!

Della elhúzta a száját.

- Még nincs is bűncselekmény - mutatott rá.

Nos - jelentette ki Mason, mialatt átment

a ruhásszekrényhez, hogy kikapja belőle kabátját -, azért van már egy mérgezési kísérletünk.

- Mi lenne az?

- A cica.

- A megmérgezett cica esete? - kérdezte,

majd a táskájába becsúsztatott egy jegyzetfüzetet és vagy féltucat ceruzát, majd megállt az

íróasztal mellett, mintha valami aggasztaná.

-Jön? - türelmetlenkedett Mason.

- Főnök, látott már valaha macskát enni? A

macska általában majszolja az ételt. Az a cica

borzasztóan éhes lehetett, hogy csak úgy lenyelte azokat a húsgombócokat.

- Ez a cica pusztán csak óvatlan volt, véleményem szerint. - Siessünk!

-Nagyon óvatlan - bólintott Della. - Azt

hiszem, az ügyet akár a könnyelmű cica esetének is nevezhetnénk, vagy hívjuk, egyszerűen

az eltűnt bankár esetének...

ÖTÖDIK FEJEZET

Della Street, miközben Mason kocsiján a Castle Gate szálloda felé hajtottak, megkérdezte:

- Franklin Shore a teljes vagyonát a felesége nevére írta?

- Nagyjából igen, hajói értettem a helyzetet.

Közös számlákat nyitottak a bankban.

- Mennyivel az eltűnése előtt?

- Már körülbelül három vagy négy évvel azelőtt.

- Vagyis, ha Matilda Shore meg akarná akadályozni, hogy férje visszatérjen, megtehetné, hogy...

- Fizikailag nem akadályozhatja meg - szakította félbe Mason -, bár anyagilag valóban komoly kellemetlenséget okozhat neki. Mondjuk, abban a pillanatban, hogy Franklin fölbukkan, válópert akasztana a nyakába, és kérné,, hogy neki ítéljék a vagyont és mindazt a kéveset, ami még a férfi nevéen van. Dereng már?

Azt állította, hogy a többi is őt illeti.

- Gondolja, Perry, hogy ezt forgatja a fejében?

- Valami oka biztosan van Franklinnek, hogy a megbeszélésre engem is meghívott. Nem hiszem, hogy piroszacskizni akar - felelte Mason.

Jó néhány utcán végiggurultak, mire Della ismét megszólalt:

- Hol találkozunk a többiekkel?

- Egy utcányira a Gastle Gate hoteltől.

-Miféle hely?

- Másodosztályú, lepusztult kóceráj... kívülről tisztességesen néz ki, de ez csupán csalóka máz.

, - És Henry Leech azt akarta, hogy Helen Kendal és maga egyedül jöjjenek ide?

- Igen.

- Nem fog tiltakozni, hogy négyen jöttünk?

- Sejtelmem sincs. Van egy-két különös részlete az ügynek. Azért van szükség a jegyzetekre, hogy tudjam, mi hangzik el és mi nem... A következő saroknál találkozunk a többiekkel. Itt van egy kitűnő parkolóhely.

Mason a járdaszegélyig engedte az autót, lekapcsolta a fényszórót és a gyújtást, kíségette

Della Streetet, majd bezárta az ajtót. Két ember körvonala vált ki az egyik bejárat árnyékából. Gerald Shore jött kezét nyújtani. Halkan megtörtént a bemutatkozás.

- Tiszta a terep? - kérdezte Mason.

- Azt hiszem, igen.

-Nem követte senki?

- Nem vettünk észre senkit.

- Helen Kendal. szólalt meg:

- Teljesen biztos vagyok benne, hogy nem követtek.

Mason a következő házsor közepén álló épület felé biccentett, ahol az egyik csupasz faldarabra, mely a mellette lévő ház fölé magasodott, a következő szöveget mázolták: CASTLE GATE SZÁLLODA. Szobák már egy dollártól. HAVI DÍJAK, FUTÓVENDÉGEKNEK IS.

Étterem. A megkopott felíratra rátelepedett a nagyvárosi kosz és korom.

Mason megragadta Helen Kendal karját.

- megyünk be elsőként - mondta neki.

Maga, Shore és Miss .Street húsz-harminc másodperc után követhetnek. Ne tűnjön úgy, hogy összetartozunk, amíg be nem szállunk a liftbe.

Gerald Shore vonakodott.

- Végül is - kezdte -, én a bátyámmal szeretnék találkozni. Semmi közöm ehhez a Leechhez. Jobb lesz, ha beülök a kocsimba, és ott várakozók, nehogy a jelenlétem elrémítsze.

-Miss Street velem jön - felelte Mason.

így hárman leszünk. Akkor már nyugodtan jöhet negyediknek.

Shore azonnal rávágta:

- Nem. A kocsiban fogok várni, de amint találkoznak a testvéremmel, kérem, hogy mondják meg neki, hogy itt vagyok, és beszélnem kell vele, mielőtt bárki mással beszél. Ért engem? Mielőtt bárki mással beszél. Mason kételkedően nézett Shore-ra.

- Azelőtt, hogy velem beszélne?

-Mielőtt bárkivel beszélne!

Mason a fejét csóválta.

-Ha ilyen üzenete vari, személyesen kell átadnia. Franklin Shore engem hívott ide. Valószínűleg jogi kérdésben akar konzultálni.

Shore udvariasan meghajolt.

- Bocsánat, ügyvéd úr. Sajnálom. Akkor is itt fogok várni. Nem hiszek benne, hogy Franklin ebben a szállodában tartózkodik. Amint kijönnek Leech-csel, én is csatlakozom.

Visszasétált a kocsijához, amely nem messze a saroktól állt, kinyitotta az ajtaját, és beült.

, Mason bátorítóan mosolygott Helen Kendalra.

-Akkor indulhatunk!

Végighaladtak a visszhangzó, teljesen elnéptelenedett járdán a lerobbant szálló fakó bejáratáig. Mason kitárta az ajtót a két ifjú hölgy számára, majd követte őket az előcsarnokba.

Az előtér úgy hét méter széles lehetett, és

egy alakú asztalban és pultban végződött.

Emögött szerelték föl a kapcsolótáblát. Egy kissé fásult képű portás ült bent, s az egyik szenzációs hiteles detektívújságot olvasta. Szemben a portással két automata felvonó állt. Körülbelül tizenöt-húsz szék volt a helyiségben, legtöbbjüket sorban helyezték el az egyik fal mentén. Öt-hat lehangolt személy pihent ezeken

a székeken. Fölnéztek, először csakúgy megszokásból, majd határozott érdeklődéssel a két takaros, karcsú, fiatal nőre, kiket az ügyvéd magas alakja követett.

A portás fölpillantott az újságjából, és megtisztelte őket azzal, hogy rajtuk hagyta a tekintetét.

- Lakik itt egy bizonyos Henry Leech nevű vendég? - érdeklődött Mason, amint a pulthoz ért.

- Igen.

- Régóta?

-- Már vagy egy éve.

-Valóban! Megmondaná a szoba számát?

- Háromszáztizennyolcas.

- Fölszólna neki, kérem?

A portás, aki a jelek szerint egyben a telefonkezelő is volt, odafordult a kapcsolótáblához,

és összekötötte a központot a mellékkel. Többször lenyomott egy gombot, miközben a kagylót a bal füléhez szorította. Szeme Della Streetet és Helen Kendalt vizslatta nagy érdeklődéssel, melyet meg sem próbált leplezni.

- Sajnálom, nincs a szobájában.

Mason az órájára lesett.

- Mostanra lett megbeszélve egy találkozó.

-Azt hiszem, nem is volt benn - mondta a portás. Egy férfi jött, hogy beszéljen veled két vagy három órával ezelőtt. Akkor sem volt a szobájában. Nem láttam, hogy visszajött volna. Talán... - félbehagyta a mondatot, mikor

egy küldönc érkezett a pulthoz.

-Üzenetet hoztam a Castle Gate szálloda

portásának - kezdte a fiú.

A portás aláírta az átvételt, kinyitotta a levelet, elolvasta, majd Masonra nézett.

Maga Mr. Perry Mason? - kérdezte.

- Eltalálta.

-Akkor tényleg találkozni akart magával

Leech. Ez magának szól... csak nekem címezte.

A portás átadta Masonnak a papírdarabot, melyre gondosan rágépett a következő üzenetet:

A Castle Gate szálloda portásának:

Egy úr fog ma este keresni. Perry Mason, az ügyvéd.

Kérem adja át neki, hogy nem lehetek ott a megbeszélésen, de jöjjön azonnal a megadott helyre. A körülmények miatt szükséges a tervek megváltoztatása. Sajnálatos. Mondja meg neki, kérem, hogy van a Hollywood mögött futó út tetején, majdnem a tetején, egy tározó. Hajtson oda a mellékelt térképen bejelölt útvonalon. Még egyszer bocsánat, de a tervek változtak. Elkerülhetetlen.

Henry Leech

Az aláírást is, mint az egész üzenetet, géppel írták. A mellékelt térkép az Autóklub térképe volt Hollywoodról és környékéről. Tintavonal futott végig a Hollywood Boulevard-on, az Ivar Streeten jobbra fordult, majd egy kanyargós utat követve megállt a TÁROZÓ felirattal jelzett pontnál.

A portás ismét megszólalt:

- Gondoltam, hogy elment... jó néhány órával ezelőtt. Nem láttam, hogy visszatért volna.

Mason az üzenetet tanulmányozta, villámgyorsan összecsuksa a papírt és a térképet, és begyúrta őket kabátja oldalsó zsebébe.

-Menjünk! - mondta.

HATODIK FEJEZET

A két gépkocsi reflektorfényei kígyóztak és ugráltak, egymás után rajzolva vakító köröket a

bevágott szakadék falára, majd kipördültek, hogy párhuzamos fénycsóvát küldjenek a fekete szurdokba. Az út kacskaringózva haladt fölfelé a hegyen, folyamatosan feljebb és feljebb kapszkodva. Mason, oldalán Della Streetéi, vezette az, első kocsit, őket követte Gerald Shore

és unokahúga a második kocsiban.

-Nem tűnt föl, hogy valami szokatlan van abban az üzenetben? -kérdezte Mason Dellát, miközben fürgén manőverezett a kormányval, ahogyan az úton érkeztek a kanyarok, -Valahogyan ismerősen cseng a stílusa, mintha már találkoztam volna azzal, aki írta... azt hiszem, mondhatjuk, hogy egyedi stílus válaszolta Della Street, akinek a szeme hol a térképet hol az utat figyelte.

Mason elnevette magát.

-Ha valaki a megfelelő hangon olvasná el a szöveget, azon nyomban felismerné az íróját.

- Nem értem, mit akar ebből kihozni.

- Miközben olvassa az üzenet sorait, próbáljon meg hajlongani és vigyorogni! Olvassa kifejezéstelenül, monoton ritmusban, és hallani fogja a lényegét.

Della Street kiteregette a borítékból előhúzott papírlapot, és olvasni kezdte. A negyedik

sor végén fölkiáltott:

-Te jó ég! így csak egy japán ír!

- Ha szándékosan írták volna japán stílusban, akkor sem lehetne tökéletesebb - folytatta

Mason. - És az is feltűnő, hogy az aláírást is géppel írták... sőt, az üzenetet egyszerűen a Castle Gate szálloda portásának címezték.

Leech már egy éve lakik ott. Biztosra vehető, hogy név szerint ismerte a portást, és ennek megfelelően címezte volna meg a

levelet.

- Vagyis azt gondolja, hogy nem fogjuk

Leech-t itt találni? Szóval, csak az időnket vesztegetjük?

- Nem tudom. Föltűnt a levél különleges kifejezési stílusa, s kíváncsi voltam, hogy maga.

is észrevette-e, Della.

- Először nem. Bár azt hiszem, föltűnt volna, ha valaki fölolvassa a szöveget. Most, hogy rámutatott, már teljesen egyértelmű.

Mason kettesbe tette a kocsit, és jól lenyomta a gázpedált. A hatalmas motor dübörögve rohant a hajlatokban. Jó néhány percig keze és

karja szorgalmasan dolgozott a kormányon, majd az út kissé kiegyenesedett, és vízszintes lett. Hallgatag hegyvonulatok fekete szegélye

vette őket körül minden oldalról, a szegély fölött pedig a mozdulatlan

csillagok. Alattuk és mögöttük csillámló fények takarója húzódott

óriási félkörben, végeláthatatlanul, jelezve Los

Angelest, Hollywoodot és a környező külvárosokat. Milliónyi porszem nagyságú fényforrás

egybefolyó fényhulláma, melybe helyenként

neoncsövek fényfoltjai vegyültek. A hatalmas

fénytenger mögött a hegyek körvonalai sötét,

békés árnyakat festettek az égre. Ok is az egyik

hegyre érkeztek.

Mason fölkapcsolta a váltót, visszaengedte

lábát a gázpedálról, és a nagy autó erős motorja

lehalkult. A nyitott ablakokon át beszivárgott

a hegyek némasága, s ezt a némaságot csak az

úton csikorgó kerekek zaja és egy bagoly baljóslatú huhogása törte meg.

Fél perccel később Gerald Shore kocsijának

reflektorfénye rávilágított Mason kocsijának

szélvédőjére és visszapillantó tükrére. Masont

kicsit el is vakította az erős fény, úgyhogy már

majdnem rászaladt az előtte parkoló, kivilágítatlan autóra, mikor végre

észrevette, és hirtelen jobbra rántotta a kormányt. Pár méterre előttük az út

élesen elkanyarodott, és

egy eukaliptusz kerek szegélye jelezte a tározó

helyét.

- Ez az - szólalt meg Della.

Mason az út széléhez irányította kocsiját,

majd megállt. Gerald Shore Mason mögé kanyarodott. Mindkét kocsinak lekapcsolták

a reflektorát és a motorját.

Szinte azonnal beburkolta őket a hegyek némasága. Mason autójának motorházteteje alól

a hűtőmotor adott zizegő hangot, melyet tisztán hallható zakatolássá erősített a környező

csend. Gerald Shore közeledő léptei szokatlanul zajosnak tűntek.

- Az a kocsi lehet az, bár senkit nem láttam

benne mondta Gerald Shore, miután hangját

hozzáigazította a csendhez.

Della Street elbizonytalanodva fölnevetett.

- Nem úgy néz ki, hogy most lesz az a találkozó - csúszott ki száján

idegességében. - Biztos, hogy kedd estére lett megbeszélve?

- Abban a kocsimban láttam valakit, a kormány mögött ül - hallatszott Helen

Kendal feszült hangja Gerald Shore háta mögül. - Nem

száll ki, csak ül, és vár valamire.

- Van magánál zseblámpa? - kérdezte Shore. - Ez az egész dolog engem nagyon

nyugtalanít. A bátyámnak semmi oka nem lehetett,

hogy ide felcsaljon minket, pusztán azért, hogy

beszéljen velünk.

- Kiveszem a zseblámpámat - mondta Mason, majd lenyitotta az autó

kesztyűtartóját, és

elővette az elemes készüléket. - Menjünk!

Szorosan egymás mellett haladtak visszafelé az úton, a zseblámpa fehér fénykarikát vetített a földre. A parkoló autó sötét és mozdulatlan maradt, életnek semmi jele nem mutatkozott a belsejében.

Mason váratlanul föltartotta a zseblámpát úgy, hogy annak fénye átvilágította a szélvédőüvegen. Helen Kendal csak részben tudta visszafojtani a száján kibuggyanó sikolyt, melyet a borzongó iszony váltott ki.

A hulla tehetetlenül borult a kormánykerékre. Jobb karja félkörben a kormányra fonódott.

A feje oldalra billent, és egyik vállán hevert. Sötétvörös csík futott végig a halántékán, az arccsontnál elágazott. Erősen elütött a sápadt bőr színétől.

Mason egyhelyben állt, és a zseblámpát az élettelen testre irányította. Vállá fölött hátraszólt Gerald Shore-nak:

- Feltételezem, hogy nem tudja megmondani,, ez a férfi Leech vagy sem?
- Nem, soha nem találkoztam vele.
- És nem is a fivére? - kérdezett tovább Mason mialatt a kocsi oldalához lépett, hogy a zseblámpa jobban megvilágíthassa az arcot.
- Nem.

-Egészen bizonyos?

- Igen.

Mason gondolkodott egy másodpercet, majd folytatta:

-Tragg hadnagy a gyilkossági csoporttól mindig azt panaszolja, hogy megsértem a törvényt, mivel elmozdítom a hullákat, illetve eltüntettem a nyomokat, mielőtt a rendőrség nekifoghatna munkájának. Ez alkalommal minden gyanú felett fogok állni. Ha Miss Kendal nem fel itt várni, maradjanak itt mind a ketten a halottnál, amíg Miss Streettel elszaladunk a legközelebbi telefonfülkéhez, hogy értesítsük a gyilkossági csoportot.

Shore egy pillanatig habozott.

- Elég egy ember a telefonáláshoz - mondta vontatottan. - Szeretném, ha nem csak egy tanú maradna itt.

-Akkor marad, Della? - kérdezte Mason.

Bella elkapta a tekintetét.

- Hogyne!

- Remek!...: Miss Kendal, mi a nagynéni telefonszáma?

- Roxwood 3-3987. Miért? Értesíteni akarja?

- Nem - felelte az ügyvéd -, viszont gondoltam, esedeg odatelefonálok. Talán fölteszek egy kérdést az inasnak.

Mason beugrott a kocsijába, sietősen bevágta az ajtót, rátaposott a gázra, majd csikorogva elindult a kanyargós lejtőn. Az első háznál megállt, ahol égett a villany, fölszaladt a lépcsőn, és csöngetett.

Amolyan nagyözölös úrilak volt, tipikus példánya a kaliforniai hegyoldalakra vájt villáknak: egy emelet az utca felé néz, emelet és balkon pedig a hegyoldalra tekint, távol az úttól.

Mason a hallban meglátta egy kényelmesen cammogó férfi alakját. Felkattant a veranda világítása, fényárba borítva a látogatót. Az ajtóban hátracsapódott egy apró alak. Élénk, szürke szemek fürkésztek a látogatót.

- Mitörtént?.- kérdezte a férfihang.

- Perry Mason vagyok. A telefonját szeretném használni, hogy értesítsem a gyilkossági

csoportot, mivel fönt a hegytetőn, a tározónál egy férfi holttestét találtuk egy gépkocsiban felelte Mason.

- Maga Perry Mason, az ügyvéd? - érdeklődött a férfi.
- Igen.
- Már hallottam magáról. Jöjjön be!
Kinyílt az ajtó. A házikabátot és papucsot viselő férfi kíváncsian méregette Masont, majd megszólalt:
- Sokat olvastam magáról az újságokban.
Sohasem hittem volna, hogy így fogunk találkozni. A telefonkészülék azon a kicsi állványon van.
Mason megköszönte, fölvette a kagylót, tárcsázta a gyilkossági csoportot, és Tragg hadnagyot kérte.
Pár másodperc múlva meghallotta Tragg hadnagy pattogó, éles hangját a vonal végén.
- Perry Mason vagyok - mondta az ügyvéd.
- Bejelentést szeretnék tenni.
-De nem azt akarja bejelenteni, hogy megint talált egy hullát? - hallatszott Tragg válasza.
- Természetesen nem - felelte Mason azonnal.
- Akkor jó. Mi a baj?
- Én már fölhagytam a hullák fölfedezésével, de valaki, aki velem volt, talált egy hullát egy gépkocsiban Hollywood mellett a főtározónál.
Ha azonnal elindul, találkozhatunk a Hollywood és Ivar sarkán, s akkor megmutatom, hogy lehet oda fbljutni.
- Szóval - ismételte Tragg hadnagy udvariasan visszafogva magát -, valaki, aki magával volt, talált egy holttestet?
- Pontosan.
- Minthogy maga már kimerítette a keretét
- folytatta Tragg gúnyosan -, gondolom, tiszteletre méltó titkárnökjének engedte át a dicsőséget ez alkalommal?
- Engem végül is nem zavar, ha poénkodik a telefonban, ahelyett, hogy kivizsgálna egy gyilkosságot... de borzasztóan szagos történet lesz az újságokban.
- Na jó, maga nyert! Mindjárt ott vagyok felelte Tragg.
Mason visszaakasztotta a kagylót, majd tárcsázta a Roxwood 3-3987-es számot.
Jó néhány másodperc eltelte után, mialatt Mason hallotta a készülék kicsengését a vonal túlsó végén női hang szólt a telefonba:
- Igen? Tessék? - kérdezte reszelős, éles hangon.
- Van önnek egy japán inasa? - tért a lényegre Mason. - Vele szeretnék...
- Nem japán, hanem koreai!
-Jó, akárhonnan is jött, beszélni szeretnék vele.
- Nincs itthon.
- Ó, valóban?
- Igen.
-Mikor ment el? - kérdezte Mason.
- Egy fél órája talán.
- Ön kicsoda?
- A szakács, s egyben házvezetőnő. Ma este szoktam kimenőt kapni, de éppen akkor érkeztem, amikor elmentek, és azt mondták, hogy maradjak, és vegyem föl a telefont, ha hívás érkezik.
- Meg tudná mondani, hogy ez a koreai inas egész este a házban volt?

- Hát... pontosan nem... de azt hiszem, hogy elment egy időre.
-És most hol van?
- Valahol.
- Nem tudná jobban behatárolni?
- Nem.
- Mr. Mason vagyok, Gef ald Shore nevében telefonálok, és tudnom kell, hogy jelenleg hol van ez az inas.
-Mr. Shore nevében hív?
- Úgy van.
- Ha megmondom, hol van jelenleg Komo, ugye, nem lesz belőle semmi kellemetlenségem?
-Nem. Garantálom!
- Mrs. Shore-t vitte be az Exeter kórházba.
-Az Exeter kórházba? - ismételte Mason döbbenten.
- Igen. Nagyon rosszul érezte magát, teljesen váratlanul... úgy nézett ki, mintha meg...
- Mintha mi történt volna? - türelmetlenkedett az ügyvéd.
- Semmi.
-Mikor történt?
- Háromnegyed kilenckor, körülbelül.
- Úgy nézett ki, mintha mi történt volna? makacskodott Mason.
A szolgálo a vonal túlsó végén habozott egy pillanatig, majd hirtelen kibökte:
-Mintha megmérgezték volna. De senkinek ne árulja el, hogy tőlem hallotta - .és ezzel lerakta a telefont.
HETEDIK FEJEZET
A gyilkossági csoport kocsija sivitva robogott végig a Hollywood Boulevard-on, elkanyarodott, majd kígyózva szelte át a dermedt forgalmat. Gyalogosok álltak meg, és bámultak a száguldó autó után. Nézték, ahogy imbolyogva kanyarog, amíg a hátsó piros lámpák fénye el nem tűnt a szemük elől. A forgalom ekkor ismét életre kelt, és visszatért a régi, megszokott kerékvágásba.
Mason kiszállt parkoló autója első üléséről, és megállt az érkező rendőrautó reflektorfényében. Amint a hatalmas kocsí csikorogva megállt, kivágódott -az egyik ajtó:
- Szálljon be! - mondta Tragg hadnagy velősen.
Mason bemászott. Föltűnt neki, hogy a hátsó ülést, Tragg hadnagy mellett, már előkészítették a számára.
- Merre? - kérdezte Tragg.
Mason kivette zsebéből az összehajtott térképet.
- Ennek a térképnek a segítségével mentém.
-Kitől kapta?
- Egy levéllel együtt érkezett.
- Hol a levél?
Mason átadta a papírlapot.
Tragg a kezébe fogta, de csak tartotta, anélkül hogy el akarná olvasni, A rendőrtiszt, aki az autót vezette, utasítást várva hátranézett Traggre.
-Engedj ki egy percre, Floyd! - szólt neki Tragg. - Az a férfi ott főt a kocsiban már úgyis halott. Ő már semmit sem fog csinálni, ami összezavarhatná a rendőrséget. Mr. Mason viszont nagyon is eleven.
- Arra céloz, hogy én esetleg megzavarhatom a nyomozást? - kérdezte Mason mosolyogva.
- Nos, magát szeretem mindig a lehető leghamarabb kihallgatni, ha éjszakai kalandja

szükségessé teszi jelenléteimet. A tapasztalatok azt mutatják, hogy ez néha egyszerűsíti a dolgokat.

-Nem én fedeztem fel a hullát.

-Nem? Akkor ki?

-Egy ügyvéd, név szerint Gerald Shore.

- Soha nem hallottam ezt a nevet.

- Nem jár tárgyalásokra, és nem foglalkozik bűnügyekkel. Meggyőződésem, hogy önnek is az lesz a véleménye, Mr. Tragg, hogy Gerald Shore tiszteletre méltó tagja a kamarának. Színlelt elismerés jelent meg Tragg hadnagy tekintetében, amint szeméi Masont méregették. Tragg teljes mértékben elütött a nyomozókról alkotott közfelfogástól. Alacsonyabb volt mint Mason, karcsú, nyájas, dörzsölt, és tetőtől talpig áthatotta a kötelességtudat. Ha Tragg hadnagy szagot kapott, nehezen lehetett eltérítem.

Kellő fantáziával és merészséggel rendelkezett.

- Na, nézzük ezt a levelet - mondta, és meglebegettette a papírlapot, mintha fizikailag akarná fölbecsülni a levél bizonyító értékének súlyát. - Kitől kapta?

- A Castle Gate szálloda portásától.

- Na igen. A Castle Gate szálloda, az a lepusztult, ócska kis porfészek. És ha éppen tudni

óhajtja, Mason, szerepel a mi listánkon mint

olyan hely, ahol elnézőek a rovott múltú személyekkel szemben... vagy talán

erről még nem

hallott?

- Soha nem hallottam róla.

-Bárhogy legyen is, Mason, ez a szálloda a legkevésbé sem tartozik azon helyek közé, amelyet maga kiválasztott volna.

- Helyesen gondolja - vallotta be az ügyvéd.

- Nem vagyok bejelentkezve.

- így logikus az a kérdés, hogy mit csinált ott?

... Lassan haladjunk előre, Floyd! Itt már túl nagy közönség verődött össze.

- Szétoszlassam a népet? - szólalt meg az

első ülésen a másik rendőrtiszt.

- Nem, nem kell - rendelkezett Tragg kurtán, miközben nem vette le szemét Masonról.

- Hajtson tovább! A tömeg szétzavarása időbe telik. Mr. Mason addig szeretné elmondani

a történetet, amíg az frissen él az emlékezetében. Ugye, nem járok távol az igazságtól,

Mason?

Mason elnevette magát.

Tragg előrenyújtotta a térképet.

- Tessék, Floyd. Fogja ezt a térképet. Menjen az úton. Ne kapcsoljon rá, amíg nem mondom.

Szóval, Mason, éppen készült, hogy elmondja nekem, miért is ment a Gastle Gate szállodához.

Egy férfivel kellett találkoznom. Ha elolvasta volna a levelet, tudná.

- Az illető neve? - kérdezte Tragg, mialatt a levelet még mindig a kezében tartotta, s szemét le nem vette volna az ügyvédre.

- Henry Leech.

- És milyen ügyben akart vele beszélni?

Mason kezével apró mozdulatot tett, mintha valamit odébb volna.

- Figyeljen ide, hadnagy - kezdte -, ismer már.

Mr. Leech javaslatára mentem, hogy beszéljek Mr. Leech-csel. El akart mondani valamit.

-A meghívás közvetlenül Leech-től érkezett?

- Nem közvetlenül.

- Egy ügyfele közvetítésével?
- Igen.
- Az ügyfele neve?
- Helen Kendal, és ez az ügyvéd, Gerald Shore készítette elő a megbeszélést.
- Nekik volt sejtelmük arról, hogy miről akar csevegni ez a Leech?
- Úgy volt, hogy Mr. Leech elvisz valakihez, ha jól értettem a helyzetet.
- Aha, a rejtélyes tanú elvezeti egy másik rejtélyes tanúhoz?
- Nem egészen. Az illető, akivel találkozunk kellett volna, korábban eltűnt, és...

Tragg föltartotta a tenyerét, félig behunyta a szemét, kettőt csettintett, majd megszólalt:

- Várjon csak! Várjon csak! Kezdem érteni.

Ki az illető?

- Franklin Shore - felelte Mason.
- Valóban. 1932 legzavarosabb eltűnési esete! Most már tudom, ki az az ügyvéd, az a Gerald Shore. Leech tudott valamit az eltűnéséről?
- Bizonyára - mondta Mason - bár ezt csak hallomásból tudom. Hasznosabb lenne, ha azokkal lépne kapcsolatba, akik tényleg ismerik az ügy részleteit!
- Rendkívül okos gondolat - ismerte el Tragg, viszont először inkább a maga sztoriját szeretném meghallgatni.

Mason folytatta:

- Hajói tudom, Leech-nek kellett volna elvinne Miss Kendalt Franklin Shore-hoz. Igazán, hadnagy, okosabb volna, ha minél hamarabb odamenne. Ami ott történt, elképzelhető, hogy elvezeti valami sokkal lényegesebbhez.

- Igen, igen. Ezzel tisztában vagyok - válaszolta Tragg. - Magának mindig van valami

izgató csalija, amivel félre tereli a szót, épp mielőtt kilyukadnék valahová de ennél többet szeretnék most megtudni, Mason... Szép lassan,

Floyd... Na tehát, Mason, miért ígérte meg ez a Leech, hogy elviszi magukat Franklin Shore-hoz?

Mason hangja egyszeriben türelmetlenül csattant:

- Fogalmam sincs, és azt hiszem, fontos perceket dob ki az ablakon. Az üzenet Miss Kendal közvetítésével jutott el hozzám.

- De valóban azt ígértef hogy megmutatja, hol van Franklin?

- Kicsoda?

- Leech, természetesen - vágta rá Tragg.

Ne akarja az időt húzni!

- Eszemben sincs - vágott vissza Mason.

Értesülésem szerint Leech nem beszélt Helen Kendallal. Telefonon érintkezett egy harmadik személlyel, aki Leech-hez irányította.

- Vagy úgy! - mondta Tragg. - Valaki mással beszélt, és ha a gyanúm nem csal, maga most kijelenti, hogy nem ismeri ezt a személyt?

- Igen - felelte Mason. - Nem ismerem az illetőt.

- Értem. Egy újabb névtelen telefonáló?

- Nem egészen, hadnagy. Az illető mondott egy nevet, sőt, mi több, megadott néhány igen érdekes adatot, hogy bizonyítsa kilétét.

- Milyen nevet adott meg?

Most Mason mosolyodott el.

- Franklin B. Shore.,

Egy másodpercig megváltozott! Tragg arckifejezése, mialatt elméje ízlelgette az információ súlyát. Majd fölharsant az utasítás a sofőrnek:

- Lépjen a gázra, Floyd! Mindent bele! Villámgyorsan húzzon a helyszínre! Mason hátradőlt az ülésen, elővett a zsebéből egy cigarettát, és megkínálta Tragget.

-Jól sejtettem, hogy föl akar oda menni, hadnagy. Gyújtson rá!

- Tegye vissza azt a nyavalyát a zsebébe és kapaszkodjon! Maga még nem ismeri Floydot. Mason az egyik cigaretta után nyúlt, és majdnem kirepült a kocsiból, amint a saroknál az autó hirtelen oldalra lódult, miközben nekiütődött egy másik, a kereszteződésbe érkező autónak.

- Rakja föl a szirénát! - parancsolta Tragg.

- És tempósabban!

A sziréna iszonyatos vijjogásba kezdett. Az óriási motorkolosszus még az emelkedőn is tovább gyorsult. Masonnak, miközben megtámasztotta magát, sikerült kivennie egy cigarettát a tárcából, és a szájába raknia. Visszacúsztatta a tárcát a zsebébe, majd kénytelen volt két kézzel kapaszkodni anélkül, hogy alkalma lett volna meggyújtani a gyufát.

A kocsi sebesen kapaszkodott fölfelé az emelkedőn, a visító sziréna visszhangzott a meredek

sziklafalon, majd a hangot elnyelte a szakadékok végtelen mélysége, s csak tompa visszhang

hallatszott a távoli hegyoldalakból. A sofőr

úgyesen olyan szögben tette föl a kocsi tetejére

két vörös fényű villogót, hogy akármerre kanyarodott az út, az úttest mindig megvilágítás alá került.

A távolban a rendőrautó fényszórói már

megvilágították a két álló kocsit. Della Streetet,

Helen Kendalt és Gerald Shore-t, akik szorosán egymás mellett várakoztak, ovális arcuk fehérnek tűnt, amint figyelték a közeledő autót.

- Forduljon úgy, hogy a lámpák az első kocsira világítsanak - javasolta Mason a hadnagynak.

-Abban van Leech holtteste? - kérdezte

Tragg.

- Nem tudom -felelte Mason -, nem ismerem Leech-et.

Tragg élesen a szemébe nézett.

-Úgy érti, hogy ez a hulla nem Leech?

,- Nem tudom.

-Akkor ki tudja?

- Én biztosan nem, bár talán a többiek közül valaki el tudja végezni az azonosítást.

A rendőrautó kifarolt, és megállt.

-Rendben van, fiúk, nézzünk körül!

mondta Tragg. - Mason, menjen oda a többiekhez, és kérdezze meg, hogy tudja-e valaki,

azonosítani a holttestet.

Ha Tragg hadnagy kérése arra irányult, hogy

Mason-t távol tartsa, amíg az autó rendőrségi

vizsgálata folyik, akkor kudarcot vallott, mivel

Mason egyszerűen elkiáltotta magát:

-Jöjjenek maguk is ide... mind a hárman!

- Nem ezt kértem -jegyezte meg Tragg boszszúszah.

- Azt hittem, arra kíváncsi, hogy azonosítani

tudják-e a holttestet - válaszolta Mason.

- Az addig rendben van, de szükségtelen,

hogy idejőjjenek, és zavarjanak minket.

-Nem fogják zavarni. Hogyan azonosítsák

a holttestet, ha nem is látják?

-Mostanáig már biztosan jól megnézték.

Erre mérget vehet.

-Ellenkezőleg - nyugtatta meg Mason ketten közülük még egyáltalán nem mentek a

kocsi közelébe.

- Ezt meg honnan tudja?

- Mert ezt az utasítást adtam.

- Miből gondolja, hogy betartották az utasítását?

-Mert itt maradt Della Street is.

Tragg az ügyvédre sandított.

- Az óvatos elővigyázatossági lépések, melyeket az ügyben tett, azt sejtetik, hogy maga

már beledugta a lába ujját a vízbe, és túl forrónak találta - mondta.

Mason megbántva válaszolt:

- Magának kellemetlenül gyanakvó elméje

van, Tragg! - Majd elmosolyodott. - Bár el kell

ismerni, hogy igyekszem nem elfelejteni azt az

esetet, amikor egy fickó úszni akart menni éjszaka, és úgy ugrott fejest, hogy előtte nem ellenőrizte, van-e a medencében víz...

Reflektorok pásztázták az autó belsejét. A fotós fölszerelte az állványra a gépét, és a hozzá

csatlakozó vaku körtéjét csavarta be éppen.

-Jöjjenek át erre az oldalra!.- rendelkezett

Tragg. - Innen jobban lehet látni az arcot. Valamelyikük fölismeri?

Mindenki békésen a kocsi oldalához vonult,

hogy megvizsgálja a vonásokat.

- Soha életemben nem láttam ezt az embert

- jelentette ki Shore határozottan.

- Én sem - csatlakozott Helen Kendal.

- És maga? - kérdezte Tragg Della Streettől.

A titkárnő megrázta a fejét.

- Egyikük sem ismeri Leech-et? - folytatta

Tragg.

Két nem hangzott, és közben a fejüket

rázták.

A fotós szólalt meg:

- Ennyi, hadnagy, most pedig vigye el őket

az útból.

Az egyik rendőrtiszt hátrább terelte a csoportot, majd a vaku másodpercnyi főlvillanása

fénynyalábjával kettészelte az éjszakát.

- Várjanak - szólt a fotós -, ebből a szögéből

is csinállok egyet, azután egyet a túlsó oldalról.

Utána maguk jönnek!

Amint a csoport eltávolodott az autótól, Masonnak sikerült félrevonnia Della Streetet és

Helen Kendalt.

- Amikor Tragg hadnagy kérdéseket tesz föl,

őszintén feleljenek mindegyikre, de talán okosabb lesz, ha önként nem hozakodnak elo a részletekkel... különösen lényegtelen részletekkel.

- Például mivel? - kérdezte Della Street.

- Hát - mondta Mason gyakorlott könnyedséggel -, a családi pletykákkal meg hasonlókkal.

Tragg, amit tudni akar, azt úgyis meg fogja kérdezni. Ne vegyék el az idejét tömérdek mellékes

adattal, mint például azzal, hogy Gerald Shore

nem jött be a szállodába, amikor bementünk

Leech-ért... és hasonlók. Természetesen, ha határozottan erre kérdez rá, az más, de semmi szükség az időt pocsékolni azzal, hogy olyan dolgokat

kötünk az orrára, amire a legkevésbé sem kíváncsi. Mindent meg fog kérdezni, ami érdekli.

Helen Kendal ártatlanul bölintott, de Della

Street Masont a kocsi hátuljához irányította.

- Miért kell titkolni, hogy Gerald Shore nem

ment be a szállodába? - kérdezte. - Ez miért

olyan jelentős?

Mason mélyen elgondolkozott.

- Kössenek föl, ha tudom, Della. Valamiért

nekem úgy tűnt, hogy nem akar bejönni a szállodába.

- Gondolja, hogy ismeri Henry Leech-et?

- Elképzelhető... vagy esetleg előttünk már ott járt ma este, és nem akarta, hogy a portás fölismerje.

Della Street meggörbítette a száját, hogy halkan füttyentsen.

- Ne feledje, Della, hogy ez csak feltételezés!

- figyelmeztette Mason. - Valószínűleg semmi köze a dologhoz, de azért...

- Maguk miről puszognak? harsant Tragg hangja, miután megkerülte az autót.

- Azon morfondíroztunk, hogy vajon balról lőtte-e le valaki, aki az út mentén rejtőzött el, vagy jobbról, a kocsiból - válaszolta Mason.

Tragg halkan förmórdult:

- Ezer bocsánat! Úgy összebújtak, hogy azt hittem, valami bizalmas dologról tárgyalnak, mint mondjuk: ki nyerte meg a legutóbbi országos profi baseball-döntőt. Csak hogy kielégítsem a kíváncsiságukat, bal oldalról lőtte le valaki, aki a kocsi mellett állt. A lövedék a fej bal felén hatolt be, és a gyilkos kellő távolságban állhatott, mivel nincsenek perzselődési nyomok az archőrön. Feltehetően 38-as kaliberű revolver, és talán automata. Meg kell keresnünk az

üres hüvelyt. Szolgálhatok még valami információval?

-Bőven! - felelte Mason. - Ami azt illeti, az ügy minden részletével.

- Van magánál egy ötös? - kérdezte félvállról Tragg.

Mason a zsebébe süllyesztette a kezét.

-Igen. Miért? Telefonálni szeretne?

- Nem - vigyorgott Tragg. - Tartsa meg az ötösét. Vehet rajta holnap reggel egy újságot, ott majd megtudja a részleteket. A jelen pillanatban csak azt árulom el maguknak, amit szerintem tudniuk kell.

Tragg elment mellettük, és megállt a kocsi oldalánál. A halottkém is befejezte a munkáját, és a nyomozók nekifogtak, hogy átkutassák az áldozat ruháit.

Kis idő múlva Tragg átment a rendőrautóhoz.

- Kérem, hogy mind a négyen jöjjenek ide!

- mondta. - Mason, legyen szíves hagyjon beszélni, és ne szóljon közbe, amíg magának is

föl nem teszek néhány konkrét kérdést.

Mason biccentett.

- Szóval - fordult Tragg a többiekhez mit mondott Mason, miről ne beszéljenek nekem?

Az ügyvéd közbeszólt:

-Miből gondolja, hogy...

Tragg föltartott kezével csendet parancsolt.

Szemét Helen Kendalra szegezte.

-Halljuk, Miss Kendal, önt kérdeztem!Mit ne említsen?

Della Street erős, bűgő hangon szavaim kezdett:

- ,Jöj, hadd fogadjalak kellőképpen! - mondta a Pók a Légynek...

- Hagyja abba! - nézett rá Tragg fölháborodottan. - Miss Kendalt kérdeztem. Halljuk,

Miss Kendal. Miről ne beszéljen?

Helen Kendal egy pillanatra zavartan állt, majd egyenesen Tragg hadnagy szemébe nézett.

- Arra kért, hogy minden kérdésére őszintén és becsületesen válaszoljunk.

- Csak ennyit mondott?

- Azt is mondta, hogy ne raboljuk az idejét azzal, hogy apróságokat szövünk a válaszokba.

- Milyen apróságokat? érdeklődött Tragg, olyan nagy fürgeséggel véteve magát rá Helen Kendal válaszára, mint az ügyész, aki a tanú vallomásában rozoga pontot talál.

Helen Kendal hatalmas, ibolyakék szeme tágra nyílt.

- Olyan apróságokat, melyeket úgysem akarna megkérdezni - felelte. - Mr. Mason figyelmeztetett, hogy a hadnagy úr rendkívül ért

a szakmájához és kérdéseivel az ügy számára minden fontos, parányi részletét végig fogja pásztázni.

Tragg arcát dühös elszántság feszítette.

- És ne higgye, hogy nem ez fog következni!

- fogadkozott zordan.

NYOLCADIK FEJEZET

Jó félóra is beletellett, mire Tragg hadnagy végzett tapogatózó kérdéseivel. Ekkorra emberei

is befejezték a holttest és az autó átkutatását.

Tragg elnyűtten jegyezte meg:

- Na jó, maguk négyen itt maradnak a kocsiban. Én visszamegyek a másikhoz, hogy ellenőrizzek még néhány dolgot.

Amint Tragg eltávolodott, Gerald Shore szólalt meg:

- Ez kész kihallgatásnak tűnt... ahogy céltudatosan faggatózott. Mintha még az indítóokot is gyanítaná.

- Tragg kiszagolta, hogy van valami az ügy háttérében - mondta Mason józan megfontoltsággal. - Na és persze, szeretné tudni, hogy mi az.

- Nekem nem javasolta, hogy tartsam meg az olyan információkat, melyek egyértelműnek tűnhetnek Tragg hadnagy számára - jegyezte meg Shore a foga között.

- Valóban - ismerte el Mason.

- Konkrétan mi jár a fejében, ügyvéd úr?

- O... csak apróságok... olyan dolgok, melyek fölbukkannak a háttérben, és látszólag mégsincs semmi jelentőségük az ügyben.

- Milyen apróságok, például - tudakolta Shore.

- A megmérgezett cica - mondta Mason csak egy a sok közül.

Helen Kendal hirtelen elakadó lélegzete elárulta a meghökkenését.

- Csak nem gondolja komolyan, Mr. Mason, hogy a cica megmérgezése összefügg ezzel? mutatott az álló autó felé, melyben a holttestet találták.

Mason mosolyogva folytatta:

- Csupán azt akartam illusztrálni, hogy milyen apróságok nem érdekelnék Tragg hadnagyot.

-De én azt hittem, nem akarja, hogy azt elmondjuk... - Helen Kendal váratlanul elhallgatott.

-Mit? - kérdezte Gerald Shore.

- A... semmi.

Shore gyanakvóan nézett Masonra.

- Ha jól emlékszem, egy dolgot említettem konkrétan - folytatta Mason mosolyogva még hozzá arra is csak mint példára utaltam...

éppen úgy, mint ahogyan most megemlítettem a mérgezést.

- És mi volt ez a példa? - faggatózott tovább Shore.

Helen Kendal kifakadt:

- Az, hogy nem jöttél be velünk a Castle Gate szállodába, amikor ma este odahajtottunk. Gerald Shore teste láthatóan mozdulatlanba merevedett, mely annak a szándékos igyekezetnek az eredménye, hogy valaki ne árulja el érzelmeit.

- És ennek mi köze van az egészhez?

- Hát éppen erről van szó, ügyvéd úr!

mondta Mason. - Ezt azért hoztam fel példaképpen, mert ez is olyan mellékes apróság,

amely csak zavarná a nyomozást, és szükségtelenül meghosszabbítaná a tanúk kihallgatását.

Ez a példa is pontosan abba a kategóriába esik,

mint a cica megmérgezése.

Shore megköszöri a torkát, valamit mondani kezdett, majd meggondolta magát, és hallgátasba burkolózott.

Tragg hadnagy visszatért az autóhoz, kezé

ben fehér rongyköteget tartott.

Nyissa ki az ajtót! 7 utasította Masont.

Üljön át, hogy lerakhassam ezeket. Na... nem

szeretném, ha bárki hozzájárulna a csomag tartalmához. Azt viszont kérem, hogy figyelmesen

tekintsék meg, ami itt van... de csak a szemükkel.

Kitergette a batyut, amelyről kiderült, hogy

egy zsebkendő. Rajta feküdt egy aranyóra, egy

bicska, egy bőrpénztárca, egy személyi kártyákat tartalmazó tasak, egy aranyszínű ceruza,

egy arannyal futtatott töltőtoll, melybe valakinek a monogramját vésték.

- Vannak bizonyos elképzeléseim a tárgyakat illetően - kezdte Tragg -, de ezeket nem

kívánom magukkal megosztani. Kérem, hogy

mondják meg, ha bármelyikkel találkoztak már

valaha.

Mindenki előrehajolt, hogy megnézhesse a

zsebkendő tartalmát. Shore Mason válla fölött

kukucskált az autó első üléséről, Della Street

és Helen Kendal az első ülés támlájára támaszkodott.

- Nekem nem ismerősek - jelentette ki

nyomban Mason.

- És nagának? - fordult Tragg hadnagy

Shore felé.

Shore kinyújtotta a nyakát, és töprengve

homlokát ráncolta.

- Onnan nem látja jól, hadnagy - vetette

közbe Mason. - Mi lenne, ha én kiszállnék,

hogy Mr. Shore jobban szemügyre vehesse a

tárgyakat.

- Rendben van - egyezett bele Tragg -, de

ne nyúljon semmihez.

- Meg szabad kérdeznem, hogy hol találta?

- érdeklődött Mason.

- Ebbe a zsebkendőbe volt minden bebugyolálva... ahogy azt itt is láthatják, és a holttest

melletti ülésen találtuk.

- Nahát! - csodálkozott Mason megtekeredve, hogy ki tudjon szállni az első ajtón anélkül,

hogy megérintené bármelyik tárgyat. - A zsebkendőt meg szabad érinteni, ugye, hadnagy?

- Igen. A szövetről nem tudunk ujjlenyomatot venni.

Mason ujjai közé fogta a zsebkendőt.

-Jó minőségű anyag - mondta. - Férfi zsebkendő. Elég különös színárnyalat, nem gondolja, hadnagy?

- Gondolom.

Amint Mason kicsusszant a kocsiból, Gerald

Shore előrehajolt.

- Dehát... ez a bátyám aranyórája! - kiáltott fel.

- Franklin Shore-ra céloz - kérdezte Tragg hadnagy feszülten.

- Igen - ismételte Gerald Shore, hangja elárulta az izgatottságát. - Biztos, hogy az ő órája, és talán... igen az meg a töltőtolla!

- Az FBS monogram van benne - mondta Tragg nyersen. - Természetesen megfordult bennem is, hogy a maga fivéréé lehet.

- Az övé. Biztos, hogy az övé.

- És a ceruza?

-Arról nem merném állítani.

- Vagy a pénztárca... vagy a kártyatasak?

- Sajnos nem tudom.

-A kés?

Gerald megrázta a fejét.

- De ez, kétségtelenül az ő órája.

-Jár az óra? - kérdezte Mason.

- Igen.

- Talán fordíthatnánk úgy az órát, hogy láthassuk a számlapját - indítványozta Mason.

- Közönséges, fedél nélküli zsebóra - felelte Tragg. - De nézze csak meg, hogy felirat látható a hátlapján. A felirat az FBS kezdőbetűkből áll.

- Roppant érdekes - jegyezte meg Mason.

- Megvizsgálhatnánk az óralapot is, hátha ott is találunk valami fontosat.

Az ügyvéd kezébe fogta a zsebkendőt, megbillentette, s az óra lassan átfordult. Mason jelentőségteljesen Della Streetre lesett, majd rákacsintott. Della Street azonnal rátette a kezét a táskája csattjára.

- Nagyon érdekes - folytatta Mason. - Waltham óra. Valami van a számlapjára írva. Mi lehet az?... - Ráhajolt a zsebkendőre. - Legyen szíves, világítson ide még egy pillanatig, hadnagy!

- A márkanév és az óra jellemzése - mondta Tragg.

Mason ismét a zsebkendő fölé hajolt.

- Úgy van. Aprólékos munka. A Waltham szót egyenes vonalban írták fel, és alatta, félkörívben ez áll: Vanguard 23 Jewels. Ez fontos lehet, hadnagy. A tetején van egy felhúzókijelző... közvetlenül a tizenkettes mellett. Azt mutatja, hogy mikor húzták föl az órát, és mikor jár le. A kijelzőn a teljes huszonnégy órát föltüntették, így a mutató állásából durván meg lehet ítélni, hogy mikor húzták fel... esetünkben körülbelül hat órával ezelőtt. Fölöttébb érdekes! Nem ez a véleménye, hadnagy?

- Igen - válaszolta Tragg. - Azt jelzi, hogy hat órával ezelőtt húzták föl az órát. Habár nem értem, hogy miért lenne ennek olyan különös jelentősége.

Mason ránézett a saját órájára.

- Most körülbelül tíz óra harminc van - jegyezte meg, elgondolkodva. - Ami azt jelenti, hogy ezt az órát ma délután úgy fél öt és öt óra tájban húzták fel.

- Pontosan - helyeselt Tragg. - De bocsásson meg, Mason, ha ettől nem jövök izgalomba.

. Valahogy mindig az volt a benyomásom, hogy amikor fontos részletekről kezd el mesélni, azt nem azért teszi, hogy megpróbálja fölkelteni az érdeklődésemet valami iránt, hanem hogy megakadályozza, hogy valami olyan apróságot vegyek észre, amit persze ügyesen elhallgat.

Helen Kendal válla fölött Della Streetre fintorgott, és színpadias, hangos sűgással megjegyezte:

- Még szerencse, hogy nem én vagyok Tragg hadnagy felesége!

Mason elismerően pillantott Helenre. Kezd egész jól belelendűlni!

- A hadnagy úr nem nűs - világosította fel Helent.

Mr. Mason, engem egyáltalán nem lep inég. És magát?

- Nem, kisasszony, engem sem - felelte Mason megfontoltan. - Az a hír járja, hogy egyszer... Na jó, Tragg, rendben van. Folytassuk!

- Ez egyértelműen az ő töltőtolla - szólalt meg Gerald Shore. - Már emlékszem, hogy nagy becsben tartotta.

- Állandóan a zsebében hordta? - kérdezte Tragg hadnagy.

- Igen.

Mason kibűjt a kocsiból, s a háttámla fölött Della Streetre lesett, hogy lássa: titkárnűje valóban helyesen értelmezte-e jelzését.

Della gyorsírűfűzete a térdén fekűdt, és serényen jegyzetelte a beszélgetést.

Mason ceruzát és jegyzetfűzetet vett elű, és lefirkantott pár adatot.

- Teljesen nyilvánvalű, hogy ez Henry Leech holtteste - mondta Tragg hadnagy. - A zsebében találtunk egy jogosítványt, melyet Henry

Leech névre állítottak ki, aki a Castle Gate szállodában lakik. Világos az is, hogy állandóra volt bejelentkezve. A tárcában találtunk még néhány kártyát. Száz százalék, hogy ez Leech!

Gerald Shore izgatottan szűlt közbe:

- Hallgasson ide, hadnagy, ennek az embernek kellett volna minket elvinnie a testvérem

hez. Gondolom, ön is tisztában van vele, hogy mennyire fontos ennek a régi rejtélynek a megoldása.

Tragg hadnagy bólintott.

- Az a leglényegesebb kérdés, hogy Franklin él-e és jól van-e. A válasz még ennek az embernek a halálánál is fontosabb lehet. Az a véleményem,

hogy haladéktalanul utána kell járnia minden rendelkezésre állű adatnak.

Tragg szeme összesűkűlt.

-Miért lenne ez fontosabb mint egy gyilkosság?

-Egy ügyvéd szemszűgéből...

- Pontosan! Én pedig nyomozű vagyok! - vágott vissza Tragg.

Shore Masonra pillantott, majd gyorsan elfordult.

- Franklin fontos ember volt. Ha jól tudom, ez a Leech, aki egy kétes hírű, lerobbant szállodában lakott, nem volt az.

- Folytassa csak! - mondta Tragg. - A lényeg csak ezután következik.

- A jogi helyzetet tekintve komoly különbség lehet - folytatta Shore sebesen. - Szűval... talán érti, mire célzok.

Tragg rövid ideig elgondolkodott, majd egy kérdéssel rukkolt elű:

- Végrendelet?

-Nem erre utaltam.

-De megfordult a fejében?

- Nem egészen.

- De a kérdés éle ez volt?

- Igen -ismerte be Shore vonakodva - ez volt.

Mason közbeszűlt:

- Figyeljen rám, hadnagy. Nem gondolja, hogy a körülményekre való tekintettel jogunk van látni mindazt, amit a halott zsebében találtak? Tragg csökönnyösen rázta a fejét.

- A saját belátásom szerint vezetem a nyomozást, Mason. Semmilyen tárgy megtekintéséhez nincs joga!

- De legalább - manőverezett tovább Mason

- azt engedélyezze, hogy magával mehessünk Henry Leech szobájába a Gastle Gate szállodába, és láthassuk, hogy a kutatás során mi kerül elő. Végtére is, Gerald Shore bátyját keressük, és Shore-nak csak vannak jogai az ügyben!

- Ami engem illet, maximálisan megbízom Tragg hadnagy hozzáértésében - szögezte le Gerald Shore sietősen. -- Semmi olyant nem kívánok tenni, ami hátráltatná a nyomozást. Mégis, ha bármiben segíthetek, szeretném magamat, minden időmet és tudásomat a hadnagy rendelkezésére bocsátani.

Trag szórakozottan biccentett.

- Hívni fogom, ha bármire szükségem lesz.

- Tragg, engedje meg, hogy magával menjek a Castle Gate hotelbe - erősködött Mason. Szeretném látni, hogy mit találnak ennek a férfinak a szobájában. Tragg hadnagy megrázta a fejét, jelezve hogy ez a végső döntése.

- Nem, Mason, a saját elképzeléseim szerint akarom lefolytatni a vizsgálatot, és nincs szükségem arra, hogy javaslatokat tegyen, vagy lábatlankodjon a nyomozás közben.

- De, ugye, most odamegy? - makacskodott Mason. - Esetleg követhetnénk, és...

- Erről sürgősen tegyen le! - mondta Tragg.

- Végeztem magukkal. Mason, a kocsija lent áll a Hollywood Boulevard-on. Keresse meg, szálljon be, és a saját ügyeivel foglalkozzon! Ha bármire szükségem lesz, jelentkezni fogok. Az egyik emberemet itt hagyom a holttest mellett. Szükségem van egy ujjlenyomatosra, hogy centiről centire megvizsgálja az autót. Ennyi, Floyd, induljunk! És, Mason, még egyszer mondom, eszébe ne jusson követni! Tartsa magát távol a Castle Gate szállodától, amíg be nem fejezem a nyomozást. Jó éjszakát!

Tragg hadnagy összegöngyölte a zsebkendőt, majd kis batyut formálva megkötötte a sarkokat. Mason visszacsúszott az első ülésre.

- Nos, ügyvéd úr! - fordult Shore felé. - Azt hiszem, Tragg elboldogul a segítségünk nélkül is. Visszavihetne oda, ahol a kocsimat hagytam. És - tette hozzá valamivel halkabban - induljunk, mielőtt a hadnagy meggondolja magát.

- Dehát, hogy érti, Mason? - kérdezte Shore, amint rálépett a gázpedálra. Mason suttozva folytatta:

- Ha nem akartam volna olyan nagy buzgalommal, hogy Tragg engedje, hogy elkísérjük a Castle Gate szállodába, talán ő saját maga ragaszkodott volna hozzá.

Shore megrökönyödve fordult Masonhoz.

- De - kérdezte - az miért lett volna baj?

- Történt valami más is, aminek véleményem szerint utána kellene járnunk, mielőtt a rendőrség közbeavatkozik. Matilda Shore-t bevitték az Exeter Kórházba. Megmérgezték.

- Az áldóját! - kiáltotta Shore, miközben nagy

lendülettel megfordult. - Helen, te is hallottad?
- Hallottam - válaszolta Helen hűvösen.
- Csak szép nyugodtan! - figyelmeztette Mason Shore-t. - Nehogy úgy tűnjön, mintha nagyon sebesen akarnánk eliszkolni. Komótosan hajtson, amíg a rendőrkocsi leelőzi. Nem fogunk sokáig várni. Az a Floyd fickó tébolyult tempóban vezet.
Háromszáz métert tehettek meg, amikor a rendőrautó tetejére szerelt fényszórók körülöttük mindent vörös fényárba borítottak, hallották a motor zakatolását, majd a hatalmas autó felbőgött a hátuk mögött.
- Húzódjon le - javasolta Mason -, és reménykedjünk, hogy nem gondolja meg magát, s nem módosít eredeti szándékán.
A rendőrautó mégcsak le sem lassított, hanem csikorogva elrobogott mellettük, majd berepült a hosszú, kacsARINGÓS hegyi szerpentin első kanyarjába.
Mason hátradőlt az ülésen.
- Remek - mondta Gerald Shore-nak - tegye kettesbe, és engedje gurulni.
KILENCEDIK FEJEZET
Matilda Shore, félig fölülve a kórházi ágyon mérges szemekkel méregette látogatóit.
-Ez meg mit jelentsen? - mordult fel.
-De hiszen - magyarázta Gerald Shore értesültünk róla, hogy beteg vagy, és természetesen tudni akartuk, hogy segíthetünk-e valamiben.
-Kitől értesültetek?
-Mr. Mason tudta meg valakitől.
Matilda Shore az ügyvéd felé fordult.
- Kitől? - kérdezte követelő hangon.
-Teljesen véletlenül- bólintott Mason.
Gerald Shore sietősen közbeszólt:
- Látnunk kellett, Matilda. Történt pár olyan dolog, amiről tudnod kell.
- Nem érzem jól magam. Nem akarok látogatókat Honnan tudtátok meg, hogy itt vagyok? Okét minek hoztad ide?
- Perry Mason, ügyvéd és Della Street, a titkárnője - folytatta Gerald Shore. - Érdekli őket néhány kérdés, ami számodra is fontos.
Matilda Shore nagy fejét elfordította vékony nyakán, végigmérte Perry Masont, majd megszólalt:
- Hm!... Maga honnét tudta, hogy hova hoztátok? - kérdezte rövid szünet után.
- Komo szörnyen aggódott miattad - szólalt meg Helen Kendal. - Azt mondta, hogy megmérgezték, és pontosan ugyanúgy szenvedtél mint a cica... és megkérte, hogy hozzon be a kórházba.
- Aha, a kis ferdeszemű képmutató! - füstölgött Matilda Shore. - Pedig meghagytam neki, hogy fogja be a száját.
- így is tett - vette át a szót ismét Mason amíg rá nem jött, hogy mindent tudunk. Én derítettem ki, hogy mi történt. Bár én nem beszéltem Komóval. Az unokahúga beszélt vele, miután elmondtam neki, hogy maga hol van.
- És maga honnét tudta meg?
Mason csak mosolygott.
-Nem adhatom ki a hírforrásaimat.
Matilda Shore még jobban fölült az ágyon.
- És lenne szíves elárulni, hogy a hollétem és az egészségi állapotom mennyiben tartozik magára?
- De, Matilda - szólt közbe Gerald Shore,

hogyan magyarázzal szolgálhasson -, történt valami, amiről tudnod kell. Ezért kerestünk annyira.

- Na és, mi az? Ne kerüljünk tovább a forró kását! - Franklin életben van! - hadarta Gerald

Shore.

- Ez nekem csöppet sem új, Gerald Shore.

Hát persze, hogy életben van! Mindig is tudtam, hogy életben van. Megszökött azzal a lotyóval, és magamra hagyott, hogy megposhadjak! Szóval, hallottál róla...?

- Nem kellene túl korán ítélned, Matilda néni - mondta Helen Kendal, hangjában teljes bizonytalansággal.

-A vén bolond! - dörögte Matilda Shore.

- Majdnem hatvan éves volt, mikor megszökött egy fele annyi idős nővel.

Mason Gerald Shore felé fordult.

- Esetleg el kellene árulnia, honnan tudja, hogy életben van.

- Ma délután telefonált... azaz Helennel beszélt.

Az ágy rugózata megkönnyebbült, amint

Matilda Shore oldalra fordította hatalmas súlyát. Kihúzta az ágya melletti asztal fiókját,

majd elővette fémkeretes szemüvegét, fölrakta orrára, és úgy bámulta unokahúgát, mintha egy rovar vizsgálna mikroszkópon keresztül.

- Szóval... neked... telefonált! Feltételezem, hogy tart tőlem.

Kinyílt az ajtó, és besiklott a nővér. Kikeményített köpenye tekintélyt parancsolóan suhogott.

- Nem szabad a beteget felizgatni! - hangzott a figyelmeztetés. - Nem is fogadhatna még

látogatókat. Csak pár percre maradhatnak.

Matilda Shore rámeredt.

- Nagyon is jól érzem magam. Kérem, ne zavarjon!

-De a doktor úr...

Matilda Shore parancsolóan mutatott az ajtó irányába.

A nővér egy pillanatig habozott.

-Jelentenem kell a doktor úrnak - motyogta, majd távozott.

Matilda ismét Helen Kendal felé fordult.

- Szóval, neked telefonált, és te egy szóval sem említetted. Ez a köszönet! Tíz éveimet áldoztam arra, hogy neked...

Gerald Shore hirtelen közbeszólt:

- Értsd meg, Matilda, azt gondolta, hogy valami szélhámós, és nem akart zaklatni a hírrel, amíg nem biztos benne.

- Miért őt hívta? - harsant Matilda Shore kérdése.

-- Hát éppen erről van szó - magyarázta Gerald csitítgatva Matildát. - Minden jel arra vallott, hogy szélhámossal állunk szemben, és nem

Franklin telefonált. Valami szélhámós akarta

megtéveszteni a családot. Célszerűbbnek véltük, hogy előbb kapcsolatba lépjünk vele, mielőtt neked beszámolunk róla.

- Nem vagyok gyerek!

- Tudom, Matilda, mégis így gondoltuk helyesebbnek.

-Aha!

- Határozottan kijelentette, hogy nem találkozhatom vele, hacsak nem tartom be az utasításait betűről betűre - jegyezte meg Helen Kendal.

- Találkoztatok vele? - faggatózott tovább

Matilda, miközben szemüvegén keresztül az unokahúgára meredt.

- Nem, nem találkoztunk vele. Egy Leech nevű férfinak kellett volna elvezetnie hozzá... de valami történhetett, úgyhogy Leech nem tudott eljönni.

- Csak Franklin lehetett - mondta Matilda

Shore. - Az egész úgy rávall... ahogy titokban próbál haza settenkedni... Helent célozza meg, igyekszik megnyerni magának, szánalmat ébreszt benne, és azon mesterkedik, hogy őt használja föl a közvetítő szerepre. Mondd meg neki, hogy ne játszón gyáva bújócskát, jöjjön elő, és beszéljen velem! Majd lesz hozzá egy-két kéréseden szavam. Amint idedugja a képét, beadom a válókeresetet. Tíz éve várok erre a pillanatra!

- Remélem, nem komoly a mérgezés, Mrs.

Shore? - terelte el a szót Mason.

Matilda Masonra irányította tekintetét.

-A mérgezés mindig komoly dolog.

- Hogy történt, Matilda? - kérdezte Gerald.

103

- Elnéztem az üvegeket, csupán ennyi történt. A gyógyszeres szekreterben tartok szívgyógyszert is és altatót is. Ittam egy üveg barnasört lefekvés előtt. Azután mentem, hogy bevegyem az altatót. Eltévesztettem az üvegeket.

- Mikor kezdte gyanítani, hogy a másik üveget vette el? - kérdezte Mason.

- Görcsök jelentkeztek - felelte Matilda.

Hívtam Komót, mondtam neki, hogy készítse

elő az autót, értesítse az orvosomat, és vigyen

be a kórházba. Volt annyi lélekjelenlétem, hogy

rengeteg hánytató teát igyak, és megszabaduljak minél több méregtől. Elmeséltem

a doktornak, hogyan mentem a sötétben a gyógyszeres

szekreterhez, hogy bevegyem az altatót, miután

megittam a barnasörömet. Mondtam neki,

hogy véletlenül elnéztem az üvegeket. Nem

nagyon akar hinni nekem. Na mindegy, azért

ellátott, és most már kutya bajom. Senkinek

egy szót se a mérgezésről! Nem akarom, hogy

a rendőrség beleüsse az orrát a dologba... Nos

akkor, meg kell találni Franklint. Ki kell ugrasztani a rejtekhelyéről.

- Mrs. Shore, megfordult már a fejében,

hogy valami összefüggés lehet a férje visszatérte

és az ön házában történt két mérgezés között?

- tette föl a kérdést Mason.

-Kettő? - lepődött meg Matilda.

- A cica és a maga esete.

Matilda Shore hosszas másodperceken keresztül méregette az ügyvédet, majd hozzátette:

- Badarság! Eltévesztettem az üvegeket, és kész.

- Arra akarok kilyukadni, hogy megfordult-e a fejében az az elképzelés, hogy például a sört megmérgezték?

- Szamárság! Mondtam már, hogy eltévesztettem az üveget.

-Nem gondolja, hogy tartozik magának

annyival, hogy utána járjon a dolognak?

- Mit kéne tennem?

- Megtenni legalább a szükséges óvintézkedéseket, hogy hasonló eset ne fordulhasson elő.

Ha valaki megpróbált az életére törni, feltétlenül tennie kellene ellene!

- A rendőrségre gondol?

-Miért ne!

-A rendőrség! - kiáltotta Matilda Shore gúnyosan. - Nem kérek abból, hogy beleártsák

magukat az ügyeimbe, és egyéb dolgokat is megszellőztessenek az újságoknak.

Mindig az a vége!

Az ember segítségül hívja őket, hogy megvédelmezzék, azután az egyik idióta, amelyik szeretné

a képét látni az újságokban, odaszalad a riporterekhez, és kitalálja nekik az

egész históriát. Ebből

nem kérek! Különben is, csak apró hiba történt.

- Sajnos, Mrs. Shore, azután ami ma este történt, a nyilvánosság már nem zárható ki vetette közbe Mason.

- Hogy érti, hogy azután, ami ma este történt?

- Ennek a Leech-nek, akinek el kellett volna vinnie bennünket a férjéhez, nem sikerült a közbenjárás.

- Tessék?

- Valaki megakadályozta ebben.

- Hogyan?

- Egy 38-as kaliberű golyóval, amit a fejének bal oldalába eresztett, miközben Leech az autójában ült, hogy velünk találkozzon.

- Vagyis meghalt?

- Igen.

- Meggyilkolták?

- Ezek szerint.

- Mikor történt?

- Nem lehet pontosan tudni.

-És hol?

- Hollywood mögött a hegyekben, a tározónál.

- Ki ez a Leech? Úgy értem, mi a szerepe az ügyben?

- A jelek arra utalnak, hogy a férje barátja volt.

- Ezt miből gondolja? Soha életemben nem hallottam róla.

Gerald Shore folytatta:

-Amikor Franklin fölhívta Helent, meghagyta neki, hogy ezt a Mr. Leech-et keresse

meg, mert Leech fogja, hozzá elvezetni.

Matilda Shore intett Helennek.

- Küldd ki a többieket a szobámból! Vedd

ki a ruhámat abból a ruhásszekrényből! Felöltözöm, és hazamegyek. Ha Franklin visszatért,

biztosan be akar lopózkodni a házba, hogy azután

hízeleghessen. Tíz éve várok erre, és nem zárhatnak be egy kórházba, amikor végre eljön

a pillanat. Majd én megmutatom neki, hogy

engem nem lehet csak úgy otthagyni!

Mason nem mozdult a helyéről.

-Attól tartok, ehhez szüksége lesz az orvos hozzájárulására. Ha jól láttam, a nővér neki telefonál.

- Nincs szükségem senki engedélyére, hogy

kikeljek az ágyból és hazamenjek - harsogta Matilda Shore. - Hála a hánytatónak, amit megittam, megúsztam csekély mérgezéssel. Bivalyerős a szervezetem. Meg se kotytyant. Most már kutya bajom. Saját akaratomból távozok.

- Nem tanácsolom, hogy fölkeljen, és megterhelje a szívét - vitatkozott Mason. - Azt

akartuk magával közölni, hogy itt van a férje

ki akartuk deríteni, hogy mi történt, és hogy

mik a szándékai a mérgezést illetően.

- Hányszor mondjam, hogy véletlen volt, és

nem akarom, hogy a rendőrség...

Kopogtak az ajtón.

- Valószínű, hogy az orvos - mondta Gerald

Shore - vagy pedig jó néhány tagbaszakadt

ápoló, akiket azért hívtak, hogy minket kidobjanak.

- - Jöjjenek csak be! Intézzük el a dolgot. Dobjanak ki engem! -jelentette ki Matilda fennhangon.

Az ajtó kitárult. Tragg hadnagy és egy nyomozó lépett be.

Mason mély meghajlással üdvözölte őket.

- Mrs. Shore, engedje meg, - hogy bemutassam Tragg hadnagyot, a gyilkossági csoporttól.

.Feltételezem, hogy néhány kérdést óhajt önnek feltenni.

Tragg meghajolt Mrs. Shore-nak, majd elfordult, és meghajolt Mason felé is.

- Eszes húzás volt, ügyvéd úr. Minél többször futunk össze, annál inkább kénytelen vagyok elismerni a fürge észjárását.

- Ami ez alkalommal mire vonatkozik? - kíváncsiskodott Mason.

- Arra, ahogyan ámenetileg sikerült félrevezetnie. Mindenáron engedélyt akart kapni,

hogy a barátaival elkísérhessen a Castle Gate szállodához. Csak miután elváltak útjaik, ébr

redtem rá, hogy az orrom elé vetett csalira milyen hiszékenyen ráharaptam.

- Ebből az értelmezésből úgy tűnik, mintha összeesküvés történt volna - válaszolta Mason.

- Levonhatja a saját következtetéseit! Az ügy minden vonalán megindítottam a nyomozást,

amint rájöttem, hogy makacs ragaszkodása eredményeként futni hagytam. Most pedig,

Mrs. Shore, ha nem haragszik, szeretném tudni, hogy volt ez a mérgezés.

- De haragszom! - mondta Mrs. Shore nyersen. - Nagyon is haragszom!

- Ez sajnálatos - jelentette ki Tragg.

- Ettem valamit, amit nem kellett volna, ennyi az egész.

- A kórházi bejegyzések szerint maga valami gyógyszert vett be véletlenül - magyarázta

Tragg- Hát, igen, odamentem a gyógyszeres szekreterhez, és véletlenül összecseréltem a gyógyszereket.

Tragg nyájas együttérzéssel folytatta:

- De borzasztó! Megkérdezhetem, mikor történt mindez, Mrs. Shore?

- Ó, kilenc óra körül, talán. Nem figyeltem még pontosan, hogy hány óra lehet.

- És hajói vettem ki a szavaiból, lefekvéshez

készülődött, elfogyasztotta szokásos esti barnasörét, eloltotta a villanyt, és a sötétben indult

a gyógyszeres szekreterhez?

- Így volt. Azt hittem, hogy altatót veszek be. Egy másik üveg került a kezembe.

Tragg rendkívül sajnálkozó hangon folytatta:

- És nem érezte, hogy más az íze?

-Nem.

- Az altatója tablettában van?

- Igen.

- Es a gyógyszeres szekreterben tartja?

-Igen.

- És nem tűnt fel, hogy a beszedett tabletták íze más lenne?

- Nem. Leöblítettem vízzel. Az egyik kezemben fogtam a pohár vizet, a másikkal betettem

a tablettákat a számba, és azonnal leöblítettem a vízzel.

- Vagy úgy. Szóval, a jobb kezében tartotta a pohár vizet, miközben a bal kezével tette a tablettákat a szájába?

- Pontosan.

- Utána visszacsavarta a kupakot az üvegre, és berakta a gyógyszeres szekreterbe?

- Igen.

- Két kézzel?

- Ennek van valami jelentősége?

- Most próbálom kideríteni. Ha baleset történt, nincs miért tovább folytatnunk a nyomozást. Ilyen egyszerű.

- Hát, baleset volt.

- Természetesen - nyugtatta meg Tragg.
Csupán a tényekkel szeretnék tisztában lenni, hogy megírhasam a jelentésben, hogy baleset történt.
Mrs. Shore lecsillapodott.

- Valóban ez történt - magyarázta. - Visszacsavartam a kupakot az üvegre.

- És visszahelyezte a gyógyszeres szekreterbe? - kérdezte Tragg.
Igen.
Majd ezután kezébe vette a pohár vizet, miközben a tablettákat a bal kezében fogta?
Igen.
A szájába tette őket, és azonnal megitta a vizet.
Igen.
- Nem vett észre valami keserű ízt?
- Nem.
- Úgy hallottam, hogy sztrichnin okozta a mérgezést, nem, Mrs. Shore?
- Nem tudom.
Tragg hangjából együttérzés csengett ki.
- De sajnálatos! - mondta, majd mellékesen megkérdezte. - És mit kerestek a sztrichnines tabletták a gyógyszeres szekreterben, Mrs. Shore? Valami konkrét célra használta őket, gondolom?
Matilda Shore szemei a nyomozó arcát fürkészték.
- Szívélénkítő. Azért tartottam, ha netalán szükségem lenne rá.
- Orvosi rendelvényre? - érdeklődött tovább Tragg.
-Igen, természetesen.
- Melyik orvos írta föl?
- Azt hiszem, fiatalember, hogy ehhez semmi köze! - hárította el a kérdést Matilda.
- Hány tablettát szedett be?
- Hát... nem is tudom. Kettőt vagy hármat.
! ili
- És az üveget visszatette a gyógyszeres szekreterbe?
- Igen. Ezt már mondtam.
- Közvetlenül az altató pirulákat tartalmazó üveg mellé?
- Gondolom, igen. Mondtam, hogy sötét, volt. Nagyjából oda nyúltam, ahol lenni szokott, levettem az üveget, melyről azt hittem, altató van benne.
-Mekkora pech!
-Mi?
- Az, hogy a gyógyszeres szekreter átkutatásakor sem altatót sem pedig sztrichnines tablettát nem találtunk.
Mrs. Shore még jobban fölült az ágyban.
- Azt akarja ezzel mondani, hogy bent jártak a házamban, és átkutatták a gyógyszeres szekreteret?
- Igen.
- Milyen jogon? - förmedt a hadnagyra Matilda Shore.
- Azt hiszem, jobb lesz, ha még egy kérdést fölteszek inkább - felelte Tragg, anélkül hogy fölemelte volna hangját. - Miért hazudik a rendőrségnek egy olyan bűncselekményről, melynek az volt a célja, hogy magát megmérgezzék?
- Senki sem akart megmérgezni.
- Információim szerint ma délután megmérgezték egy macskát is az ön házában, akit azután Dr. Blakey kisállat-kórházába szállítottak.
-Nem hallottam erről a macskáról.

- Na ne, Mrs. Shore, ennél jobbat kell kitalálnia! - mosolygott Tragg. - A tények eltorzítása kimeríti a bűncselekmény fogalmát, mint ahogy azt maga is tudja. Két ügyvéd is van a szobában, akik megerősíthetnek ebben. Ha a barnasörös üvegben méreg volt, erről tudnia kell a rendőrségnek, és szörnyen meggondolatlan dolog lenne akadályozni a nyomozást.

A kórterem ajtaja kinyílt.

- Mi folyik itt? - kérdezte a hirtelen betoppanó férfi. - A betegnek én vagyok az orvos.

Nem szabad zaklatni. Súlyos, sokkos állapotban került be. Mindannyiukat megkérem, hogy távozzanak... azonnal!

Matilda Shore az orvosára pillantott:

- Azt hiszem, jó hogy bejött, doktor... csak éppen öt percet késett.

TIZEDIK FEJEZET

Gerald Shore szokatlan halk volt, elmerengett, miközben a hatalmas, régimódi ház felé hajtott, amely szinte ugyanúgy állt, mint azon az éjszakári, amikor a Shore Nemzeti Bank elnöke eltűnt mint a kámfor.

- Jobb, ha itt kiszállsz, Helen - mondta és tartsd rajta a szemed a házon. Elviszem Mr.

Mason-t és a titkárnőjét a Hollywoodra, ahol az ügyvéd úr kocsija parkol.

- Mehetnék én is, és akkor együtt jönnék vissza - ajánlkozott Helen.

- Talán jobb lenne, ha a házban maradnál. Valakinek itt kell maradnia, hogy átvegye az irányítást.

- Matilda néni mikor jön haza? - kérdezte Helen.

Gerald Shore Mason felé fordult, némán átadva neki a kérdést.

Mason elmosolyodott.

Addig biztos nem, amíg nem felelt Tragg hadnagy összes kérdésére.

- De az orvos ragaszkodott hozzá, hogy öt percnél tovább ne maradjanak. Azt mondta, hogy Matilda néni ilyen állapotban nem képes ennél többet elviselni.

- Éppen ez az - mondta Mason. - Az orvos csak addig felel érte, amíg benn van a kórházban. Tragg azonban jó néhány megfigyelőt rá fog állítani. Gondoskodik róla, hogy addig ne hagyhassa el a kórházat, amíg az orvos azt nem mondja, hogy fölépült. Amint a kezelőorvos kijelenti, hogy teljesen meggyógyult, Tragg kihúzza belőle a válaszokat... akár a kórházban, akár a kapitányságon.

- Tragg hadnagy rendkívül okos és eltökélt fiatalembernek tűnik - fűzte hozzá ijerald Shore.

Valóban az helyeselt Mason -, és soha in ni tanácsos lebecsülni. Félelmetes ellenfél! rerald Shore fürkésző tekintettel nézett Malonra, de az ügyvéd arcán semmi sem jelezte,

ll így a Traggre vonatkozó megjegyzésnek valaiiii rejtett éle lenne. leien kiszállt a kocsiból.

Akkor itthon maradok, és védem a várat mondta.

- Nem tart sokáig - ígérte meg a nagybátyja. Helen kissé megborzongott.

- Vajon mi történik még ezután? Bárcsak tudnám, hol érhetem el Jerry Templart!

- Ne maradjak magával? - ajánlotta föl Della Street bátorítóan.

-Nagyon szeretném - vallotta be Helen.
- Sajnálom-jelentette ki Mason kerekén Dellára szükségem van.
A Hollywood felé haladva Gerald Shore ismét rátért arra a témára, ami úgy látszott, aggodalommal tölti él.
- Két vagy három alkalommal említette, Mason, hogy Tragg hadnagy veszélyes ellenfél.
- Úgy van.
- Következtethetek ebből arra, hogy valami különös célzás húzódik meg e kijelentések mögött?
- Az attól függ - felelte Mason.
- Mitől? - kérdezte Gerald Shore olyan hangon, mintha egy tárgyaláson udvariasan, mégis kitartóan faggatózna.
- Attól, hogy mit rejt a véka alá.
- -Tegyük fel, hogy semmit.
- Ebben az esetben Tragg hadnagy nem számít veszedelmes ellenfélnek, mert nem ellenfél. De akkor is veszedelmes marad.
Shore rövid ideig Mason arcát tanulmányozta, majd visszafordult, hogy az utat figyelje.
Mason halkán folytatta:
- Az üggyel kapcsolatban jó néhány fontos szempont fölmerül. Először is, ha ön és a bátyja a legjobb viszonyban váltak el, nincs megfelelő magyarázat arra, hogy miért nem magát hívta fel. Ehelyett Franklin az unokahúgát tette ki annak a megrázkódtatásnak, hogy újra hallja a hangját, és megtudja, hogy életben van. Ez azonban csak apróság. A lényeg az, hogy határozottan és egyértelműen kérte, hogy Helen velem lépjen kapcsolatba, és vigyen el Mr. Leech-hez, és senki más a családból ne jöjjön oda...
-A lényegét mégjémi mondta el, Mason
- szólt közbe Gerald Shore.
- Mindezek ellenére - folytatta Mason hűvösen -, ön ragaszkodott hozzá, hogy ott legyen...
- Nem értem, hová akar kilyukadni, Mr. Mason. Az talán csak természetes, hogy látni akartam a testvéremet.
- Az igen... de a dolog úgy festett, hogy maga mindenki más előtt tartotta szükségesnek, hogy találkozzon velem.
Meg tudná magyarázni, hogy mit akar ebből kihozni?
Mason elmosolyodott.
Hogyne! Olyan szemszögből tekintek az Úgyre, ahogyan egy Tragg mentalitású és vérmérsékletű ember közelítené meg a problémát.
- Csak folytassa!
Tragg előbb-utóbb ki fogja deríteni, hogy ár velünk együtt hagyta el a házat, és velünk együtt hajtott ahhoz a tározóhoz, ahol Leech-csel kellett találkoznunk, nem volt velünk, amikor Leech-et a szállodában kerestük.
-Engem a bátyám érdekelt, és nem ez a Leech - válaszolta Shore.
- Erről van szó. Tragg hadnagy is arra a végkövetkeztetésre fogjutni, hogy mivel Leech volt az egyedüli összekötő kapocs a bátyjához, magának az volt az érdeke, hogy Leech-csel kerüljön kapcsolatba.
Mégis, Tragg talán hajlandó lesz elfogadni az érvelését, ha csak nem jönnek közbe egyéb, a helyzetet komplikáló tényezők.
-Milyen tényezők például?
- Nos, tételezzük fel, hogy Tragg minden eshetőségre fölkészül, és szerez magáról egy fényképet. Elviszi a Castle Gate szálloda portásához, hogy

megkérdezze, érdeklődött-e az az ember Henry Leech iránt, esetleg kereste-e valamikor, vagy emlékszik-e rá, hogy látta a hotel körül valamikor.

Gerald Shore pár másodpercig nem szólt egy szót sem, majd megkérdezte:

- Az egésznek mi lenne az értelme?

- Távolról sem vagyok olyan pozícióban,

hogy az összes adatot ismerjem, de ha továbbra is Tragg szemszögéből nézem az ügyet, van néhány különösen fontos kérdés. A fivére egyik

napról a másikra tűnt el. Távozását bizonyára váratlan események idézték elő. Közvetlenül az eltűnése előtt beszélgetést folytatott valakivel,

aki vagy kért, vagy követelt tőle pénzt. Egyes értesülések arra engednek következtetni, hogy az illető maga volt. Bár úgy tűnik, van némi

ellentmondás ebben is. Feltételezem azonban, hogy erről kihallgatták, és feltételezem továbbá

azt is, hogy a jegyzőkönyvben az áll, hogy tagadta az állítást, mely szerint a kérdéses éjszakán találkozott a bátyjával. Na már most, Tragg

érvelhet akként, hogy magára nézve rendkívül kellemetlen lenne, ha a testvére megjelenne a

színen, és nemcsak egy homlokegyenest ellenkező történetet adna elő, hanem utalna arra

is, hogy az akkori beszélgetésük hozzájárult az eltűnéséhez!

Ezen érvekre támaszkodva Tragg hadnagy kétségtelenül azt fogja gondolni, hogy Franklin

Shore életben van. Bizonyos okoknál fogva nem akarja felfedni hollétét. Nem hajlandó

egyenesen hazatérni. Kapcsolatba akar lépni

néhány rokonával. Kerüli a saját fivérét, és inkább az unokahúgával veszi föl a kapcsolatot,

aki egy rendkívül bájos, fiatal teremtés, de

olyan fiatal, hogy Franklin eltűnésekor csupán

tizenhárom vagy tizennégy éves lehetett. Gerald Shore, akit bátyja a

hazatérésekor figyelmen kívül hagy, nyomban belép a képbe, és

ragaszkodik hozzá, hogy ő is elmehessen az

unokahúgával. Henry Leech az összekötő

láncszem Franklin, aki vagy nem képes vagy

nem áll szándékában egyenesen hazatérni, és

a rokonok között. Henry Leech egy elhagyatott

helyre megy, ahol lelövik. Egy géppel írt üzenet

azt jelzi, hogy Leech saját akaratából ment arra

a helyre, de semmi sem utal arra, hogy az üzenetet saját maga írta. Sőt, minden körülmény

arra vall, hogy nem ő írta. Persze, rengeteg függ

attól, hogy a boncolás mikorra teszi a halál bekövetkeztét. Mégis, egyes

nyomokból, melyeket

a gyilkosság helyszínén találtam, hajlamos vagyok azt feltételezni, hogy a halál nagyjából

négy órával érkezésünk előtt következett be, s

gondolom, hogy a vizsgálatok is ezt fogják

igazolni.

Mindezek alapján, ha Tragg hadnagy bizonyítékokat talál arra nézve, hogy maga

megpróbált kapcsolatba lépni ezzel a Leech-csel a

nap folyamán, vagy ténylegesen találkozott is vele,

a legtermészetesebb következtetés lesz a számára, hogy magát gyanúsítsa.

Mason abbahagyta a beszédet, elővett egy

cigaretta a tárcájából, meggyújtotta, és hátradőlt az ülésen.

Gerald Shore némán hajtott tovább, maga

mögött hagyva néhány kereszteződést, majd

megszólalt: - Úgy vélem éppen itt az ideje, hogy fölkérjem képviselje az

ügyemet.

Mason kivette szájából a cigarettát annyi időre, hogy megjegyyezhesse:

- Valóban úgy tűnik.

- És a titkárnője? - kérdezte Gerald Shore, Della Street felé biccentve, aki csöndben ült a hátsó ülésen.

- Maga a megtettesült diszkréció - biztosította Mason. - Nyugodtan beszélhet... és elképzelhető, hogy ez az utolsó esélye, hogy nyugodtan elmondjon mindent!

- Elvállalja az ügyet?

- Az attól függ.

- Mitől?

- A körülményektől, és attól, hogy ártatlannak vélhetem-e.

- Ártatlan vagyok -jelentette ki Shore felindultan. - Teljesen ártatlan vagyok.

Vagy a legátkozottabb véletlenek egybeesésének lettem

az áldozata, melyet a sors kieszelhetett, vagy

egy szándékosan előkészített összeesküvésnek.

Mason némán eregette a füstfelhőket.

Shore lelassította az autót, hogy a vezetés ne

kösse le annyira a figyelmét, majd folytatta:

En voltam az az-illető, aki fölkereste lYanl

lint az eltűnését megelőző estén.

Ezt később tagadta -jegyezte meg Mason.

- Igen.

Miért?

Számos okom volt. Az egyik, hogy túl sokat

kihallottak és nyilvánosságra hoztak a beszélgetésből. Bizonyára nem felejtette el, hogy azt az

illetőt, aki Franklinnel volt közvetlenül eltűnése

előtt, hallották, amint pénzt kér, és céloztak arra is, hogy az illető anyagi helyzete katasztrofális állapotban lehet.

Mason bólintott.

- Abban az időben épp egy vállalat alapításában vettem részt. Ha az üzletet sikerül tető

alá hozni, jelentős bevételre számíthattam ha

megbukok, lesújtó, végzetes kudarc ért volna.

Csak az segített, hogy ne merüljek a víz alá,

hogy partnereim, akik részt vettek az ügyletben, egy másodpercig sem gondolták, hogy

nincs a hátam mögött bőséges tőke.

- A bátyja? - kérdezte Mason.

- Franklin kapcsolatai is hozzájárulhattak

ehhez. Nem gondolták ugyan, hogy közvetlenül érdekelt a dologban. Azt azonban

föltételezték, hogy nekem bőven van pénzem, s ha bármi

történe, és több pénzre, lenne szükségem, mint

ami a rendelkezésemre áll, ott van a testvérem,

aki kisegít.

- Tehát - töprengett Mason -, azért nem

merte fölfedni, hogy maga járt Franklinnéi,

mert a beszélgetés egy részét lehozták az

újságok.

- így van.

- Franklin eltűnése visszavetette valamiképpen az üzletet?

-Azt kell mondanom, hogy igen - felelte

Shore érzelmesen - de sikerült találnom, és érdekeltté tennem valakit, aki

megadta a szükséges összeget... majd pedig bekasszírozta a haszon döntő

hányadát. Az, hogy a Shore National üzletmenetét olyan gyorsan átvizsgálták,

és az, hogy Franklin akkora összeget hagyott

hátra, előnyt jelentett a számomra.

- Esetleg nem árulta el Mrs. Shore-nak,

hogy akkor maga beszélt Franklinnel?

- Nem árultam el senkinek. Abban az időben nem mertem.

- És miután már nem volt szükség a titkolózásra? - vetette közbe Mason.

- Kitartottam a történet mellett. Képzelve

magát a helyembe, és rá fog jönni, hogy nem volt más választásom.

- Folytassa!

- Ma este, amikor Helen beszámolt róla, hogy Franklin kereste telefonon, úrrá lett rajtam a félelem. Nekem kellett beszélnem Franklinnel minden más előtt!

- Vagyis, amíg Helen visszament a kórházba, hogy megnézzze, milyen állapotban van Boll istyán, maga megpróbálta fölvenni a kapcsolni fivérével. Így volt?

Igen. Vacsora után Helen egyenesen a kórházba indult, hogy elhozza a cicát.

Ezt követően elvitte a kertészünk apró legénylakásába, majd az önnel megbeszélte találkozóra ment.

Így ezalatt az idő alatt kereste fel a Castle Gate szállodát?

Igen. Ezért nem kísértem el Helent magához.

-Leech-csel akart találkozni?

- Igen.

- Sikerült?

- Nem. Először telefonon érdeklődtem, és azt a választ kaptam, hogy egy férfivel ment el, de hamarosan visszajön. Nehéz helyzetbe kerültem. Megfordult a fejemben, hogy az a férfi

talán épp Franklin volt. Úgyhogy a szállodához hajtottam, és vártam. Nem ismertem ezt a Leech-et, de szinte biztosra vettem, hogy Franklinnel ment el, és egy órán belül visszaér.

- Szóval, várt? - ismételte Mason.

- Igen. Ott ültem, amíg letelt az idő, és el kellett jönnöm a találkozónkra.

- Közben nem futott be?

- Nem. Legalábbis nem hiszem. Azt állíthatom, hogy Franklin nem volt ott.

- És a portás észrevette?

- Igen. Észrevehető, mivel nem vagyok törzsvendég. A bejárat mellett ültem, és egyfolytában rám bámult. Talán azt hitté, hogy

nyomozó vagyok. Tragg szavaiból ítélve, a Castle Gate láthatóan olyan egyéneknek ad szállást, kiknek kissé homályos a múltja, s valószínű ezért gyanakodnak az idegenekre. Először a bejárat mellett akartam leparkolni, és a kocsiban várakozni, de nem találtam helyet fél utcán belül, úgyhogy elhatároztam, hogy bemegyek és ott várok.

- És minthogy tartott tőle, hogy a portásnak beugrik, hogy aznap délután már látta ott ücsörögni, arra az egyértelmű elhatározásra jutott, hogy jobb, ha nem látják a szállodában.

-Igen... de természetesen önt a legmélyebb szakmai titoktartás kötelezi.

- Az az érzésem, biztosra veheti, hogy Tragg kibogozza az egészet magától is.

A járdaszegélynél találtak egy szabad helyet.

Shore lehúzódott az út szélére, beállt a kocsival, majd levette a gyújtást.

Nem bírta tovább vezetni - mondta. - Adna egy cigarettát?

Mason odanyújtott egy cigarettát. Shore keze annyira remegett, hogy alig tudta a gyufa

lángját a cigaretta végéhez tartani.

- Folytassa! - kérte Mason.

- Ez minden, amit mondhatok.

Mason hátrapillantott Dellára.

- Össze is áuna... az indítóókot kivéve mondta Gerald Shore-nak.

...nem stimmel az indítóókokkal? - csodálkozott Shore.

Nem tette volna meg azt, amit megtett...

és nem úgy, ahogyan megtette, hacsak annak
, jelentősége hogy bárki mást megelőzve beizéljen a bátyjával nem lett volna
sokkal nagyobb... nagyobb, mintha csupán az állításaiban
Fellelhető ellentmondások miatt akarná saját
magát lefedezni.

Shore Mason felé fordult.

Azt hiszem, el kell mondanom mindent.

Az sohasem árt! -jegyezte meg Mason szárazan. - Mint gyakorló ügyvédnek ezt
tudnia

kellene.

- Gondolom, tapasztalta már, hogy igazán
senki sem tudja saját magáról, hogy mennyire
őszinte. Az ember úgy éli le az életét, hogy azt
hiszi, hogy őszinte, mert sohasem tette próbára
valódi kísértés azután egyszercsak szembe találja magát valami olyan döntő
helyzettel,
melyben egyrészt a teljes bukás néz vele farkasszemet, másrészt felbukkan a
lehetőség,
hogy a kudarcot sikerré változtassa olyan eszköz révén, amely roppant könnyűnek
tűnik,

mégis... hogyan is mondjam... nem becsstelen,
csak éppen nem egészen törvényes...

- Hagyjuk a mentegetőzést! - vágott közbe

Mason kissé éles hangon. - Ne becsülje le

Tragg hadnagyot. Ha ráharap egy ügyre, gyorsan elfogyasztja. Tényeket akarok. Az
indoklás

és a mentegetőzés rovatát később is kitöltheti.

És mielőtt félretájolná magát. Mindazt, amit
eddig elmondott, magam is kikövetkeztettem.

Eddig mást sem csinált, mint áthúzta a t-ket,

és pontot rakott az i-krel Az amit most el fog

mondani, feltéve, ha az igazat mondja, meghatározó lesz abban, hogy elvállalom-e
az ügyet

vagy sem.

Shore izgatottan kikapta szájából a cigarettadarabot, és az ablakon át
kihajította a járdára.

Levette a kalapját, és ujjait végigszántotta fényes, hullámos, ősz haján.

- Ennek soha... soha nem szabad kiderülnie

- mondta.

- Fogjon neki! - bátorította Mason.

- Könyörögtem, vitatkoztam a bátyámmal.

Tízezer dollárra van szükségem. Előadást tartott, hogy mi a véleménye az én
üzleti módszereimről... olyan előadást, amelyet helyzetemnél

fogva egyáltalán nem tudtam értékelni, mert

ha nem jutok hozzá a tízezer dollárhoz, tökéletesen csődbejutok. Ha viszont
megkapom, úgy

véltem, ebből az egy üzletből elegendő pénzt

tudok félretenni ahhoz, hogy ne kelljen többé

nagy kockázatot vállalnom, s megfontoltabban

irányíthassam az életemet. Franklin végül megígérte, hogy kisegít. Hozzátette,
hogy még más

dolga is van, de lefekvés előtt kiállít egy tízezer

dolláros csekket, és postára adja.

- Gerald Shore nevére?

Nem. Annak az üzletfelemnek a nevére, akini I. a pénz járt. Ahhoz túl rövid volt
az idő, hogy

,1 pénzl keresztül futtassuk a bankszámlámon.

És a bátyja mindezt meg is tette? - kérdezik Mason.

Nem. Eltűnt anélkül, hogy megtette volna.

Akkor biztosra vehetjük, hogy a látogatása

111. in lyan sürgős dolga támadt, ami miatt elkei Hihetetlené vált a távozása,
s megfeledezett

i. önnek tett ígéretéről.

Feltételezhetően.

Mikor tudta meg, hogy nyoma veszett?

Csak másnap reggel.

És ez volt az utolsó nap arra, hogy cselekedjen.

Shore bólintott.

- Talán korábban már megnyugtatta üzletfeleit, hogy a fizetés folyamatban van?

- Aznap, délelőtt fél tízkor - folytatta Shore

feszülten - föl hívtam azt az illetőt, akinek a fizetés esedékes volt, és megnyugtattam, hogy

megkapja a csekket, mielőtt délután bezárnának a bankok. A csekk az ő nevére lesz kiállítva, és Franklin B. Shore aláírása lesz rajta. Úgy

tíz perccel azt követően, hogy letettem a készüléket, Matilda hívott, és kért, hogy azonnal

menjek át. Elmondta, hogy mi történt.

- Akkor, hajói emlékszem - töprengett Mason -, az eltűnés tényét -két-három, napig titokban tartották.

Shore bólintott.

Mason ravasz pillantást vetett rá.

- Ez idő alatt jó néhány nagy összegű csekket beváltottak.

Shore bólintott.

- Szóval? - kérdezte Mason hirtelen.

- Köztük volt egy tízezer dolláros csekk

kezdte Shore -, Rodney French nevére kiállítva.

- Rodney French volt az az illető, akinek tartozott?

- Igen.

- És akinek megígérte, hogy fizetni fog?

- Úgy van.

- És a csekk? - kíváncsiskodott Mason.

- Azt a csekket én állítottam ki, és én is írtam

alá. Ráhamisítottam Franklin aláírását. A bátyám megígérte, hogy számíthatok arra a csekkre! Úgy éreztem, hogy... hogy jogom volt azt tenni, amit tettem... és nem volt tisztességtelen.

- Matilda Shore soha nem tudta meg, hogy az a csekk hamis volt?

- Soha senki sem tudta meg, hogy hamis volt. Jól sikerült. Meg történetesen akkor késő este Franklin föl hívta a könyvelőjét néhány más üggyel kapcsolatban, -és megemlítette neki a Rodney French-nek Idállított tízezer dolláros csekket is.

Nem hiszem, Mr. Mason - folytatta Shore,

a megindultságtól elcsukló hangon -, hogy valaha is sikerülne megmagyaráznom, hogy mit

jelentett akkor nekem ez a tízezer dolláros

csekk. Ez volt életemben a fordulópont. Ezt

megelőzően számtalan, gyors meggazdagodással kecsegtető üzletbe kezdtem melyek ugyan

örvényesek voltak, de ugyanakkor inkább hasonlítottak a szerencsejátéokra. Minden gondolatom a pénzszerzés körül forgott. Azt hiszem,

a bátyám példája sarkallt. Olyan akartam lenni

mint ő! Be akartam bizonyítani, hogy bennem

is megvan a pénzszerzés képessége. Olyan dolgokra vágytam, melyek anyagi biztonság mellett érhetőek el.

- Ezután a lesújtó élmény után számot vetettem magammal, és az eredmény csöppet sem

hatott meg. Ennek már tíz éve, Mr. Mason, és

azt hiszem, mondhatom, hogy azóta megváltoztam... nagyon sok tekintetben.

- Folytassa csak - biztatta Mason -, nagyon

érdekes, amit mond.

- Ráébredtem, hogy az életnek nem a pénzhalmozás a lényege.

- Úgy érti, hogy inkább a tudás és az életbölcselet felé fordult? - kérdezte Mason.

- Nem, nem egészen - válaszolta Gerald

Shore. - Én a mások iránt érzett emberi köte, lességre és a felelősségre

gondoltam.

-Milyen értelemben?

- Valamikor úgy véltem, hogy az ember élete csak az övé, és úgy élheti, ahogyan akarja.

Rádöbbsentem, hogy ez nem így van. Az ember nem cselekedhet teljesen szabáson. Állandóan hat másokra jellemével, azzal amit mond, azzal ahogyan él, azzal... - Shore hangja alcsuklott, és nem is folytatta tovább.

Mason várt, miközben némán szívta a cegarettát.

Pár másodperc múlva Shore újra megszólalt:

- Gondoljon például Helenre! Tizennégy éves volt, és banális kifejezéssel élve, az élet kapujában állt. Mindig fölnézett rám és tisztelt.

Élete azon állomásához közeledett, amikor az erkölcsi értékek súlya kezd megnőni. Ha valami történik, ha rájött volna... nos, Mr. Mason, attól az időtől kezdve más lett az életem értelme.

Teljesen új célokért küzdöttem. Igyekeztem úgy alakítani az életem, hogy azok, akik fölnéztek rám, ne... ó, mi értelme van ennek?

- Igenis van értelme, Mr. Shore! - mondta

Mason lágyan.

- Ezzel lezártam egy korszakot - folytatta hirtelen Shore. - Elég volt a pézhajhászásból.

A kapcsolatomat az emberekkel nem az határozta me, hogy ők mit tehetnek értem, hanem

az, hogy én mit tehetek értük. Ráébredtem, hogy a fiatalabbak iránt bizonyos értelemben felelősséggel tartozom. És most miután bavallottam, hogy csekket hamisítottam - mondta

keserűen - én szónokolok ilyen dolgokról, én, aki bűncselekményt követtem el, és azt hittem, hogy nem fog kiderülni. Abban reménykedtem, hogy megúszhatom a tettemet.

Mason várt, amíg Shore érzelmei lecsillapodtak, majd megkérdezte:

És mi a helyzet ezzel a Rodney Frenchi sel? Nem akadékoskodott?

A dehogy. Addig ment el, hogy odatelefon. ill Franklin könyvelőjének, és megkérdezte,

hogy Franklin tett-e említést a csekkéről. Ez akk történt, amikor a csekk nem volt a reggeli

postában. Miután megbizonyosodott róla, hogy Franklin szólt a könyvelési osztálynak a csekkéről, átvette a pénzt, és befogta a száját.

- Egyébként French fejében megfordulhatott egy kis zsarolás is, miután értesült Franklin

eltűnéséről, nem? - kérdezte Mason.

- Nem tudom. Feltételezem, hogy miután hallott az eltűnésről, és megtudta: tagadom, hogy én lettem volna a bátyámmal, roppant gyanússá vált számára az egész.

- És miért gondolta, hogy emiatt a testvérével eltávolodtak egymástól?

- Hát nem érti? - mondta fájdalomtól elcsukló hangon. Az újságok sok mindent előkotortak. A testvérem pénzügyleteiről rengeteg részlet kitudódott: a bankszámláján tartott

összeg, az utolsó néhány napon kiállított csekkek... na és persze, megemlégették, hogy az utolsó

csekken, amelyet tízezer dollárra állított ki, Rodney French szerepelt mint kedvezményezett.

Mason mélyen átgondolta a hallottakat.

- Úgy érzi, hogy az adott körülmények között a testvére nem bocsátotta meg, amit tett?

- Reméltem, hogy megért, és megbocsát

felelte Gerald -, de amikor úgy adott hírt magáról, hogy nem engem, hanem Helent hívta föl...

szóval, a következtetést levonhatja maga is, Mason.

Mason elnyomta a cigarettacsikket.

- Ha Tragg hadnagy megkaparintja ezeket az adatokat, előre kitervelt gyilkossággal fogja vádolni.

- Ezzel én is tisztában vagyok! - kiáltotta Gerald Shore. - És semmit sem tehetek ellene.

Olyan ez, mint amikor az-úszót magával sodorja az áramlás, és bármit tesz, egyre közelebb kerül a gyilkos örvényhez.

- Egy dolgot tehet - mondta Mason.

-Mit?

- Nem szól egy szót sem - felelte az ügyvéd.

- A szöveget bízom rád... a legutolsó szóig!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Helen Kendal levetette kabátját, kalapját és kesztyűjét, és egy könyvet olvasgatott, amikor egy autó zajára lett figyelmes a kocsifeljáró felől,

Karórájára pillantott. Szinte hihetetlen, így valaki ilyen későn érkezzék. Az autó azonban egyértelműen az ő kocsifeljárójukra fordult. Ezután mikor a vezető üresbe tette a járművet, és kattanások és durranások sora következett, mely a motorháztető alól hallatszott, szíve elszorult. Kihagyott egy dobbanást, majd icvesen verni kezdett. Minden kétséget kizáró.111 tudta, hogy a világon egyetlen olyan motor van, amelyik ennyire le van robbanva, mégis használják.

Az ajtóhoz sietett.

Jerry Templar éppen kiszállt az autójából.

Mozgása olyan lassúnak tűnt, hogy szinte az esetlenség határát súrolta, de karcsú és feszes volt az egyenruhájában. Helen észrevette, hogy

a kiképzés során bizonyos határozottságot szedett fel. Jobban bízott a képességeiben, melyekkel megvalósíthatja a céljait. Mindez pár hónappal korábban még hiányzott belőle. Néha

mégis olyan távolinak érezte ezt a férfit... idegennek, aki egyszer csak rendelkezik egy új, lélegzetelállító erővel, amivel hatni tud az ő életére is, amitől kihagy a szívverése, majd heves dobogásba kezd. Eldöntötte magában, hogy semmiképpen sem fogja megemlíteni a gyilkosságot vagy bármit, ami a család nyugalomát

fölborította. Eljött, hogy találkozzanak, bár előre nem beszélték meg. Jerryvel sokkal fontosabb dolgokat kellett megbeszélnie. Talán ma este...

- Ó, Jerry! - kiáltotta. - Úgy örülök, hogy Műak!

- Helen drágám, láttam, hogy ég a villany, s gondoltam, talán még nem feküdtél le. Bejöhetnék néhány percre?

Helen megfogta a kezét, és behúzta a hallba, majd becsukta az ajtót.

-Igen - mondta.

Helen előrement a hatalmas nappaliba, és lehuppant a kanapéra. Kíváncsian leste, hogy Jerry vajon hova fog ülni. Vajon a kandalló tulsó végén álló székhez fog menni, vagy odatelepszik mellé a kanapéra? Nem szégyellte bevallani, hogy azt szeretné, ha melléülne, de Jerry megállt a szoba közepén.

- Fáraodnak látszol, Jerry.

Jerry meglepődött.

-Fáradt? Nem vagyok fáradt.

- Ó, sajnálom! Cigarette? - feléje nyújtott

egy dobozt. Sikerült! Jerry lassan átsétált a szobán, kivett egy cigarettát, és mellételepedett.

-Hol voltál egész este? - kérdezte.

Helen lesütötte a szemét.

-Elvoltam - mondta.

-Tudom. Négyyszer hívtalak.

-Az húsz cent! Nem kellene így elszórnod a pénzt, Jerry.

- Hol voltál? - kérdezte Jerry számonkérően.

- Itt is, ott is - próbált Helen kitérni. - Semmi különös helyen. Egyedül?

leien dacosan nézett föl rá.

Te fenséges, kíváncsi katona - mondta vonul olt an -, minden barátnőd otthon ül esténként, és azt várja, hogy talán telefonálsz?

Nincsenek ilyen... barátnőim! - vágta rá

Jerry nyersen. - Tudod, hogy...

Igen?

Azonban ahelyett, hogy folytatta volna, Jerry fölpattant, és föl-alá kezdett járkálni.

-Hol van a nénikéd? - kérdezte hirtelen.

Agyban van már?

- Ott volt, amikor legutóbb láttam. - Majd félvállról hozzátette: - Komo és a házvezetőnő is lefeküdt már.

- A nagynénéd csöppet sem kedvel engem!

- Micsoda meglátás, Jerry! Lenyűgöző!

-Mi baja van velem?

Némaság következett. Azt hiszem, erre nem felelek, döntött végül Helen.

-George Alberrel voltál ma este?

- Persze, semmi közöd hozzá, de történetesen egész este Gerald bácsival voltam.

- Aha.

Jerry megkönnyebbültnek látszott, és ismét letelepedett a kanapéra.

-Mikor kell menned abba a tiszti kiképző táborba, Jerry?

- Amint a jövő héten visszamegyek az alakulatomhoz, gondolom.

- Hétfő... akkor még hat nap van - motyogta Helen. - Ugye, mostanában semmire és senkire sem gondolsz igazán csak a háborúra?

- Végre kell hajtanunk a küldetést.

- Igen, de az élet ezzel nem áll meg - tette hozzá lágyan Helen. Bárcsak segíthetne Jerrynek, hogy áttörje a hallgatás önként vállalt falát. Ha végre abbahagyná ezt a fájdalmasan kimért, önfegyelmű viselkedést, és szabadjára engedné az érzéseit. Jerry felé fordult, fejét felszegte, ajkai kissé szétnyíltak. Egyes-egyedül voltak a hatalmas házban. Behallatszott az előszobából az ingaóra tiktakkolása.

Jerry egyre közelebb húzódott hozzá. Beszélni kezdett, és nem keresgélte a szavakat. Mondatai sebesen, pergőn követték egymást. Szürke szemei gyengéden körülölelték Helent, de azzal

a határozottsággal, melyet Helen olyan gyakran látott az elmúlt napokban.

- Nem tudom, mi vár rám - kezdte Jerry.

- És ezt te sem tudhatod. Nagy feladat elé nézek: rendet kell teremtenünk. Erre a világra ráfér egy kis takarítás. Hát nem látod, hogy egy ilyen korban az embernek ott kell hagynia, és

el kell felejtienie bizonyos dolgokat, melyek neki személy szerint, önzése folytán, többet jelentenek, mint bármi más a világon. Ha például valaki szerelmes...

Hangja elnémult, amikor Matilda Shore hálószobájából hirtelen puffanás hallatszott...

mintha valami bútor zuhant volna a földre. Egy

nás xlpercre rá meghallották Matilda botjának ellegzetes kopogását. Kopp... kopp... kopp, és mellette a csoszogó, súlyos

léptek. A madárkalitkáll:lll a papagájok rekedtes, éles hangon rikácsolni, izgatottan kotyogni kezdtek.

Matilda nénéd - jegyezte meg Jerry tompa, üres hangon.

Helen próbált megszólalni, de egy pillanatig a lorka úgy elszorult!, hogy nem jöttek ki rajta a hangok.

Jerry csodálkozva nézte.

Mi a baj, drágám? Ijedtnek látszol.

- Ez nem... ez nem Matilda néni!

- Az lehetetlen. Ezeket a lépéseket nem lehet összekeverni. Gsosszanás-és-koppanás, csosszanáscs-koppanás. Még azt is lehet hallani, ahogy húzza a lábát, amikor...

Helen ujjai megragadták Jerry karját.

-Jerry, ez nem ő! Matilda néni nincs itthon.

Kórházban van.

Eltartott egy másodpercig, míg Helen szavai és félelme behatoltak Jerry tudatába. Ekkor talpraugrott, eltolta maga elől Helent, bár Helen igyekezett a karjába kapaszkodni.

- Na jó, akkor nézzük meg, hogy ki az.

- Ne... ne, Jerry! Ne menj egyedül! Veszélyes!

Ma este valami szörnyű dolog történt. Nem akartam róla beszélni, de...

Jerry talán hallotta, amit mondott, talán nem. Helen csak azt látta, hogy szavai nem hatnak rá. Összeszorította az állkapcsát, és nyomban elindult a csukott ajtó felé, amely a Matilda néni szobájába vezető folyosóra nyílt.

- Hol van a villanykapcsoló? - kérdezte.

Helen odafutott mellé, hirtelen ráébredve, hogy Jerry, aki nem ismeri a házat, csak tapogatózva tud előrehaladni a félhomályban.

Fölkattintotta a kapcsolót.

-Jerry, legyél óvatos! Ő, drágám, kérlek!

Az ajtó mögött néma csend honolt a szobában, mintha a behatoló egy helyben állna...

vagy lábujjhegyen osonna, hogy meglepje Jerryt, amikor kinyitja az ajtót. Csak a papagájok

éles rikácsolása fokozódott eszeveszett lármává.

-Jerry, kérlek! - suttogta Helen. - Ne nyisd

ki az ajtót! Ha van benn valaki, és...

- Engedd el a karomat!

Helen továbbra is belekapaszkodott.

- Engedd el a karomat! - ismételte Jerry, miközben odébbtolta Helent. -

Kiderítem, mi ez

az egész.

Eltekerte az ajtógombot, fölemelte a lábát, és berúgta az ajtót.

Csípős, hideg levegő ömlött ki a folyosóra az ajtón keresztül. A szoba sötét volt, ezen a kivilágított folyosó beszűrődő fénye sem segített, csak Jerry Templar alakjáról vetített aránytalan, torz képet a hálószoba padlójára. A madarak hirtelen elnémultak.

A kapcsoló! - kiáltott Helen, és Jerry oldala

tünelően a villanykapcsoló felé indult.

Jerry megragadta a vállát.

Megőrültél? Menj vissza! Mondd meg,

hogy...

Éles lángnyelv villant a fekete sarokból, Mahld. ágya mellett. Kékesvörös lángnyelv, melyei narancssárga gyűrű fogott körül. Fegyverdörrenés remegtette meg a szoba falait. Helen

hallotta, amint a lövedék az ajtófélfába csapódik, és arcán apró fuvallat söpört végig. Látta,

ahí így a fa szürke sötétségéből világos szilánkok

repülnek szerteszét, amint a golyó fölhasította az előregedett külső burkot. Bőrén szűrő fájdalmat érzett, amint a parányi fa- és vakolatdarabkák ráhullottak.

Jerry elkapta a vállát, és visszarántotta, hogy leslével eltakarhassa.

A fegyver ismét eldőrdült.

A második golyó Helen mellett valami tömör

ágyban puffant. Érezte, hogy Jerry, aki szorosán mellette állt, hirtelen félkörben megcsavarodik... Karjával kinyúl, kapaszkodni próbál,

Helen minden erejével igyekezett megtartani

a tehetetlen testet. Jerry lába berogyott, és elvágódott a földön, maga után rántva Helent.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Mason, miközben beült saját kocsjába, elköszönt Gerald Shore-tól, majd megvárta, míg

ügyfele kocsjának hátsó lámpája eltűnik a távolban, és beindította a motort.

- Hű! - kiáltotta Della Street. - Maga aztán

ki tudja választani a klienseit, főnök! Ha Tragg

hadnagy valaha is rábukkan ezekre az adatokra... akkor jó éjszakát!

Mason elmosolyodott.

- Csak egyetlen módon lehet megakadályozni, hogy rábukkanjon ezekre az adatokra.

- Hogyan?

- Elegendő egyéb adattal tömjük meg, hogy

ne maradjon ideje ezekkel foglalkozni.

- Ez csak egy ideig tarthatja vissza - mutatott rá Della Street.

- Mást nem tehetünk... jelenleg.

Mason rákanyarodott a Hollywood Boulevardra Los Angeles felé.

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy elővegyük

Paul Drake-et - döntött Mason.

. Della fölsóhajtott:

- Plussz költség! Mire kell magánnyomozó?

Én nem lennék jó?

- Nem, nem tudná megcsinálni.

- Egyébként Paul nem elérhető. Ezen a héten szabadságon van, és megesküdtött, hogy

sem szerelemből sem pénzért nem hajlandó bemenni az irodájába, vagy elvállalni bármilyen

munkát.

Az ördögbe! Erről meg is feledkeztem!

Be kell érnie az egyik alkalmazottjával. Az

az aranyos kis pasas, aki úgy néz ki mint egy

licdlington terrier, az megfelelne. Hogy is hívják?

- Az nem kell - utasította el Mason határozottan, - Nekem Paulra van szükségem.

- Ha fölzargatja, le fogja vágni a kagylót. Ismeri Pault.

- Valóban... ismerem Pault. Igaza van, Della. Biztos, hogy elküldené.

Toyábbgurultak a Boulevard-on.

- Tényleg olyan fontos, Perry?

- Micsoda?

- Hogy Drake beszálljon?

, - Igen.

Della Street belenyugvoán fölsóhajtott.

1 -Na jó, álljon meg ott elől, annál az egész

éjjel nyitvatartó falatozónál, és ha van telefonjuk, megpróbálom, ami tőlem telik...

- Igen? És miből gondolja, hogy rá tudja

venni Pault, hogy az éjszaka közepén kiszálljon

az ágyából...

Della szerényen lesütötte a szemét.

- Maga, Perry, nem tudja hogyan kell Paul

rejtett érzéseire hatni. Azt nem mondtam, hogy

rá tudom venni a munkára, de ha már arra rá

tudom venni, hogy jöjjön be az irodába, a

többi a maga dolga lesz...

Perry Mason leparkolt a falatozó bejáratánál, és bekísérte Dellát. Della Street

körülnézett, és összeráncolta homlokát.

- Menjen, és lássuk a hókuszpókuszt! - sürgette Mason. - Rendelek valamit enni. Della a fejét csóválta.

- Ez a hely nem jó.

-Miért nem? Elég tisztának néz ki.

-Nincs rendes telefon.

- Ejnye, hát ott van a falon a készülék.

- Ahhoz, amit Paulnak szeretnék mondani, telefonfülkére van szükségem - mondta Della vontatottan. - Ez a telefon nem jó. Menjünk, valahol máshol kell megpróbálnunk.

Néhány utcával odább Mason újra leállította a kocsit egy ragyogóan kivilágított étterem előtt. A színezett ablakon bekukucskálva látta, hogy belül minden króm és üveg. Lezárta az autót.

- Akár van megfelelő telefon, akár nincs, itt enni fogunk! Éhes vagyok.

Bent Mason rámutatott a telefonfülkére, majd a pult felé sietett.

- Én sonkát tojással és egy kávét kérek - szólt utána Della.

- Két sonka tojással - mondta Mason a kiszolgálónak. - Ne keverje össze a tojást, és szép lassan süsse meg! Rengeteg sültkrumplival kérem, és hozzon rengeteg forró feketét, és készítsen még két sajtos hamburgert is mellé.

Öl perccel később Della Street ismét Mason mellett állt a pultnál.

Rávette? - érdeklődött Mason.

Igen, rávettem.

Bejön az irodámba?

Harminc perc múlva ott lesz.

Remek! Mondja csak, Della, mi baja az arcának? Nem lázas, ugye?

- Elvörösödtem, ha nem látná! Ezt soha többet nem csinálom... még magának se, Perry.

Most pedig kérem a kávém.

- Itt helyben elssüllyedek - mondta Mason kiengesztelően.

A kiszolgáló lefőzte a feketét, és a két gőzölgő, illatos, aranybarna kávéval teli csészét áttolta a pult másik oldalára.

- ízleni fog - tette hozzá. - A legjobb minőség, amit venni lehet. Kis adagban darálom,

és mindig frissen tartom.

Főlmásztak a magas bárszékekre, rákönyököltek a pultra, és kortyolgatták a kávét, miközben figyelték, ahogy sül az étel a gáztűzhelyen, orrukat átjárta a készülő sonka étvágygerjesztő illata.

- Megmondhatná, hogy miért van szüksége

Paul Drake-re - vetette közbe Della.

- Rengeteg adatot kell előbányásznia, mielőtt Tragg féligazságokra alapozva lezárja az ügyet.

- Úgy véli, hogy Shore csak féligazságokat mondott el?

Mason gondolataiba merülve nézte a csészéjébe töltött kávé párolgó felszínét.

- Az igazat mondta el... ahogyan ő látja. De

csak részben látja át a helyzetet. Nincsen annál

életveszélyesebb, mint amikor egy esetet féligazságokból álló közvetett bizonyítékokra építenek.

A szakács két forrójói megrakott tálcát csúsztatott eléjük. Bőségesen volt rajtuk sonka, aransárga tükörtojás, és a nagy adag sültkrumpli csábító látványt nyújtotta szétáradó illatok mellett.

- Együnk! - javasolta Mason. - Majd utána gondolkodunk.

- Mindjárt kész, a sajtos hamburger - hangzott a kiszolgáló ígérete, mialatt kezébe vette

a pirított cipókat, megtöltötte őket mindenfélével, majd vastagon megszórta fehér hagymaszemekkel. - Mustárt tegyek?

-Ami ráfér! - felelte Mason.

Némán ettek, az ételre koncentrálnak.

Della Street visszatolta a csészéjét a pult túlsó felére, jelezve, hogy újratöltést kér.

Matilda Shore miért igyekezett eltitkolni

Tragg hadnagy előtt, hogy valaki megmérgezte?

- Egészen nyilvánvaló, hogy azért, mert valami összefüggés van a cica és az ő megmérgezése között.

-Meg akarták ölni?

- Nagyon úgy fest.

- Van valami elképzelése? - kíváncsiskodott

Della.

-Fontos szerepe van az időnek:.. A barnasört egyértelműen a jégen tárolta.

-Ezt miből gondolja?

- Nem ment el az ereje olyan hamar, miután fölnyitották és megmérgezték. Föltételezhető, hogy jó néhány üveget tart a hűtőjében.

- Ha több üveget is kéznél tartott, a tettes honnan tudhatta biztosan, hogy Matilda a megmérgezett italt fogja kivenni?

- Talán a legközelebb esőt mérgezte meg, vagy az is lehetséges, hogy többet megmérgezett.

Mason a pultra tett egy ötdollárost, majd az órájára lesett.

A kiszolgáló visszaadta az aprót.

- Még kávét?

- Egy félcsészényit kérek - mondta Mason.

- Többre nem lesz időm.

Az apróból visszatolt huszonöt centet, a maradékot pedig belesöpörte a zsebébe.

- Fenséges itt a koszt! Jövünk ismét!

- Sietnek? - érdeklődött a kiszolgáló.

- Valahogy úgy.

Ravaszkásan rájuk sandított a szemüvege fölő szegletéből.

- Ha kíváncsiak a véleményemre, úgy mutatnak, mintha egy dél arizóniai lakodalomba igyekeznének.

- Csak éppen nem vagyunk rá kíváncsiak!
válaszolta Della mosolyogva.

Mason elővett egy másik huszonöt centest a zsebéből, és a tálcája alá csúsztatta.

-Azt mire föl? - csodálkozott a kiszolgáló.

- Az ötletért - felelte Mason nevetve. - Gyerünk, Della! Indulnunk kell!

Végigrobogtak az utcákon ahhoz az épülethez, ahol Mason irodája volt. Paul Drake irodája ugyanazon az emeleten volt mint az ügyvédé, csak közelebb a lifthez. Mason benyitott a kivilágított ajtón, szemével megkereste az éjszakai ügyeletet ellátó alkalmazottat.

- A főnök bent van?

-Jó napot, Mr. Mason... nem, ezen a héten szabadságon van. Azt hittem, tudja.

- Ha véletlenül benézne, ne szóljon, hogy itt jártam - mosolygott Mason. - Egyszerűen felejtse el, hogy látott.

Végigsétáltak a hosszú, sivar folyosón. Kongó lépteik visszhangoztak a falakon. A sötét ajtók a különböző cégek nevével úgy néztek ki mint a szunnyadó üzleti élet néma őrszemei.

A folyosó levegője dohos és áporodott volt. Mason kinyitotta magánirodájának ajtaját, és fölkapcsolta a világitást. Della Street megállt, miközben Mason kinyitotta az ajtót.

-Jön fel a lift - mondta a titkárnő. - Fogadjunk, hogy Paul Drake az.

Mason elbújt a jogi könyvtárban, és magára csukta az ajtót. Hallotta a közeledő lépések egyenletes ringását.

- Biztosan Paul - súgta Della az ajtó túlsó oldaláról.

Lágy kopogás hallatszott a folyosóra nyíló ajtón. Della Street résnyire kinyitotta. Drake teljesen kitárta, belopakodott, majd bevágta maga mögött. Dellára pillantott enyhén kimeresztett szemekkel, melyek semmilyen érzelmet nem árultak el. Majd kesernyés mosoly jelent meg arcán. Hórihorgas, kissé görnyedt alakjával olyan képet vágott, mintha hivatásos temetkezési vállalkozó lenne, aki éjjeli körsétát tesz a halottasházban.

-Üdvözlöm, kislány!

-Jó estét, Paul! - válaszolta Della bizonytalanul.

- Remek alakítás volt! Ezt az oldalát eddig eltitkolta előlem.

Sebesen keresztülnyargalt a szobán ahhoz az ajtóhoz, amely Masont rejtette, és nagy lendülettel kivágta.

- Bújj elő, te olcsó kis zugügvéd! Majd megmondom, kit ijesztgecss az erkölcsrendészettel!

Mason vigyorogva jött elő.

- Volt egy olyan előérzetem, hogy nem fogsz bedőlni, de egyébként én nem mondtam semmit.

Della felől fájdalmas nyögés hallatszott.

- Paul, maga csak rájátszott, az orromnál fogva vezetett, úgy tett, mintha komolyan elhinné, amit mondok, holott egész végig csak nevetett rajtam!

- Dehogyan, Della! Inkább csodáltam. Egyáltalán nem nevettem ki - csipkelődött Paul Drake, a szavakat hosszan, jelentőségteljesen elnyújtva. Túl jól ismerem már.

-l Akkor mégis, miért jött el? - kérdezte Della.

-Kitaláltam, hogy Perrynek szüksége van rám, és azt hiszem, eleget üdültem már. Halálra untam magam - vallotta be jellegzetes, rekedtes kuncogással.

- Gyerünk Perry, és lássunk munkához! fordult Masonhoz.

Drake a terebélyes, bőrhuzattal bevont székre huppant, és kedvenc szokása szerint a lábát keresztbevetette.

- Mitől ez a nagy izgalom?

Tíz percen át Mason pergő ütemben beszélt, Drake pedig csukott szemmel hallgatta.

- Szóval, ez a helyzet - fejezte be az ügyvéd.

- Ertem. Mi az én szerepem?

- Tudj meg minden lehetségesét Leech-ről!

Szimatolj ki mindent, amit csak lehet a család tagjairól, különösen attól kezdve, hogy elült

a kavargás Franklin Shore eltűnését követően.

- Még valami?

- Igen. Ez az illető, aki Helen Kendalt fölhívta, és Franklin Shore-ként mutatkozott be,

úgy tűnik, nem hazudott. Bár egy ilyen ügyben nem lehet kizárni annak a lehetőségét, hogy szélhámossal van dolgunk. Na most, ez a Leech vagy valóban kapcsolatban állt Franklin Shorerral, vagy rövid úton igyekezett mindenkit rászedni. Adok egy számot - folytatta Mason, miközben kihajította a jegyzetfüzetét, és kitépett egy lapot.

-Rendszám? - kérdezte Drake.

- Nem. Az egyik tisztító mosodai száma. Ez a szám volt azon a zsebkendőn, melybe néhány személyes holmit kötöttek, melyeket feltételezhetően Franklin Shore használ. Leech mellett

a másik ülésen találták. Nyilvánvalóan azért hozta magával, hogy bizonyítsa, tényleg ő Shore közvetítő embere.

-Miért kellett közvetítő?

-Most megfogtál! Talán Shore addig nem akart hazamenni, amíg ki nem kémlelte az otthoni légkört.

-Egyébként kidobták volna?

- Repült volna!

Drake halkán füttyentett.

. -Csak úgy? Ejha!

Mason bólintott.

- Tragg tudja, hogy megszerezted ezt a számot? - kérdezte Drake.

- Nem hinném. Úgy mutattam, mintha az óra érdekelne. Ez a szám föltűnt... elég különös, Paul. Jó ideje nem láttam már olyan jelzést, melyet a zsebkendő szegélyébe nyomtak. A legtöbb tisztitónál már nem divat. Jó lenne, ha Franklin Shore nyomára tudnánk bukkanni a szám alapján.

- Még valami?

-Ez a Castle Gate szálloda, úgy tűnik...

- Ismerem a kócerájt - szakította félbe Drake. - Csomó bajkeverő lebzsel arrafelé. Úgyes

és dörzsölt figurák. Nem létező bányavállalat, gyors meggazdagodást ígérő olajüzlet és egyebek. Az ügyleteiket nem a szállodából intézik, a Castle Gate-ben csak átvészelik a viharosabb időszakokat. Amint megütik a főnyereményt, átköltöznek valami elegáns szállodába vagy lakásba, és játsszák az eszüket. Ha a rendőrök

nem tudják rájuk húzni a vizes lepedőt, vagyis bejön az üzlet, úgy viselkednek mint egy nagyfőnök. Ha viszont a rendőrség nyakon csípi

őket, átköltöznek a San Quentinbe. De ha nem jön be a csalás, viszont a rendőrség nem tud rájuk bizonyítani semmit, akkor visszaosonnak a Castle Gate-be, ahonnan fölveszik egymással a kapcsolatot, és ott húzódnak meg, amíg el nem ül a vihar.

- Értem - mondta Mason. - Még egy újabb szempont. Keresd elő az 1932-es lapokat, és fogsz benne találni egy listát, amely azokat a csekket tartalmazza, melyeket Franklin Shore eltűnése előtt egy-két nappal számlája terhére váltottak be. Biztosak lehetünk benne, hogy San Quentin - börtön Kaliforniában a rendőrség akkor, 1932-ben mindent kiderített azokról a csekkokről. Most azt akarom, hogy indíts egy újabb vizsgálatot... 1942-ben.

- Még valami? -kérdezte Drake, amint jegyzeteket készített bőrkötéses, cserélhető lapos noteszába.

- Véletlen egybeesés, hogy egy cicát is megmérgeztek Matilda Shore házában. Az a gyanúm, hogy Tragg végigjárja az összes vegyeskereskedést, hogy ellenőrizze, kik vásároltak mérget, és semmi értelme a rendőrség mögött kullogva ugyanazt az utat bejárni. Nekik megvan ehhez

a megfelelő szervezetük és felhatalmazásuk.

Mindenféleképpen előttünk szerzik meg az adatokat. Azért ne veszítsd szem elől ezt a vonalat sem!

- Mi köze a cicának ehhez? - lepődött meg

Drake.

- Nem tudom. Azonban Matilda Shore-t is megmérgezte valaki... úgy tűnik, ugyanolyan méreggel mint a cicát. Van ott egy Komo nevezetű fickó, aki inasként szolgál. Vitáznak arról,

hogy japán vagy koreai. Tragg birtokában van egy levél és egy térkép, melyet sürgős küldeményként adtak fel körülbelül hat

óra harminckor az egyik hollywoodi postahivatalban. Kimondottan japánosan hangzik... már szinte túlságosan is. Mégis, ebből még nem lehet messzemenő következtetéseket levonni. Lehet, hogy Komo írta, lehet hogy másvalaki, aki azt gondolta, hogy Komoj a származása miatt, kitűnő csali lesz, amire a rendőrség ráharap. Valószínűleg adnak fénymásolatot a levélről. Tragg azt az írógépet fogja keresni, amelyiken a szöveget írhatták, és ráállít egy szakértőt, hogy vizsgálja meg. Valamelyik újságíró srácból biztosan ki tudod szedni, hogy milyen jelentést készített ez a szakértő: milyen gyártmányú és típusú a gép, amin a szöveget készítették. Nekem úgy tűnt, hogy hordozható, és olyan írta az üzenetet, aki nem gépel rendszeresen igen valószínű, hogy ennek az embernek már régóta megvan ez az írógépe.

- Ezt miből gondolod? - csodálkozott Drake.

- A betűk kiállnak a sorból, halvány a szalag, mintha kiszáradt volna a hosszú mellőzés miatt, piszok ragadt az a és az e betűk belsejébe. Van néhány átütés, kihúzás, a szöveget ügyetlenül rendezték a lapra, szabálytalanok a betűformák, melyek arról árulkodnak, hogy egyetlen volt a leütés... Csakhogy Tragg mindezt egy szemvillanás alatt átlátja, úgyhogy ne vesztegess sok időt a levélre. Nem célunk a rendőrállomány földuzzasztása, és nem versenyezhetünk velük azokon a területeken, melyekre rászálltak.

- Na jó! - felelte Drake.-- Akkor...

Della Street közbeszólt:

- A telefon egyfolytában csöiig a külső irodában. Hallják ezt a különös, bűgő hangot? A

központnak van ilyen hangja, amikor a vonalak

ki vannak kapcsolva, és a hívás a fővonalon érkezik. Öt perc óta ez megy kisebb szünetekkel.

Mason az órájára pillantott, majd hozzátette:

- A kíváncsiság kedvéért, Della, nézze meg, hogy ki az.

A titkárnő fölállt, és kiment a külső irodába, majd pár perc múlva futva jött vissza.

-Mi az? - kérdezte Mason.

-Helen Kendal. Valaki betört a házukba,

és rálőtt a barátjára... katona és éppen kimenőjevan. Értésítette a rendőrséget, és egy taxival

a kórházba mentek. Most ott vannak. A barátját megoperálják, hajszálnyi a remény. Nem reménykednek benne, hogy túléli a műtétet. Már öt perce hív.

Mason intett Paul Drake-nek.

-Menjünk, Paul!

Drake megrázta a fejét.

- Csak te mész! Mire odaérsz, Tragg hadnagy hermetikusan le fogja zárni a környéket. Belépőt kell fizetned, hogy egy utcányira megközelíthesd a helyszínt. Elindulok inkább a többi vonalon, míg Tragg ott tüsténkedik.

- Van benne valami, Paul - helyeselt Mason.

- Ez a friss fejlemény leköti a figyelmét - tette hozzá Drake -, és én szabadon mozoghatok.

Mason magára rángatta a felöltőjét.

Nem jön, Della?

-Csak próbáljon meg visszatartani!

Drake Masonra bámult sajtatos, féloldalas vigyorával, melytől arcvonásai is egészen eltorzultak.

-Hol tartózkodott az ügyfeled, amikor ez a legutóbbi lövöldözés megtörtént? - kérdezte.

Mason az órájára pillantott, majd miközben gyors számítászt végzett a fejében, gondterhelten összevonta szemöldökét.

- Ez lesz Tragg hadnagy egyik első kérdése.

Az a benyomásom, hogy éppen most teszi föl, és választ is kap rá. És hajói számolom az időt, ügyfelem épp visszaérhetett a házhoz hogy leadja a lövéseket.

TIZENHARMADIK FEJEZET

A hatalmas, ódon ház, melyben Franklin B.

Shore, a pénzügyi hatalmasság lakott, a pincétől a padlásig fényárban úszott. A kocsifeljárón

két rendőrautó fordult keresztbe. Ahogy a feszültség tovaterjedt, fények gyúltak a szomszédos épületek ablakaiban, többnyire a felső szinteken, és ezek a vibráló téglalapok is mintha a tragédiát jelezték volna egy olyan környéken, amelyet ilyenkor általában szunnyadó sötétség borít.

Mason kétszer elhajtott a ház előtt, majd az utca túlsó oldalán állította le a kocsit.

- Előbb körülnézek - mondta a titkárnőjének. - Benn marad a kocsiban?

-Jó.

- Tartsa nyitva a szemét. Ha bármi gyanúsát lát, gyújtson meg egy gyufát és azzal egy cigarettát. Egyébként ne gyújtson rá. Amikor meggyújtja a gyufát, másodpercre tartsa a szélvédőhöz, majd tegye össze a kezét, és emelje a

cigarettához. Nem fog ártani, ha hagyja leégni az első gyufaszálat, és meggyújt egy másodikat.

Arra az esetre, ha olyan helyen lennék, ahonnan nem veszem észre az első jelzést.

- Bemegy a házba?

- Majd a legvégén. A kertben szeretnék először körülszimatolni.

- Csatlakozzam, amikor a házra kerül a sor?

- Majd szólok. Előbb itt kint szeretnék körülnézni. Föltűrit magának is, az az ablak a ház

északi frontján... az, amelyik a földszinten van?

Teljesen föl van tolvá, és a függöny sincs elhúzva. Pont most villant a szobában egy vaku. Úgy

tűnik, mintha az ablakot fényképeznék. Ez fontos.

Della Street elhelyezkedett a kocsiban.

- Gondolom, Tragg máris személyesen irányítja a nyomozást.

- Ó, biztosan.

-És az ügyfele, Gerald Shore?

-Elképzelhető, hogy az események kellős

közepébe csöppent - felelte Mason. - Remélem, van annyi esze, hogy nem hozakodik elő

az alibijével.

-Milyen alibivel? - lepődött meg Della Street.

-Velünk volt... Reménykedjünk.

- Azt hiszem, még sohasem biztosítottunk alibit egyik ügyfelünknek sem, vagy tévedek?

- kérdezte Della.

Még soha. Ezért reménykedjünk, hogy nem beszél.

- Tragg nem hinne magának?

- Tragg talán igen, de képzelje magát az egyik esküdt helyébe. Az ügyvéd bejön a tárgyalásra, hogy egy olyan embert védjen, akit

gyilkossággal vádolnak. Az illető belekeveredik

egy újabb gyilkosságba, mire azt mondja: , -Afa

kor éppen az ügyvédemnél voltam, és az ügyvéd, aki

a védelmét ellátja és a titkárnője vallomást tesznek, és szemrebbenés nélkül igyekszik bizonyítani az alibit. Nem valami etikus, ugye?

Della a fejét csóválta.

- Az esküdtek szemszögéből valóban nem.

- Ezért van az, hogy a jobb ügyvédek nem

vállalják el az esetet, ha tanúként kell szerepelniük - válaszolta Mason.

- Úgy érte, hogy nem vállalna el az ügyet, ha alibit kellene biztosítani Shore-nak.

- Nem szeretnék egy ügyben ügyvédként és tanúként is résztvenni.

- Lehetek én a tanú!

- Erre még később visszatérünk. - Mason begombolta a felöltőjét az éjszakai, hűvös szél ellen. Majd elindult a kivilágított ház felé.

Della Street a szélvédőn keresztül figyelte, s közben a szeme körbejárt. Leste az árnyakat. Amint Mason a kert közelébe ért, és elindult, hogy átvágjon a gyepszegélyen, Della észrevette, hogy egy árny kilép a sövény mellől.

Mason elfordult, s az északi oldalon lévő ablak felé nézett.

Della Street nyomban meggyújtott egy gyufát. Az ügyvéd háttal állt neki, s így nem vette

észre a jelzést. Della a műszerfalhoz kapott, és kétszer föl-lekapcsolta a reflektort.

Mason megfordult... de már túl későn.

Della Street, ahogy letekerte az ablakot, hallhatta a párbeszédet

-Mr. Mason?

- Igen. Perry Mason vagyok - csak olyasvalaki vehetett észre bármi szokatlant a hangjában, aki évek óta közeli kapcsolatban állt velem. - Miért? A férfi közelebb lépett.

- Tragg hadnagy beszélni szeretne magával.

Mondta, hogy valószínűleg el fog jönni, és meghagyta, hogy figyeljem, mikor bukkan föl.

Mason jólesően nevetett.

- Elismerésem Tragg hadnagynak! Mikor fogad?

- Most.

-Hol?

-A házban.

Mason karját a rendőrtiszt karjába öltötte.

-Itt kint igen hűvös van. Megkínálhatom egy szivarral?

- Nem bánja, ha elfogadom?

Fölmentek a lépcsőn, és besiettek a házba.

Della Street nekidőlt az ülés támlájának.

Az előszoba fényei elvakították Masont, úgyhogy a hirtelen támadt fényesség miatt hunyorognia kellett. A civilruhás nyomozó, aki az ajtó mellett ült, talpra ugrott.

- Mondja meg Traggnek, hogy Mr. Mason megérkezett.

Az őr kíváncsian végigmérte Masont, majd megszólalt:

- Rendben van - és ezzel eltűnt.

Mason kísérelte gyufát gyújtott a szivarhoz, és hátrabökte fején a kalapját.

- Itt várunk - mondta. - Nem hiszem, hogy a hadnagy örülne neki, ha bámészkodna a házban, amíg elkészül, és beszélni nem tudnak.

Mason sietős lépteket hallott. Tragg jött át azon az ajtón, amelyik a nappaliba vezet.

- Hát, Mason - kezdte -, kedves magától, hogy benézett! Beszélni akartam magával. Hívtam az irodájában, de nem vette föl.

- Minden kívánságát igyekszem előre kitalálni - felelte Mason gunyoros udvariassággal.

- Ó, milyen figyelmes!

Tragg hadnagy sarkonfordult, kitolta a fejét az ajtón, és odakiabált valakinek:

-Csukja be a hálószoba ajtaját!

Megvárta, amíg a becsapódó ajtó durranása jelezte, hogy a parancsát végrehajtották.

-Fáradjon be, Mason!

Tragg betessékelté az ügyvédet a nappaliba.

Mason szeme mostanra tökéletesen hozzászokott a fényhez, és egy fényképezőgép aprólékosságával rögzített, minden fontos részletet.

Gerald Shore látszólag tökéletes nyugalomban, higgadtan ült az egyik karosszékekben, lábait

keresztbe vetette, és pipáját békésen szívta. Az

árnyékban egy civilruhás nyomozótiszt húzódott meg. Égő cigarettájának parázsló vége váltakozva felizzott, majd elhalványult. A nyomozótól pár méterre egy férfi ült, aki az ügyvéd

sejtése szerint Komo lehetett, minthogy jellegzetes, keleties arcvonásokkal bírt.

A szobának ezt a végét félhomályban hagyta

a gyenge világítás, de az előszoba felé eső részt,

ahonnan Matilda Shore hálósobájába lehetett

átjutni, és magát az előszobát is fénybe borították a vasállványokra szerelt reflektorok vakító

izzói. Ezek a lámpák teljesen egyértelműen a

fotósok számára nyújtottak kellő segítséget. A

hozzájuk tartozó vezetékek, melyek az előszoba

és a nappali különböző konnektoraiból indultak, befönték a padlót.

A lezárt ajtó és az előszoba túlsó fele eltakarták a mögöttük lévő szoba belsejét. Az ajtó elé

állított vakító reflektorok világosan mutatták,

hogy Tragg hadnagy fotókat rendelt a hálósobáról, és a keményfapadlót borító, megbarnult

vérfoltok megmagyarázták a döntését.

-Üljön le, Mason! - szólalt meg Tragg.

Nem áll szándékomban tisztességtelenül félrevezetni. A múltban sokszor kértem az együttműködését. Most nem fogom, mert maximálisan ütköznek az érdekeink!

- Hogyhogy? - kérdezte Mason.

-Mr. Shore közölte velem, hogy maga az ügyvédje. Nem hajlandó beszélni, és ezt nem szívlelem.

- Nem hibáztatom, Tragg - felelte az ügyvéd.

- Az ilyesmit - folytatta Tragg - nem tudom

értékelni. Amikor valaki egy gyilkossági ügyben

megpróbál valamit véka alá rejteni, azt bűnössége beismerésének tekintem.

Mason egyetértően biccentett.

-Merem remélni, hogy maga beszélni fog.

Nyakig benne lesz az ügyfele, ha mégsem.

Mason Gerald Shore felé bólintott, leült az

egyik asztal melletti székbe, majd megszólalt:

- Természetesen beszélni fogok, Tragg.

Mindig hajlandó vagyok beszélni.

Tragg odahúzott egy széket magának.

Shore kivette szájából a pipát:

- Tragg hadnagy kérdéseket tett föl nekem.

Közöltem vele, hogy maga az ügyvédem.

- Ez nem akadályozza meg abban, hogy feleljen egy egészen más ügy kapcsán fölített kérdéseimre - vetette közbe Tragg.

- Miből gondolja, hogy teljesen más ügyről van szó? - érdeklődött Mason.

- Mert bizonyosan azután történt, hogy megbízást adott magának.

-Vagy úgy.

Shore ujjával ledöngölte pipájában a dohányt.

- A szakma alapigazsága, hadnagy, hogy egy

ügyvédnek, aki maga is tanácsokat osztogat,

ügyfélként elszáll minden tudománya - mondta.

- A lényeg az - folytatta Tragg-, hogy Shore nem árulja el, hol tartózkodott, amikor a bűncselekmény történt.

- Talán először mondja el, hogy milyen bűncselekményről van szó, Tragg.

-Helyes!... Elmondom. Helen Kendal ott ült, azon a kanapén, és beszélgetett Jerry Templarral, akinek... hát, szóval, ha még nem a menyasszonya, jól tenné, ha az lenne. Zajt hallottak Mrs. Shore hálószojából.

- Milyen zajt? kérdezte Mason. Szemei elárulták, hogy roppantul leköti a történet.

- Mintha valami éjjeliszekeinyt vagy hasonlót föllöktek volna...

- ...föllökött volna egy behatoló, aki azon az északi oldalon lévő ablakon át jutott be a házba? - fejezte be a mondatot Mason. Tragg habozott egy másodpercet, majd hozzáfűzte:

-Nos, igen.

- Mondja csak tovább!

- Magától értetődő, hogy Helen Kendal

meglepődött - mondta Tragg -, minthogy tudta: a nénikéje nem lehet a hálószojában. Ezután mindketten zajt hallottak, mely egyértelműen úgy hangzott, mintha Matilda Shore átvonulna

a szobán... koppant a sétabotja, és hallatszott a csoszogása. Megjegyzendő, hogy ha Kendal

kisasszony nem tudta volna, hogy Mrs. Shore kórházban van, ügyet sem vet az egészre. Azt gondolta volna, hogy a nagynénje véletlenül fölborított valamit, miközben felkelt az ágyából, hogy bemenjen a fürdőszobába.

Azonban mivel Helen Kendal tudta, hogy Mrs. Shore nincs otthon, utána akartak járni a dolognak.

Mrs. Shore tényleg a kórházban volt? kérdezte Mason.

- Úgy van. Ezt én személyesen tanúsíthatom... Templar kinyitotta az ajtót.

Mialatt a

kapcsoló után kutatott, valaki a szobából rálőtt.

Két lövést adtak le. Az első célt tévesztett. A második a bal oldalán érte.

- Meghalt? - vágott közbe Mason.

- Nem. Ötven-ötven százalék esélye van, hogy túléli. Az orvosok azonnal nekiláttak a műtétnek.

- Ez ígérkezik az egyik legrémisztöbbs éjszakájának, Tragg - vetette közbe Mason szárazon.

Tragg szóra se méltatta.

- Hamarosan méglesz a golyó, vagy lehet,

hogy már kivették. Itt van azonban az a lövedék, amelyik célt tévesztett, és az ajtófélfában

kötött ki. Egy vagy két centivel süvített el Helen

Kendal feje mellett. 38-as töltény, feltehetően

egy hagyományos automata ismétlő fegyverből

lőtték ki. Még nem hasonlítottam össze azzal

a lövedékkal, amellyel Henry Leech-et lelőtték,

de csöppet sem lennék meglepve, ha mindhárom lövést ugyanabból a fegyverből adták

volna le. Ami egyben azt is jelenti, hogy ugyanaz a személy lőtt.

Mason halkán dobolt ujjahegyével a szék karfáján.

- Érdekes - jegyezte meg.

- Ugye? - fűzte hozzá Tragg sávosan.

Mason biccentett.

- Ha már most feltételezzük - mondta -, hogy

mind a három lövést ugyanabból a fegyverből,

s ebből következően minden bizonyjal ugyanaz

a személy adta le, akkor kizárhatjuk Leech-et,

mert ő halott, Matilda Shore-t, mivel a legutöbbs

bűncselekmény elkövetésekor kórházban tartózkodott, Gerald Shore-t, mivel

ugyanarra az időszakra kikezdetetlen alibije van, na és persze

Helen Kendalt és Jerry Templart is. Ezentúl...

- Azt én is képes vagyok kikövetkeztetni, hogy kik nem lehettek az elkövetők - szakította félbe Tragg. - Engem az a kijelentése érdekel, hogy Gerald Shore-nak alibije van.

- Pontosan - helyeselt Mason,

-Na, és milyen alibije van?

Mason elmosolyodott.

- Még nem közölte velem, hogy mikor követték el a bűncselekményt.

- Akkor miért képzeli, hogy van alibije?

vágott vissza azonnal Tragg.

- Ez az - mondta Mason nevetve. - Tényleg

miért? Na nézzük csak. Az a személy, aki behatolt a szobába, tudta, hogy Mrs. Shore nincs

ott, de nem tudta, hogy ezzel Helen Kendalis tisztában

van.

- Mire alapozza ezt a következtetést? - kérdezte Tragg kíváncsian.

-Arra, hogy az illető megpróbálta Helen

Kendalt megtéveszteni azzal, hogy utánozta

Mrs. Shore-t, és úgy vonult keresztül a szobán,

ahogyan Mrs. Shore szokott. Gerald Shore tudta, hogy Helennek tudomása van nagynénje

hollétéről.

Tragg összeráncolta a homlokát. Semmi kétség. Mason okfejtése tetszett neki, s egyben

összedőlt benne egy előzőleg kiagyalt teória.

Egyszer csak megszólalt az ór a szoba túlsó,

végéből:

- Ez a japi nagyon fülel, hadnagy úr! akkorák a fülei mint egy elefántnak!

Tragg bosszús tekintettel fordult meg.

- Rakják ki innen!

Komo meghajolt.

- Bocsánataat kérek - mondta méltósággal

én néni japán vagyok. Én koreai vagyok. Nekem japánok nem barátok.

-Rakják már ki! - ismételte Tragg.

Az ór megmarkolta Komo vállát.

- Gyerünk, japi! Pattanjon kifelé!

Tragg várt, amíg Komót kikísérték a konyhába. Ekkor odafordult Masonhoz.

- Mason- kezdte - nem tetszik a viselkedése, és az ügyfeléé sem.

Mason elnevette magát.

- Ha már az érzésekről beszélünk hadnagy,

akkor most én következem. Nekem meg az

nem tetszik, hogy ideráncigált, mintha én lennék az ablakos betörő.

-Attól tartok Mason, hogy annak sem fog

jobban örülni, amit ezután közlök magával.

Amikor az embereim utánajártak a Castle Gate szállodában, a portás kibökte, hogy maguk

hárman voltak ott, amikor az üzenet megérkezett. A tározóhoz négyen mentek föl.

Vajon

egyikük miért nem kívánt befáradni a szállodába? Álljunk csak meg egy percre!

Tragg fölkel, kísértalt az előszobába a telefonhoz, az ajtót nyitvá hagyta maga mögött.

Föltárcáázott egy számot, majd megszólalt:

- A Castle Gate szálloda? Az éjszakai portás?... Tragg hadnagy vagyok,

gyilkossági csoport... Pontosan... Tegnap este mikor lépett

szolgálatba?... Hat órákor. Rendben, mond

magának valamit a Gerald Shore név?... Hadd

írjam le. Hatvankét éves, előkelő külső, magas

homlok, szabályos vonások, százhetven-százhetvenkettő magas, nyolcvankét kiló...

hátrafésült, hullámos, őszülő haj, sűrű kockás öltönyt

és világoskék inget visel, kék-vörös nyakkendőjében fekete

gyöngynyakkendőtüvel... Ott volt!

Mikor?... Aha!... Meddig?... Rögtön indulok...

fél órán belül ott vagyok. Addig se beszéljen

erről senkinek!

Tragg lecsapta a készüléket, és visszaállt arra a pontra, ahonnan egyszerre láthatta Gerald Shore-t és Perry Masont.

- Kezdenek a dolgok derengeni - jelentette ki. - Talán elmesélhetné, Mr. Shore, miért ment a Gastle Gate szállodához ma este, és csak várt... várt... várakozott... Miért?

Gerald Shore türelmesen kivette szájából a pipáját, és szárával Perry Masonra bökött.

- Az ügyvédem, hadnagy úr!

Tragg bólintott. Győzedelmesen elvigyorodott.

- Ennyi, Jerry - szólt az őrnök az előszobába

- Mr. Masonnak most mennie kell. Ha itt ragadna a környéken, emlékeztesse, hogy más elfoglaltsága van... a viszontlátásra, ügyvéd úr!

- Majd figyelmet követelőően föltartotta tenyerét. - És itt mindenki előtt kijelentem, hogy

amint előkerül Franklin Shore, tanúként akarom kihallgatni a bírósági esküdszék előtt... és

ezt lesznek szívesek jól a fejükbe vésni!

Mason szó nélkül sarkon fordult, a bejárati ajtóhoz ment, és kinyitotta.

-Ez az utolsó alkalom, hogy beszéljen!

mondta Tragg Gerald Shore-nak.

Mason megállt, és várta Shore válaszát.

- Van gyufája, hadnagy úr? - kérdezte Shore nyugodtan.

Az őrnök kitolta Masont a verandára. Az ajtó bevágódott.

Egy másik nyomozó, aki láthatóan azt leste, hogy az ügyvéd azonnal elhagyja-e a terepet, mögé lépett.

-Elsétálok magával a kocsijáig.

-Ó, ne fáradjon.

- Engedje meg! Ki tudja, mi történhet még itt ma este. Nem Örölnék neki, ha magának baja esne, Mr. Mason.

Perry lesétált a kocsifeljárón, a nyomozó pedig szorosán mellette haladt. Amint az utca túlsó felére pillantott, csak az üres járdaszegélyt találta. Kocsijának vagy Della Streetnek nyomát sem látta. Pillanatra meglepődött. Ahogy

megtorpant, a nyomozótiszt kilépett a ritmusból.

-Mí a baj? - kérdezte.

- Kicsit begörcsölt a lábam - felelte Mason a sarok felé igyekezve.

-Várjon, Mr. Mason! A kocsija a túlsó oldalon áll. Miért nem... Hova a pokolba tűnt az autója?

- A sofőröm visszavitte az irodámhoz. Akadt egy kisebb, elintézendő feladat.

A nyomozó gyanakvóan méregette.

- Most hová készül?

- Sétálni fogok... méghozzá nagyoty hogy friss levegőt szívjak. Elkísér?

- Dehogy, a fenébe! - válaszolta a tiszt feldúltan.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Mason titkosított telefonvonalára hívás érkezett, amint kinyitotta lakása ajtaját. Főlkapcsolta a villanyt, keresztülment a szobán, és főlkapta a kagylót.

- Na, halljuk!

Della Street jelentkezett. Mikor teszlni kezdett, Perry rádöbbsent, hogy titkárnője be van

gyulladva, és igyekszik magát lefedezni.

-Jaj, főnök, maga az? - egy légkalapács sebességével beszélt, amit majd szétvisz a lendület. - Attól tartok, hogy áthágtam az idevonatkozó bírósági döntések adta

kereteket, és amit tettem, feltehetőleg sérti Kalifornia állam népének békéjét és nyugalmát. Félek, hogy hétpróbás bűnözővé léptem elő.

- Sokan mondják, hogy a börtön nagy kaland! - bátorította Mason. - Ott bőven gyűlnek a tapasztalatok.

Della élesen föl kacagott, bár közben elakadt hangja.

- Paul Drake intett, hogy ha továbbra is magának dolgozom, börtönben fogok kikötni. De túl makacs voltam, hogy rá hallgassak.

- Na, azért még nem ítélték el. Mit követett el?

- Elraboltam az e-e-egyik tanút - nyögte Della Street.

- Mit csinált?

- Kicsempésztem közvetlenül Tragg hadnagy orra elől, és mindenkitől teljesen elszigetelve tartom.

Hol?

- A kocsimban... jobban mondva, a maga kocsijában,

- Hol van Della?

- Egy benzinkútnál... négy utcányira a lakásától.

- Ki az a tanú?

- A kocsiban ül. Lunknak hívják, és...

- Várjon csak - szakította félbe Mason hogy hívják?

- Lünk. Shore-ék kertésze. És átmenetileg vigyáz a megmérgezett cicára.

- Hogy írja a nevét?

- L-u-n-k. Thomas B. Lunk. Erre meg mernék esküdni. Sikerült belepillantanom a jogosítványába.

- Mit tud?

- Nem tudom pontosan, de az a gyanúm, hogy valami borzasztóan fontosat,

- Miért?

- Egy villamosról szállt le úgy két utcányira a háztól. Közvetlen azután történt, hogy magát fölöncsípte az a nyomozó, és bekísérte a házba. Láttam, hogy megáll a villamos, és leszáll ez az ember. Idősebb, harcedzett férfi, aki többnyire a szabadban él. A ház felé sietett. Azután néhány lépést futva tett meg, egyértelmű volt, hogy nagyon siet.

- És maga mit tett ekkor, Della?

- Belső ösztönömre hagyatkoztam - mondta a titkárnő -, beindítottam a motort, és legurultam egy utcát, hogy találkozzam vele, majd kiszálltam az autóból, és megkérdeztem, hogy Shore-ék házat keresi-e.

És azután? - kérdezte Mason, mikor Della megakadt.

- Nem volna szerencsés, ha az egész a telefonban mondanám el.

- Nincs más választásunk. Azt mindenféleképpen mesélje el, amit Lünk jobb, ha nem hall.

- Anyyira ideges volt, hogy csak hebegetthabogott. A fejével bölintott, de nem tudott megszólalni. Azután kibökte, hogy tüstént beszélnie kell Mrs. Shore-ral. Elővettem legkedvesebb hangomat, és megkérdeztem, hogy fölismerné-e Mrs. Shore-t, ha látná... kizárólag azért, hogy húzzam az időt, és kiderítsem, mit akar Mrs. Shore-ral közölni. Akkor azt felelte, hogy Shore-éknál dolgozik kertészként, vagy tizenkét-tizenhárom éve.

- De nem lakik a házban?

- Nem. A jogosítványában ez a cím állt: Dél

Belvedere 64212. Azt állítja, hogy egy kis garzonban lakik az egyik ház hátsó udvarán.

Shore-éknál lakott régebben a garázs fölötti szobában. Azután költözött ebbe a kicsi garzonba.

- És mit akar Mrs. Shore-tól?

- Elképzelésem nincs. Olyan ideges volt, hogy alig tudott valamit kinyögni. Azt hajtogatta, hogy Mrs. Shore-ral kell beszélnie, merthogy valami történt. Erre én elmagyaráztam neki, hogy Mrs. Shore nincs otthon, de véletlenül tudom, hogy hol van, és elvihetem oda, hogy beszéljen vele. Beültettem a kocsiba, elhajtottam a környékről, s utána elkezdtem húzni az időt. Megjártam, hogy olajat kell cserélnem és tankolnom kell, majd hagytam, hogy a kútkezelő rábeszéljen a gyertyacserére. Mondtam Lunknak, hogy Mrs. Shore jelenleg olyan

helyen van, ahol nem lehet zavarni, de tizenöthúsz perc múlva fölkereshetjük, és el is tudom

hozzá vinni. Közben persze egyfolytában hívtam magát, reménykedtem, hogy taxit fogott

és hazajött. Amikor nem vette föl, lepézeltem

17

a kútkezelőt, hogy eresse ki a levegőt az egyik kerékből, és szóljon, hogy defektem van, amit a legjobb lesz azonnal megjavítani. Levette a kereket, és elkezdett vele babrálni. Ekkor Lünk ideges lett, és kissé gyanakvóvá vált. Most már hagynom kell, hogy a kútkezelő visszategye a kereket, és maga meg robogjon ide.

-Mi a benzinkút címe?

- A főúton a lakásától négy saroknyira van, a kereszteződésnél.

-Sietek. Ottvárjonmeg! - szólt Mason.

- Mit csináljak, ha megérkezik?.

- Majd mindig rám figyeljen, Della. Előbb fölmezem, miféle szerzet. Hogy néz ki?

- Acélkék szemek, erősen bandzsít, cserzett

bőr, kiálló arccsont, lekonyuló bajusz, ötvenöthatvan éves, az ujjai göcsörtösesek, beeső vállak,

hosszú karok, nehézkes a járása és egyszerű a

felfogása. Kissé együgyű, de ha felébred a gyanakvás benne, akkor csöknyössé és makacssá

válik. Szerintem, bármit mond, el fogja hinni,

ha hihetően találja. De én annyira izgultam...

és az, az igazság, hogy kezd nagyon gyanakvóvá válni. Most azonnal ide kell jönnie, vagy faképnél hagy.

- Rohanok! - ígérte Mason, és megszakította a-vonalat.

Leoltotta a villanyt, lement a lifttel, átsietett

az úttesten, és várt a sötétben, hogy meggyőződjön róla, nem követik-e. Miután erről meg

bizonyosodott, sebesén legyalogolt, a harmadik

kereszteződésig, majd ismét megállt, épp csak

annyi időre, hogy lássa, senki sem koslat utána.

Ezután az éjjel-nappal nyitvatartó benzinkúthoz ment, ahol a fehér munkaruhás kútkezelő

akkor végzett a csavaranyák meghúzásával kocsija bal hátsó kerekén.

Mason, aki úgy tett, mintha nem venné észre

a kocsiban ülő férfit, aki ötvenes éveit végén járhatott, odasietett Della Streethez, majd megemelte a kalapját.

-Jó estét, Miss Street! - üdvözölte. - Remélem, nem várakoztattam meg.

Della az ügyvéd arcát fürkészte jelzésre várva, majd röpke habozás után kissé felindultan

megjegyezte

- Az biztos, hogy nagyon sokára ért ide! Ha

nem derül ki, hogy szög fúródott az abroncsba,
nem vártam volna meg.

- O, de sajnálom! - válaszolta Mason. - Sürgős dolgom akadt. Amint mondtam,
elintézhetem, hogy beszéljen Mrs. Shore-ral. De tudja,
Mrs, Shore...

Mason félbehagyta a mondatot, mintha
most venné észre először a férfit Della mellett.

- Igen, hát... ő Mr. Lünk. Shore-éknál dolgozik mint kertész. Ő is szeretne
beszélni Mrs.

Shore-ral - mondta Della.

- Mrs. Shore kórházban van. Megmérgezték. Azt állítja, hogy véletlenül került a
szervezetébe a mérég, de a rendőrségnek csöppet sem
ez a véleménye, és nyomozást indítottak.

- Mérgezés! - kiáltott Lünk.

Della Street arcán döbbenet mutatkozott.

- Nem beszélhetnénk vele? Mr. Lünk azt
mondta, hogy borzasztóan fontos közölnivalója
van.

- Meg lehet próbáim - felelte Mason. - Remélem, hogy minden el van rendezve,
most

meg úgy áll a helyzet, hogy... - Oldalra billent,
hogy szeme sarkából figyelhesse Lunkot.

- Tudnia Jsell - folytatta - hogy az épületet
rendőrök őrzik, és azon nyomban, ahogy fölbukkanunk, nekünk fognak kérdéseket
föltenni.

- A rendőrség hagyjon békén! - fakadt ki

Lünk. -Mrs. Shore-ral kell beszélnem... személyesen és négyszemközt.
Mason fölhúzta a szemöldökét.

- Szóval, náluk dolgozik?

- Én vagyok a kertészük.

-Ott is lakik?

- Nyavalyát! Villamossal járok dolgozni, és
villamossal megyek haza. Valameddig ott laktam. Jó néhány éve annak. Mrs. Shore
azt akarta, hogy maradjak tovább, de ki nem állhattam,
hogy az a nyamvadt ferdeszemű állandóan
szaglászik. Egyedül és mindenkitől függetlenül
akarok éldegélni.

- Ferdeszemű? - csodálkozott Mason.

- Úgy ám! Az az inas volt. Halvány dunsztom sincs, miért nem dobták ki már
évekkel

ezelőtt. Mondok magának valamit, már az FBIra is gondoltam, hogy jöjjenek el,
és... Na, azt

hiszem, eleget beszéltem.

Mason nem erőltette, csak együttérzően bólintott.

- Hajói vettem ki a szavaiból, beszélni készül

Mrs. Shore-ral, amennyiben sikerül úgy összehozni a dolgot, hogy a rendőrséggel
nem akadunk össze.

-Nem várhatok! - felelte Lünk.

- Ennyire fontos?

- Bizony!

Mason mélyen a gondolataiba merült.

-Na, induljunk, azután majd kikémleljük,
hogy tiszta-e a levegő.

-Hol van?

-Kórházban - válaszolta Mason.

-Na, arról értesültem. De melyikben?

- Odaviszem.

Mason nyugodt tempóban hagyta maga mögött a kereszteződéseket

- Ilyen kései órában nem szokványos, hogy
az ember összetalálkozik valakivel, de ha mégis,
az úgy vezet, mint egy tébolyodott. Egy ilyen
kereszteződésben az ember könnyen akkorát
kaphat!

- Ejha!

-Szóval, már vagy tizenkét éve dolgozik Mrs. Shore-nak?

- Ugy valahogy. Most lesz tizenhárom.

-Akkor ismerte a férjét is?

Lünk éles pillantást vetett Masonra, de nem látott mást, mint az ügyvéd közömbös tekintetét, amint megszakítás nélkül az utat figyelte:

- Igen. Az egyik legremekesebb ember, aki valaha is járt a kertben.

- Én is ezt hallottam róla. De milyen különös módon tűnt el, nem?

-Aha.

- Mi a véleménye a dologról?

- Hogy kinek? Nekem?

-Igen.

- Miért kell, hogy legyen véleményem? Mason nevetett.

- Azért szokott erről-arról véleménye lenni?

- Én csak egy kertész vagyok.

- Különleges família.

- Ismeri a családot? - kíváncsiskodott Lünk.

- Mindenkit?

- Néhányukkal már találkoztam. Gerald Shore-nak dolgozom. Mit gondol róla?

- Nincs vele semmi gond, azt hiszem. Bár más mint a bátyja, a Franklin... a gyep meg a virágok tekintetében. Nem igazán érdeklő az ilyesmi, úgyhogy ritkán futok vele össze. Mrs. Shore adja ki az utasításokat... kivéve, amikor az az átkozott japi belekotnyeleskedik. Tudja, mivel próbálkozott az az istentelen pokolfajzat nem is olyan régen?

- Nem tudom.

- Rá akarta beszélni az öregasszonyt, hogy menjen el nyaralni, mert attól majd meggyógyul. Azt tervezte, hogy elküldi az egész családot, hogy aztán tetőtől talpig kitakaríthassa a házat. Csak képzelje el, hogy három-négy hónapig akarta csinálni. Mrs. Shore-t Floridába akarta küldeni, meg hogy vigye magával az unokahúgát. Véletlenül azt is tudom, hogy George Alberrel is meghányta a dolgot. Talán az az Alber fundálta ki az egészet. Azt is ismeri?

-Nem.

- Ő most a szőke kiskedvenc. Azt hiszem, Shore mama jóban volt az apjával... vagy az volt vele jóban... ködös ez az egész. Én elvégzem a dolgom, és a többiből hagyjanak ki. Más igényem nincs!

-Ez a Komo... rendesen dolgozik?

- Hát, éppenséggel dolgozik az, csak az embernek szakadatlanul az az érzése, hogy a hátát keresztüldöfi a szemével.

- Ugye, azt mondta, hogy egy ideig ott lakott Shore-éknál? Közben volt valami nézeteltérése Komóval?

-Vitánk nem volt... nyíltan semmi. Az öcsémnek gyűlt meg vele a baja.

- Az öccsének? - kérdezte az ügyvéd, miközben másodpercre elfordította tekintetét az útról, hogy Della Streetre pillantson.

- Az öccse is ott lakott magával?

- Hát... úgy hat-hét hónapig.

- Mi történt vele?

-Meghalt.

-Még mikor maga is ott lakott?

- Dehogyan.

-Miután maga elköltözött? Mennyivel

utána?

- Egy-két héttel.

- Beteges volt?

- Nem.

- A szívével volt gond talán?

- Nem. Hiszen nálam fiatalabb volt.

Della Street óvatosan közbeszólt:

- Meg tudom érteni, hogyan érez Mr. Lünk.

Nem szívesen beszél róla ugye?

-Nem.

Della Street gyorsan folytatta.

- így van ez, amikor valaki, aki olyan közel állt az emberhez, elmegy. Megrázkódtatás.

Nagyon okos ember lehetett az öccse, Mr.

Lünk.

- Miből gondolja?

- Ő, csak apróságokból, ahogyan jellemezte.

Úgy tűnik, olyan ember volt, akit senki sem tudott rászedni, vagyis a japán inas sem járt túl az eszén.

-De nem ám!

- Nagyon lehangoló lehetett egyedül nekiállni a munkának... miután korábban az öccsével együtt dolgoztak a kertben.

- Ő nem segített... Csak vendégként lakott ott. Már jó ideje nem volt rendben... semmilyen munkára nem volt alkalmas.

- Az ilyesfajta emberek néha sokkal tovább élnek mint a nagydarab, erős fickók, akik nem tudják, mi az a fájdalom.

- Úgy valahogy.

- Remek ember lehetett ez a Mr. Shore folytatta Mason.

-Ahogy mondja... azt meg kell hagyni. Velem kimondottan rendesen bánt.

- Csak úgy ott lakhatott az öccse a háznál!

Gondolom, nem kértek tőle pénzt a szállásért?

- Semmit. Nem kértek egy petákot sem

válaszolta Lünk - és soha nem felejttem, ahogyan Shore viselkedett, amikor az öcsém elment. Minden pénzem orvosra meg egyebekre ment, s akkor... Shore behívott, és elmondta, hogy megérti, mit érzek, és... tudják mit csinált?

-Nem? Mit csinált?

- Háromszázötven dollárt adott, hogy a testvéreimet visszavihessem keletre, és elengedett, hogy a vonaton mellette lehessek. Akkoriban élt az anyám, és rengeteget jelentett neki, hogy Phil hazakerült, és ott tarthattuk a temetést.

- Azóta ő is meghalt? - kérdezte Della.

- Hát, igen. Öt évvel ezelőtt... A legmegrendítőbb az volt, ahogyan Shore az öcsémén segített. Akkor is megköszöntem neki. Még jobban meg akarom neki hálálni, de mire visszaértem Phil temetéséről, nyoma vészett.

Mason térdével megbökte Della Streetet,

hogy ne kapaszkodjon bele Lünk megjegyzésébe, mert elriasztja a kertészt.

Majd pár pillanattal később úgy melleleg

megkérdezte:

- Pontosan akkor történt, amikor nyomtalanul eltűnt?

- Épp akkor.

- Ezeknek a keleti népségeknek tényleg csavaros az eszük. Rengeteget olyat tudnak a különböző szerekről, amit mi nem is sejtünk.

Lünk előrehajolt, hogy megvizsgálja az ügyvéd tekintetét.

- Ezt miért gondolja?

- Nem is tudom - felelte Mason -, csupán

hangosan járt az agyam. Néha különös elképzelésem támad.

- Na és, ebben az elképzelésben mi volt a

különös?

- Nem is igazán nevezhető elképzelésnek mondta Mason. - Csak jártak a gondolataim.

Lünk jelentőségteljesen megszólalt:

- Hát, nekem, is sokat jártak a gondolataim.

Mason kivárt néhány másodpercet, majd könnyedén továbbfűzte a szót:

- Ha nekem egy ilyen ferdeszemű lenne a környezetemben, akit nem bírok elviselni, biztosan utálnék vele egy házban lakni... méghogy

ő készítse el vagy szolgálja fel az ebédemet.

Nem bízom meg ezekben.

- Ugyanígy látom én is - helyeselt Lünk.

Hadd meséljek el valamit, Mr... hogy is mondta a nevét?

- Mason.

- Na, hadd meséljek el egy történetet, Mr.

Mason. Valamivel azután, hogy Mr. Shore eltűnéséről értesültem ezer dollárt tettem volna egy

ellen, hogy ennek a japinak benne ván a keze

az ügyben. És aztán, később, azon kezdtem el

rágódni, hogy lehetett valami köze Phil halálához is. Elképzelhető, hogy volt valami köze

hozzá, érti?

- Mérgezés? - kérdezett Mason.

- Én nem mondtam semmit! Személy szerint nem tartom sokra ezt a sunyi, alattomos fajtát, de nem akarok elfogult lenni. Egyszer már úgyis igazságtalan voltam vele szemben.

- Valóban?

- Az az igazság, hogy azzal gyanúsítottam meg, hogy része volt a dologban... vagyis, akarom mondani, azt hittem egy darabig, hogy Mr.

Shore-t el akarja tenni láb alól, és az öcsémén

kísérletezett, hogy kitapasztalja, mi a megfelelő

dózis, és... tudja... ahogyan Mr. Shore-nak nyoma veszett meg minden, és nyomban azután

történt, hogy Phil meghalt... Akkor föl sem merült bennem a dolog, azonban később egyre

jobban kezdett foglalkoztatni az eset.

Mason ismét könyökével oldalba bökte Della

Sreetet, amint a kórház felé haladva befordult egy sarkon.

- Nem értem, miért lenne igazságtalan ezzel a japánnal.

- Nem - mondta Lünk határozottan -, nem

ő tette. De néhány órával ezelőtt még akkor

sem hittem volna el, ha egy teljes éjszakán át

gyözködnek. Ez is példa arra, hogy ha egy gondolat befészkel magát a fejünkbe, nehéz onnét

kiűzni. Az az igazság, hogy azért nem akartam

többet ott lakni, mert ez a japi állandóan ott

őgyelgett körülöttünk. Phil egyre csak gyengült.

Én is kezdtem furcsán érezni magam, elmentem egy dokihoz, de az égvilágon semmit

sem talált, úgyhogy fogtam a motyómat, és eljöttem.

- És jobban lett ezután? - kérdezte Mason.

-Nyomban fölélénkültem - felelte Lünk,

belemelegedve a mesélésbe. - Saját kuckóm

lett, magam főztem, és úgy vittem magammal

az ebédet. És hadd súgjak meg még valamit,

uram, nem hagytam az ebédemet szabadon,

nehogy valaki fölnyithassa a dobozt, és rácsurgasson valamit a szendvicsemre. De nem ám!

- És azonnal rendbejött?

- Egy vagy két hét alatt. De Phil nem javult. Nem tudott fölépülni. Teljesen kikészült.

- Komo mit szolt, amikor elköltözött?

- Az az átkozott japi nem szolt semmit. Csak meresztette a szemét, de tudtam, hogy tudja, mi jár a fejében. Nem foglalkoztam vele.

- Mitől változtatta meg az elképzelését? Miért nem hiszi már, hogy ő mérgezte meg Mr. Shore-t.

- Az lehetetlen! -jelentette ki Lünk, és határozottan a fejét rázta. - Nem mérgezhette meg a főnököt. Bár gyanítom, hogy Philt viszont küldte át a másvilágra, és velem is próbálkozott. Sőt, azt a cicát is ő intézte el, és ha Matilda Shore is kapott egy adagot, nem tudna meggyőzni, hogy nem Komo keze van abban is.

Engem nem ver át. Jól figyeljenek ide, valakit meg akart mérgezni, csak előbb kipróbálta, hogyan hat a méreg. Tíz évvel ezelőtt Phil volt a kísérleti alany. Tegnap este a cica volt soron. Sokáig azt gondoltam, hogy tíz évvel ezelőtt azért gyakorolt Philen, hogy utána megmérgezze a főnököt, most már tudom, hogy rám fáj a foga.

- De ha úgy véli, hogy az öccsét megmérgezték, miért nem fordult a rendőrséghez, és...

- Nem volt mibe kapaszkodni. Amikor Phil elment, fölvettem a mérgezést a dokinak. Jót nevetett rajtam. Azt felelte, hogy Phil öt évig csak ajándék napokat élt.

- Megérkeztünk a kórházhoz - szolt Mason.

- Akarja, hogy bekísérjem, és megnézzük, hogy a rendőrök szolgálatban vannak-e még?

- Nem akarok velük találkozni.

- -Na igen - válaszolta Mason - de kicsi az esélye, hogy bejutunk, és beszélhetünk Mrs. Shore-ral.

Della Street aggódva tekintett Masonra.

- Fölszaladhatnék, főnök - mondta - és ellenőrizhetném, hogy szolgálatban vannak-e még, és...

- Nem kell - felelte Mason jelentőségteljesen

- én magam fogom Mr. Lunkot föl kíséreni.

Tudja - magyarázta Lünknek..-, én is terveztem, hogy beugrom hozzá valamikor az este.

- Ö - lepődött meg Lünk -, hát nem azt mondta, hogy Gerald Shore-nak dolgozik?

- Igen. Ö is az egyik ügyfelem. Ügyvéd vagyok.

Mason kinyitotta az autó ajtaját.

- Induljunk, Lünk! Fölszaladunk. Della, ugye nem baj, ha itt hagyjuk?

Della a fejét rázta, de homloka közepén apró ráncok jelezték aggodalmát.

Mason megfogta Lünk karját, és ketten elindultak a kórház bejáratához felvezető kőlépcsőn.

Amint végimentek a hosszú folyosón, majd elhaladtak a porta és a betegfelvétel előtt, Mason Lünkhöz fordult:

- Gondolom, jobb lesz, ha rám bizza a szöveget. De nagyon figyeljen, és ha valamit elrontok, bökjön oldalba!

-Rendben van - helyeselt Lünk.

Mason hívta a liftet, és fölmentek arra az emeletre, ahol Matilda Shore szobája volt. Egy nővér, aki az asztalnál a betegnyilvántartást

rendezgette, fölpillantott munkájából. A folyosó távolabbi végén két férfi kelt föl a székéből,
és sietve a látogatók felé indultak.
Mason keze éppen Mrs. Shore szobájának ajtajához ért, amikor az egyik férfi ráripakodott:
- De nagyon siet!
Megszólalt a másik is:
- Te ez Mason, az ügyvéd. Már egyszer itt járt... mielőtt Tragg hadnagy elbeszélgetett veled.
- Mi járatban? - kérdezte az a rendőr, amelyik láthatóan a főnök volt.
- Mrs. Shore-ral kell beszélmem.
A férfi a fejét csóválta, és elvigyorodott,
Erről szó sem lehet - jelentette ki.
- Ez az ember itt beszélni szeretne veled.
- Nahát, igazán? - vigyorgott a tiszt, miközben úgy mérte végig Lunkot, mintha a látogatás valami hatalmas vicc lenne. - Vagyis mind a ketten beszélni óhajtanak veled?
- Ahogy mondja.
A rendőr a folyosó másik végére mutatott hüvelykujjával.
-Bújjanak vissza a liftbe, fiúk! Sajnálom, de nem mennek be.
- Elképzelhető, hogy ez az ember segíthet maguknak, ha beszél Mrs. Shore-ral. Ő a kertésze. Tragg hadnagy is, gondolom, szeretné kihallgatni tette hozzá Mason keményebb hangon.
A rendőr biccentett a társának, miközben kezével megragadta Mason vállát. A másik beakasztotta ujjait Lünk gallérjába.
- Induljunk fiúk! Mindenki a dolgára, és csak semmi sértődés!
-Azt hiszem, jogunk van beszélni veled folytatta az ügyvéd.
-Van rá engedélyük? - tudakolta a tiszt.
A nővér közeledett nagy lendülettel gumisarkú cipőben.
- Az emeleten vannak más betegek is, és nekem kell értük felelnem. Nem tűröm ezt a ricsajt, vitatkozást és fölfordulást!
Az egyik rendőr megnyomta a liftgombot!
- Itt nem lesz fölfordulás, kisasszony! - tette hozzá. - Ezek az urak szépen távoznak. Ennyi az egész.
A lift megállt. Kinyílt az ajtó. A hátulról érkező, folyamatos tuszkolás hatására Mason és Lünk belépett a liftbe.
- És engedély nélkül ne is álmodjanak arról, hogy visszatérnek - kiáltott utánuk a rendőr, amint bezárult a liftajtó.
Lünk mondani kezdett valamit, miközben végiggyalogoltak a földszinti folyosón, ahová a lift kitette őket, de Mason csendre intette. Ő sem szólalt meg, amíg ki nem értek az utcára.
Della Street a parkoló autóban ülve kinyitotta az ajtót.
-Amit várt, főnök? - kérdezte izgatottan.
Mason rámosolygott.
- Pontosan. Na, akkor elmegyünk valahova, ahol beszélhetünk.
- Be kell jutnom Mrs. Shore-hoz - makacskodott Lünk. - Senki mással nem akarok beszélni.
- Igen - vette tudomásul Mason -, majd igyekszünk kieszelnéi valami haditervet.
- Figyeljen ide, nem érek rá egész éjjel ezzel a dologgal foglalkozni - mondta Lünk. - Sürgős. Most kell elintézni. Egyszerűen beszélnem kell Mrs. Shore-ral!
Mason egy széles útra kormányozta az autót,

ahol ilyenkor semmi forgalom nincs. Hirtelen a járdaszegély mellé kanyarodott, lefékezett, lekapcsolta a világítást, és a gyújtást, majd Lünkhöz fordult, és élesen rászólt:

- Honnan tudja, hogy Franklin Shore életben van?

Lünk hátrahőkölt, mintha Mason tüvel szúrta volna meg.

-Gyerünk már! - harsogta Mason. - Beszéljen!

- Miből gondolja, hogy tudom?

- Mert elárulta magát. Emlékszik, amikor azt mondta, hogy sokáig a világ összes érve is kevés lett volna hozzá, meggyőzni magát, hogy Komo nem sáros Franklin Shore eltűnésében.

Eveken keresztül ez volt a véleménye. Olyan erősen és makacsul hitte, hogy a végén a rögeszméjévé vált. Na és, kizárólag egyetlen körülmény változtathatta meg ilyen hirtelen a meggyőződését. Vagy látta vagy hallott Franklin Shore-ról!

Lünk egy pillanatra megmerevedett, mintha fölkészülne arra, hogy mindent letagadjon, majd hátradőlt az ülésen, mintha elpárolgott volna belőle a makacosság.

-Jól van, találkoztam vele - ismerte be.

- Hol van? - faggatta Mason.

- Nálam van.

- Franklin Shore kevéssel azelőtt érkezett magához, hogy fölszállt a villamosra, mert Mrs. Shore-ral akart beszélni. Igaz?

-Igen.

- És mit akart?

- Szívességre kért. Nem árulhatom el.

- Azt kérte, hogy menjen el Mrs. Shore-hoz, és puhatolja ki, hogy visszafogadja-e, vagy valami hasonlót.

Lünk parányit tétovázott, majd kibökte:

- Nem szedi ki belőlem, hogy mit mondott.

Megesküdtem neki, hogy soha egy árva léleknek nem árulom el, amit mondott.

- Mennyivel azután ment ki a villamoshoz, hogy Franklin Shore fölbukkant a lakásán?

- Eltelt közben egy kis idő.

- Mit csinált közben?

Lünk habozott, majd így felelt:

- Semmit.

Mason Della Streetre pillantott, majd föltette Lünknek a következő kérdést:

- Már lefeküdt, amikor Franklin Shore megjelent?

- Dehogy! A hírösszefoglalót hallgattam, amikor kopogott az ajtóm Majd eldobtam magam, mikor láttam, hogy ki az.

- Könnyen fölismerte?

- Meghiszem azt! Gond nélkül. Nem változott annyit mint a felesége. Majdnem úgy néz ki, mint amikor elment.

Mason jelentőségteljesen Dellára nézett.

- Della, semmi értelme, hogy tovább fönmaradjon. Elviszem, pár sarokkal odébb van

egy taxiállomás. Menjen haza taxival.

- Nem tart fel. A világért sem szeretnék semmiről lemaradni, és...

- Valamennyit aludnia is kell, kedves - szólt közbe Mason féltő aggodalommal. - Ne feledkezzen meg arról, hogy pontosan kilenckor

benn kell lennie az irodában, és még sokáig tart, mire hazaér!

- Ö, valóban... igaza van főnök.

Mason ráadta a gyújtást, és egy közeli szállodához robogott, ahol épp egy taxi állt a járda

mellett. Della Street sietős, Jó éjszakáttal kipattant a kocsiból.

- Reggel találkozunk, Perry - majd odament a taxihoz.

Mason néhány kereszteződésen áthajtott,
majd ismét leállította a kocsit.

- Tisztázzuk a dolgokat, Lünk - kezdte.
Szóval, azt állítja, hogy Franklin Shore kopogott
az ajtaján?

A kertész most komor és gyanakvó lett.

-Én már tisztáztam. Persze, hogy kopogott.

Nem működik a csengőm.

Mason a fejét csóválta.

-Attól félek, nem helyesen cselekedett.

Ezért könnyen összetűzésbe kerülhet Mrs.
Shore-ral... a férje érdekében igyekszik közben
járni.

-Tudom, hogy mit teszek - vágott vissza

Lünk.

- Franklin Shore-nak hálával tartozik - folytatta Mason. - Mindent, ami
lehetséges, meg

akar tenni, hogy segítsen rajta, ugye?

- Igen.

- És tisztában van ázzál, hogy Mrs. Shore
gyűlöli őt?

- Ezt nem tudtam.

- Több órán keresztül kellett, hogy beszéljen

Franklin Shore-ral, mielőtt elindult Mrs.

Shore-hoz.

-Nem olyan sokáig.

- Egy óra?

-Valahogy úgy.

- Szellemileg milyen állapotban volt?

hangzott Mason következő kérdése.

- Hogy érti?

-Normálisan beszélt?

- Úgy ám! Vágott az esze, mint a borotva...

olyasmire is emlékszik, amit én már elfelejtettem. Érdeklődött, mi van azokkal a
mikulásvirágokkal, amiket röviddel azelőtt ültettem,

hogy elment. Vigyen el az ördög, ha nem ment

teljesen ki a fejemből, amíg meg nem kérdezte.

Nem akartak fejlődni, és az öregasszony kiszedte mindet. Most rózsabokor van a
helyén.

- Akkor nem tűnik úgy, hogy megkopott volna a memóriája?

-Egyáltalán nem. Öregebb lett, de azért
nem sokat változott.

-Miért nem mondja el az igazat, Lünk?

- Hova akar kilyukadni?

- Franklin B. Shore bankár volt, élénk elméjű üzletember. Ahogy megtudtam,
világos észjárású és gyors felfogású. Egy ilyen ember nem

megy el magához, hogy a közbenjárását kérje

Mrs. Shore-nál.

Lünk végképp begombolkozott.

- Sokkal valószínűbb, hogy azért ment magához, mert tudta, hálával tartozik
neki, és valami szállást keresett, ahol meghúzhatja magát

éjszakára, és senki sem szaglászik körülötte.

Maga megjátszotta, hogy hajlandó rejtekhelyet

biztosítani a számára, majd miután lefeküdt és

elaludt, halkán kilopózkodott, azzal a szándékkal,

hogy elárulja Mrs. Shore-nak, hogy a férje hol

van.

Lünk flegma, dacos némaságban összeszorította a száját.

-Jobb lesz, ha elmondja az igazat! - fejezte
be Mason.

Lünk elutasítóan rázta meg a fejét.

-A gyilkossági csoport ki akarja hallgatni

Franklin Shore-t. Ki akarják kérdezni, hogy mi

történt azután, hogy fölvette a kapcsolatot egy

bizonyos Henry Leech-csel.

- Mi köze a két dolognak egymáshoz?

- Leeche-t meggyilkolták.

- Mikor?

-Valamikor tegnap, késő este.

- Na és?

- Hát nem fogja föl - dörögte Mason -, ha tanút rejteget, és tisztában van vele, hogy az illető tanú, akit a rendőrség ki akar hallgatni, bűncselekményt követ el.

- Honnan tudhatnám, hogy tanú?

- Onnan, hogy most mondom! Nos, akkor fogjon neki, és meséljen el mindent!

Lünk rövid ideig átgondolta a dolgokat, majd megszólalt:

-Igen, azt hiszem, elmesélhetem, mi történt... Franklin Shore fölkeresett a lakásomon.

Izgatott volt, és eléggé félt. Azt mondta, hogy valaki meg akarja ölni, és hogy el kell valahol bújni. Megemlítette, hogy annak idején menynyt segített nekem, amikor otthont adott az

öcsémnek meg minden, és hozzátette, hogy

most rajtam a sor, hogy kihúzzam a csávából.

- S ekkor megkérdezte, hogy miért nem megy haza?

- Föltettem neki pár kérdést, de nemigen válaszolt. Úgy viselkedett, mintha még mindig

lenne a főnök, és én az egyik alkalmazottja. Figyelmeztetett: nem akarja, hogy Mrs. Shore

bármit megneszeljen az ottlétéről, amíg ki nem

deríti, fni lett a sorsa bizonyos értékeknek. Tudja, hogy a felesége az utolsó centig kiforgatná

a vagyonából, és ő ebbe nem hajlandó belenyugodni.

-Majd ezt követően mi történt?

- Akkor felajánlottam neki, hogy nálam maradhat. Éppen úgy, ahogy maga is kikövetkeztette. Van még egy hálószobám hátul, és engedtem, hogy oda lefeküdjön. Miután elaludt,

kilopóztam, hogy beszámoljak Mrs. Shore-nak.

- Nem feküdt le, mielőtt Shore megérkezett?

-Nem.

-És amikor ő lefeküdt?

- Akkor sem. Beadtam neki, hogy néhány levelet kell megírnom.

- És Franklin Shore nem jött rá, hogy kiosont?

- De nem ám! A hátán feküdt tátott szájjal, és horkolt, amikor eljöttem.

- ...hogy egy olyan embert kiadjon, aki már annyit segített magának? ! - tette hozzá Perry Mason.

Lünk zavartan fordította el a tekintetét.

-Nem akartam megmondani Mrs. Shorenak, hogy hol van a férje... csak annyit, hogy hír érkezett felőle.

- Ismerte Henry Leech-et? - kérdezte váratlanul Mason.

-Igen, ismerős... valamikor régről.

-Ki volt ez a Leach? Mivel foglalkozott?

- Vízszerező... esetenként kijött a házhoz, és megjavított valamit. Franklin Shore kedvelte.

Mrs. Shore soha nem volt különösen oda érte.

Az öcsémnel, Phillel is jól-kijött, de én nem

sokat foglalkoztam vele. Állandóan a süket szövegét hajtogatta... hogy majd valami bányüzlet gazdaggá teszi. Elmesélte Philnek, mielőtt

az öcsém elment, hogy Franklin Shore fogja

támogatni egy bányavállalkozásban. Azzal

hencegett, hogy pár hónap múlva megüti a főnyereményt. Az is megfordult a

fejében, hogy esetleg Franklin társult vele, mert amikor Franklin fölszívódott, ez a Leech is inkább a bányával kezdett foglalkozni.

- Hol?

-Valahol Nevadában.

-Leech itt maradt azért azután is, hogy Franklin Shore-nak nyoma veszett?

- Nem. Mrs. Shore soha nem szerette. Röviddel azután, hogy ő került a nyeregbe, kirúgta. Akkoriban sokat dolgozott a ház északi oldalán... új csöveket szerelt be, és mindig, amikor lehetőség kínálkozott, a vállalkozását ecsetelte Mr. Shore-nak és az öcsémnek. Valami miatt Shore-nak szimpatikus volt, és mindig talált rá alkalmat, hogy ugrassa Leech-et a bányával, meg hogy mikor gazdagodik meg.

-Amikor Franklin Shore megjelent a lakásán, maga kérdéseket tett föl neki arra vonatkozóan, hogy hol volt, és fektetett-e pénzt ebbe a bányavállalkozásba. Na, szedje össze magát, és mondja el az igazat!

Lünk kifakadt:

- A főnök azzal a nővel lépett le. Floridában telepedett le, bár voltak bányászati érdekeltségei Nevadában. Nem tudom, hogy az Leech

bányája volt-e. Bejött az üzlet, de a társa csak néhány ezer dollárt fizetett neki. Ha Shore a sarkára áll, sokkal többet is kaphatott volna.

- És az a másik, a társa, Leech volt? - kérdezte Mason.

Lünk nyugodt, őszinte tekintettel nézett az ügyvéd szemébe.

- Mr. Mason, az igazat fogja hallani! Sejtelmem sincs, ki lehetett a másik. Shore nem árulta el. Mikor megpróbáltam kiszedni belőle, néma lett mint a hal. Lehetett Leech, de lehetett valaki más is.

- Nem kérdezte meg tőle?

- Hát, nem pontosan ezekkel a szavakkal tettem föl a kérdést. Mikor beszélgettünk, nem

emlékeztem Leech nevére. Azt azonban megkérdeztem a főnöktől, hogy mi történt azzal a

vízszerezővel, akit a bányavállalkozásnak akarta megnyerni, de a főnök erre elnémult.

- És nem erőltette tovább?

- Az látszik, hogy nem nagyon ismeri Franklin Shore-t, igaz?

- Egyáltalán nem ismerem.

- Szóval, ha Franklin Shore valamit nem akar kimondani, azt nem is mondja ki. És a kérdés ezzel le is van zárva. Szerintem jelenleg egy fityíngje sincsen de az embernek mégis az a benyomása, hogy előkelő milliomos... mert úgy viselkedik, amint megpróbálnak valamit kiszedni belőle.

Nem maradhatok tovább. Ott van a lakásomban, és vissza kell érnem, mielőtt fölébred.

Ha fölébred, és azt látja, hogy elmentem, pokolian kínos helyzet alakulhat ki. Vigyen, haza,

és majd megtalálom a módját, hogy elérjem

Mrs. Shore-t. Nincs neki telefonja a kórházban?

- Pár percet töltöttem a szobájában. Annyit

láttam, hogy az ágya mellett van telefon, de

én a maga helyében csak utolsó esetben telefonálnék. S akkor sem mernék semmi fontosat

elmondani.

- Miért?

- Mert Tragg hadnagy vagy kivitte a készüléket, vagy utasításként meghagyta a

központban, hogy a külső hívásokat ne kapcsolják.

- De ő telefonálhat? - kérdezte Lünk.

- Esetleg.

Lünk gondterhelten ráncolta homlokát.

- Nekem vantelefonom - töprengett -, és átadhatnám az üzenetet, ha ki tudnánk eszelni, hogyan értesítsük, hogy hívjon föl.

- Hazaviszem, és utána megpróbálunk kigondolni valamit, hogy magát fölhívja. Küldhetné esetleg virágot, amibe beleteszi a névjegykártyáját, és a kártyára ráírja a telefonszámát. A virágot biztosan megkapja. A két tiszt nem tartóztatná föl. Ha megpillantaná a nevét és a telefonszámát a kártyán, tudná, hogy azt akarja, hívja föl telefonon. így talán elintézhethetnénk a dolgot.

- Maga tényleg mond valamit. Biztosan

menni fog. Az első, amire majd gondol, ha

meglátja a virágban a névkártyámat, hogy mi

az ördögnek küldök én neki virágot. De virágosnál vegyük meg a csokrot. Ha a kertből küldenék valamit, abban nem lenne semmi feltűnő. Az idegen virágról azonban azonnal

gyanítaná, hogy valami céllal küldték.

- Ismerek egy virágüzletet, ami egész éjjel nyitva tart. Elintézhethetjük, hogy azonnal vigyék

ki a csokrot a kórházhoz. Van pénze? - kérdezte Mason.

- Úgy egy dollár ötven cent van nálam.

- Drága virágokból kell egy jó nagy csokrot összeállítani. Elviszem a virágüzlethez, és utána hazaviszem. Kifizetem a virágot.

- Maga igazán rendes.

- Szóra sem érdemes. Örülök, hogy segíthetek. Szeretnék egy kérdést föltenni, és mielőtt

válaszolna, jól gondolja meg.

- Igen?

- Henry Leech-et a bányák érdekelték. Nem

tudja véledenül, hogy járt-e Gerald Shore ügyvédnél, hogy tanácsot kapjon a bányavállalatával kapcsolatban?

Lünk majdnem egy percig gondolkozott a kérdésen.

- Nem mondhatok biztosat, de mintha járt volna nála. Elárulok magának valamit, Mr.

Mason. Az az érzésem, hogy Franklin Shorevalahogyan átejtették... miután lelépett.

- Mire gondol?

Lünk zavartan feszengni kezdett.

- Legutóbb, mikor a főnök Floridában járt, összefutott egy fickóval, aki szakasztott mása volt. Készítettek közös fotót, és a fickó tényleg Franklin Shore hasonmása volt.

Aztán, amikor a főnök hazajött, egyfolytában azzal viccelődött, hogy ha olyan partit

szervez a felesége, amin ő nem akar részt venni, majd ez a fickó fogja helyettesíteni.

Nekem meg az az ötletem támadt, hogy a

főnök Floridába szökött ezzel a nővel, és ki

akarta képezni a hasonmását, hogy ő menjen

viszsa, és játssza el Franklin Shore szerepét. A

fickó gondtalan életet élhet, és küldene Franklin Shore-nak pénzt. A főnök meg boldog éveket tölthet el a barátnőjével, akivel megszökött.

Szerintem, miután betanította a fickót, a madárka berezelhetett, vagy talán meghalt, vagy

valami más történt.

Követi? Szerintem, a főnök azt tervezte,

hogy beveti ezt a másik madarat, aki azt állítja,

hogy kihagy az emlékezete, és az a felelős mindenért. Az emberek elhitték volna, mert a főnök nem vitt magával pénzt, amikor meglépett.

Valami miatt nem jól sült el a dolog. Talán nem tudta rendesen kiképezni a tagot, vagy ki tudja. A főnök azonban minden hidat fölégetett maga mögött.

Mason mélyen a kertész szemébe nézett.

-Nem lehet, hogy éppen fordítva történt?

- Hogy érti? Hogyan fordítva?

-A hasonmás gondolt egyet, és eltette láb alól Franklin Shore-t, majd most visszatér, hogy átvegye a szerepét.

- Az nem lehet! Az a férfi, aki hozzám eljött, Franklin B. Shore volt... Rájöttem abból, amit mondott... hé, várjunk csak! Túl sokat beszélek, a mindent! Nagyon jóban leszünk, Mr. Mason, ha nem kérdezősködik annyit... mostantól fogva! Na induljunk, ahová készültünk... vagy itt

kiszállok, és rendezem az ügyet egymagam.

Mason barátságosan nevetett.

- ISTa, ne vegye úgy a szívére Lünk, igazán nem akartam tolakodó lenni.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Mikor Mason leállította az, autót a Dél Belvedere 64212 előtt, a szomszédos házakban sötétség és némaság honolt. A hajnal előtt egy órával érkező hűvös áramlat megtöltötte a levegőt.

Mason lekapcsolta a világítást és a gyújtást, majd óvatosan becsukta az ajtókat, miután és Lünk kiléptek a járdára.

-A hátsó felén lakik? - kérdezte Mason.

- Aha. Az a kis épület ott hátul. A kocsifeljárón végigmegy... a lakásom a garázsra lett ráépítve.

-Van kocsija?

Lünk vigyorogva felelte:

- Hát nem olyan mint a magáé, de ezzel is eljutok mindenhova.

Itt tartja a garázsban?

- Aha. Ma este is kocsival mentem volna a Shore-házhoz, csak attól tartottam, hogy ha kinyitom a garázsajtót és beindítom a motort,

Franklin Shore fölébred. Úgyhogy kiosontam, és fölültem a villamosra.

Mason bólintott, majd csendesen elindult a kocsifeljárón.

- Hallgasson ide - tiltakozott Lünk -, nem jöhet be!

Csak annyira megyek be, hogy meggyőződhessenek róla, Franklin Shore még itt van.

- De nem akarja fölkelteni!?

- Persze, hogy nem - felelte Mason. - A csokrot most már bármikor átadhatják, és Mrs. Shore telefonálni fog. Ha befut a hívása, úgy társalogjon vele, hogy rájöjjön, üzenetet akar átadni neki, de ne beszéljen róla konkrétan.

- Miért nem mondhatom meg neki a telefonbap?

- Mert Franklin Shore fölébred, ha csöng a telefon, és kihallgatja a beszélgetést.

- És ha nem ébred föl. A készülék közvetlenül az ágyam mellett van. Párnát szorítok oda,

és akkor alig hallatszik, amit mondok.

- Azt meg lehet próbálni - ismerte el Mason, miközben az udvar hátsó végében álló apró házikó felé haladt. - Vagy mondhatná azt Mrs.

Shore-nak, hogy velem találkozott, és engem hívjon föl, és megadná a számomat.

- Igen. Ez jól hangzik. Mi a száma?

- Ha bementünk, fölírom magának - válaszolta az ügyvéd.

- De nem csaphat zajt! - figyelmeztette

Lünk.

- Ne féljen.

-Nem írhatná le itt kinn?

- Bent egyszerűbb.

Lünk lábujjhegyen fölment a két lépcsőfokon, ami a faverandára vezetett, beleillesztette

a kulcsot a zárba, és hangtalanul kinyitotta az ajtót. Fölkapcsolta a villanyt. A fény egy apró, szegényesen berendezett szobát világított meg, melyről egyértelműen lerítt, hogy férfi lakója van. Bent, úgy tűnt, hogy még hűvösebb van mint a szabadban. A házikó gyatra tákolmány volt, és a hideg átszivárgott a falakon. A levegőt áporodott szivarfüst járta át, és a hamutálcán egy ázott, leégett szivarcsutka hevert.

Mason lehajolt, hogy szemügyre vegye.

- Az övé? - kérdezte.

- Aha. Drágának látszik. Jó szaga volt, amikor szívta. Én csak pipázok meg cigarettázok.

Mason továbbra is a kis asztal fölé görnyedt, amin a hamutálca feküdt. Közvetlenül mellette egy névjegykártya hevert, melyen a GEORGE ALBER nyomtatott felirat állt, melléje kézírással a következő szöveg került: Fölugrottam, hogy érdeklődjek a cica miatt. Csöngettem, de senki nem nyitott ajtót. Remélem, minden rendben. Hallottam, hogy Helen nagyon aggódik

Lünk begyújtotta a gázkonvektort.

- Aranyos kis hely - jegyezte meg Mason visszafojtott hangon.

- Aha. Emitt van a hálószobám, a másik hálószoba mögötte van, a kettő között van a mosdó.

-Jobb ha behajítja az ajtókat a két hálószoba között, hogy Franklin ne hallja meg a csörgést tanácsolta az ügyvéd.

- Igaza van - suttogta Lünk. - Rémlik, hogy a mosdó és a főnök hálószobája közötti ajtó nyitva maradt. Az én hálószobám ajtaját becsuktam. Lábujjhegyen belépdelt a hálószobába, Mason követte.

A szoba kicsi és négyszögletes volt, csak egy szegényes komód, egy asztal, egy egyenes támlájú szék és egy egyszemélyes vaságy állt benne, melyet vékony matrac borított a kinyúlt dróthálón.

A nappaliból beszűrődő fényben Mason észrevette, hogy a mosdóba nyíló ajtó nyitva van, az ágy nincs bevetve, és a közepén egy mélyedésben, a mocskos, összezsavarodott lepedőn szörgombócba tekeredve egy cica alszik.

A komód fiókjait kihúzták, a tartalmát leöntötték a földre. A gardrószelekrényt is kinyitották, és a ruhákat kirángatták, majd rendetlen kupacban a szekrény ajtaja mellé szórták.

Lünk félúton állt az ajtó és az ágy között, és megrökönyödve tekintett körbe.

- Hú, a keserves mindenit!

Mason kikerülte Lunkot, és belépett a nyitott ajtón a mosdóba, majd onnan benézett a szomszéd szobába.

- Üres volt!

Ez volt a kisebbik hálószoba. A szoba távolabbi sarkában az udvarra néző ablakot föltolták, a kissé bepiszkolódott csipkefüggönyt az éjszakai szellő fodrozta. Az ágyneműt fölforgatták a vaságyon. A tiszta lepedőket összegyűrték.

A párnahuzaton mélyedés mutatta, hogy valaki odahajította a fejét.

Lünk bejött, és megállt Mason mögött, miközben tátott szájjal, döbbsen bámult az ágyra majd az ablakra.

- Meglépett - mondta bosszúsan. - Ha legalább elértem volna Matilda Shore-t, amíg itt tartózkodott, akkor...

- Hirtelen elhallgatott, mintha attól félne, hogy túl sokat mondott.

Mason felületesen szemügyre vette a szobát.

- A két mosdóajtó nyitva volt, mikor elment?

- Ez lehet, de azt, amelyik az én szobámba vezet, becsuktam. Nagyon vigyáztam, nehogy nyitva-felejtsem, amikor kiosontam.

Mason egy másik ajtóra mutatott.

- Ez hová vezet?

-A konyhába. És onnan meg a nappaliba lehet átjutni.

- A mosdóhoz keresztül kell menni az egyik hálósobán?

- Igen. Az egész lakás egy szabályos négyzet. Az előszoba és a konyha van az egyik oldalon és a két hálósoba a másikon, középen van a mosdó.

-Ahogy látom, ez a konyhába vezető ajtó résnyire nyitva van... két-három centire - jegyezte meg Mason.

- Aha.

- Észrevehető, hogy a cica bernent ezen az ajtón. Ott vannak a lábnyomai Valami fehér anyagban.

-Valóban,

Mason lehajolt, ujjával megérintette a padlót, és végighúzta az egyik fehér foltban.

-Olyan, mintha liszt lenne: Látni lehet, hogy hol jött keresztül az ajtón, majd a ágy fel folytatta útját. Igen, négy lábnyom található itt egy kupacban, ahol a cica feltehetően megállt, mielőtt fölugrott volna az ágyra. Azután a másik oldalon mászott le. Valamennyi fehér port még itt is lehet látni.

- Tényleg. Bár nem hiszem, hogy ez a por liszt lenne.

-Miért nem?

- Mert egy nagy bádogdobozban tartom a lisztet, és a fedelét mindig visszateszem. És emlékszem, hogy a kamraajtó zárva volt.

- Na, nézzük meg! -javasolta Mason, és már indult is a konyhába.

Lünk kinyitotta az apró kamra ajtaját.

- Az igaz, hogy nem sok időt fecsérelek háztartásra. Megfőzöm a saját kosztomat, és az úgy jó nekem, hogy van. Talán egy finnyás háziasszony felhúzná az orrát, de nekem így is megteszi. És bizony, nem hiányzik a fedő a dobozról. Na persze, megesik hogy kiszóródik egy kicsi, mikor előveszem főzésnél. A földön is van egy kevés a doboz körül, és úgy fest, mintha a macska kergetett volna egy egeret vagy valami, aztán pont oda ugrott. Ez a legügyefogyottabb cica, amit valaha is láttam. Nem fél ez semmitől, ahhoz is túl buta. Rohangászik, aztán meg fejfel nekiszalad a falnak, ha éppen valamit kergetni támad kedve, vagy fölmászik a szék támlájára, aztán fejre pottyán. Borzasztóan ügyefogyott. Vagy nincs elég esze, vagy nem ismeri a félelmet.

Mason csak állt, és tekintete a lisztfoltra szegeződött.

- Ha zárva volt a kamraajtó, hogyan tudott bejutni a cica?

Lünk megfontolta a kérdést.

- Csak egy lehetséges megoldás van. Franklin valami után kutatott, ide is benézett, és a macska követte.

- És mi történt a külső hálósobában, ahol kiráncigálták a fiókokat, és leszórták a ruhákat a földre? - kérdezte Mason.

Lünk bosszúsan felelt.

- Félek, hogy rendesen fölültetett. Biztosan egyből fölkeltem, miután kiosontam. Mikor meglátta, hogy elmentem, megsejthette, hogy Matilda Shore-hoz indultam, hogy eláruljam, hol van. Az áldóját! Miért engedtem, hogy így átverjen!

- Es utána, úgy gondolja, hogy átkutatta a lakást?

- Biztosan, különben minek nyitogatta volna a kamraajtót meg mindent?

- Mit kereshetett?

- Kutya legyek, ha tudom.

- Kellott lennie magánál valaminek amire Franklin Shore-nak a foga fájt.

Lünk egy-két másodpercig meghányta magában a dolgot, majd így válaszolt:

- Nem mernék rá megesküdni, de talán teljesen le volt égve. Lehet, hogy pénzt keresett.

- Tartott itthon pénzt?

Lünk először vonakodott válaszolni.

- Igen, van egy kis összekuporgatott tartalékom.

-Hol?

A kertész hallgatott, úgyhogy Mason folytatta:

- Gyerünk! Mondja már! Nem én fogom kirabolni.

- A legelegánsabb öltönyöm farzsebében tartom, benn lóg a ruhásszekrényben - bökte ki Lünk.

Visszament az előtérbe.

A cica kinyitotta álmos szemeit, ásított, föltápászkodott, fölpúpozta a hátát, amilyen magasra csak tudta, majd mellső tappancsait előrenyújtotta, a hátsókat pedig hátra, és kinyújtóztatta a testét az ellenkező irányba is.

- Miáú - szólalt meg végül.

Mason elnevette magát.

-Attól tartok, hogy a cicája megéhezett.

Van tej a házban?

- Nincs friss. Csak dobozos. Helen Kendal hozta ide a cicát, hogy ne mérgezzék meg újra.

Odament a ruhahalmazhoz, fölszedegette őket, és minden zsebbe belekotort. Kétségbeesett döbbenet ült ki arcára.

- Ez kirabolta! - nyögte. - Az átkozott, mindent elvitt, amit összekuporgattam az utolsó garasig.

- Mondja meg pontosabban, hogy mekkora összeg volt.

-Majdnem háromszáz dollár. Ennyivel sokáig kihúzhatja az ember.

- Az a benyomása, hogy ismét meg akar lépni? - kérdezte Mason.

Lünk szája ismét konokul összezárult.

- Talán visszajön? - faggatta Perry Mason.

- Ki tudja?

- Maradt azért pénze?

- Egy kevés a bankban. Semmi készpénzem sincs.

-Matilda Shore most már bármikor telefonálhat - emlékeztette Mason. - Elárulja neki,

hogyan Franklin Shore itt járt, és hagyta, hogy meglépjen?

-Dehogy, a kutya fáját!

- Mit fog neki mondani?

- Nem tudom.

- Na és a virág? Hogyan fogja megmagyarázni, hogy küldött neki egy csokor üvegházi rózsát, azzal a meghagyással, hogy azonnal juttassák el neki... hajnali háromkor?

Lünk a megoldást keresve összeráncolta a homlokát, majd föladta:

- Nem tudom, mit fogok neki mohdani... most legalábbis nem - válaszolta önfejűen.

- Miért kellene magyarázkodnia? Mi van, ha akkor éppen nincs itthon?

Lünk megkönnyebbülten sóhajtott fel:

- Ejha! Ez tényleg tetszik, ha ezzel megúsztatnám az egészet.

- Miért ne? Elviszem egy szállodába, ott álnéven bejelentkezik, s akkor lép kapcsolatba

Mrs. Shore-ral, amikor akar, és úgy magyarázza ki a dolgot, ahogyan az jólesik. így nem kellene senkinek semmit sem elmondania. Velem pedig tarthatná a kapcsolatot.

Lünk lassan rábólintott.

- Bepakolnék pár dolgot a táskámba, és esetleg beváltanék egy csekket.

Mason egy vastag tekercsről lehúzott néhány tízdolláros bankót.

- Szükségtelen, hogy beváltson egy csekket

- tette hozzá. - Adok pénzt, és ha elfogy, csak

felhív. Megadok egy olyan számot, ahol bármikor elérhet.

Lünk váratlanul megragadta Mason kezét.

- Maga nagyon rendes ember! - mondta,

majd rögtön hozzátette: - Számíthat rám, és

én is számítok magára. És talán egyszer elmesélem, hogy mit akart valójában ez a Franklin Shore. Adjon időt, hogy átrághassam a dolgot magamban, és utána hívjam föl.

-Most miért nem mondhatja el?

Lünk tekintete ismét elkomorult.

- Most nem! Előbb utána kell járnom valaminek, de aztán lehet, hogy elmondom... dél

körül, talán. Ne akarja most kihúzni belőlem.

Várok valamire, mielőtt beszélhetek.

Mason Lünk arcát fürkészte.

- Összefüggésben van a reggeli lapokkal, ahol beszámolnak Leech haláláról? - kérdezte.

Lünk a fejét rázta.

- Vagy a rendőrségi jelentéssel Matilda Shore mérgezéséről?

-Ne erőltesse! El fogom mondani!

Mason nevetett.

- Na jó, menjünk, keressék magának egy csinos, békés hotelt. Thomas Trimmer néven fog

bejelentkezni. A cicát magammal viszem, és

gondoskodom róla, hogy jó sora legyen.

Lünk vágyakozva nézett a cicára.

- De nagyon vigyázzon rá!

-Megígérem! - mondta Mason.

TIZENHATODIK FEJEZET

Helen Kendal kifejezéstelen arccal ült a kórházi várószobában. Úgy érezte, hogy már végtelen órákat töltött ott, izgalmában nem tudott

nyugodtan ülni sem. Teljesen kimerült. Annyi

ereje sem maradt, hogy fölkeljen, és föl-alá járkáljon a helyiségben. Az elmúlt egy óra alatt

legalább százszor pillantott az órájára. Tudta,

hogy már nem tarthat soká.

Gyors, izgatott léptek zaját hallotta a folyosóról. Gyötrő gondolatai azt sugallták, hogy valaki jön, hogy bekísérje egy haldokló ágya mellé.

Szíve a torkát fojtogatta, mikor arra gondolt,

hogy az érkező lassabban jönne, ha csak azt

kellene közölnie, minden rendben van. Ezek

a sürgős léptek csak egy dolgot jelezhettek. Azt,

hogy érte jönnek, és minden másodperc fontos.

Falfehér ajakkal fölegyenesedett a recsegő nádszékből, majd futva indult a fogadószoza ajtaja felé.

A lépések megállapodtak az ajtó előtt. Egy hosszú felöltős férfi mosolygott rá bátorítóan.

-Jó napot, Miss Kendal! Ugye, nem felejtett el?

Helen Kendal tágra nyílt szemekkel nézett rá.

-Nem, Tragg hadnagy! Mondja, hallott... bármit...

Tragg megrázta a fejét.

- Most folyik az operáció. Késlekedést okozott, amíg megfelelő donorokat találtak a vérátömlesztéshez. Talán épp mostanra fejezték be

- tette hozzá Tragg. - Telefonon beszéltem az ápolóval.

- Mondja, hogyan viselte? Mi lesz vele? Meg fog...

Tragg a lány reszkető vállára tette a kezét.

- Nyugodjon meg. Nem lesz semmi baj.

- Ugye... nem azért hívták be, mert az az utolsó alkalom, hogy elmondja...

- Hallgasson rám! - kérte Tragg. - Próbálja meg összeszedni magát! Azután, amint ma este keresztülment, teljesen kimerültek az idegei.

Megoperálják, és csak annyit hallottam, hogy jól viseli. Én csak egyetlen dolog miatt vagyok itt.

-Mi az?

- A golyó miatt... és ha majd beszélni tud, szükség lesz a vallomására.

- Egy haldokló vallomására?!

Tragg zavartan elvigyorodott.

-Jó ideje itt van egyedül, és a feszültség fölemésztette az idegeit... teljesen kiborult.

- Nekem semmi bajom! Tudni akarom, hogy van JerryL. Ez csak természetes, nem? És hazudnék, ha azt állítanám, hogy nem félek. De

nem vagyok kiborulva! Azt hittük, hogy jogunk

van a boldogsághoz. A világon mindenhol halnak meg emberek, és...-hát, meg kell tanulnom,

hogyan viseljem el... mint mindenki másnakTs.

Tragg együttérzően figyelte.

- Nem sírt?

- Nerret. És maga se akarja, hogy sírjak! Nincs szükségem az együttérzésére, és ne nézzen így rám! De az ég szerelmére, ha ki tudja deríteni, hogy milyen állapotban van, és mik az esélyei, segítsen!

-Jegyben járnak? - kérdezte Tragg hirtelen.

Helen lesütötte a szemét, és elvörösödött.

-I-igazából nem is tudom. Úgy még...

nem... kérte meg a kezem, de idefelé a taxiban... azt hiszem, elárultam neki, mennyire

fontos a számomra. Nem így akartam. Csak annyira féltem, hogy minden összekuszálódott bennem. Olyan nagyon bátran viselkedett... persze, biztosan nem kellett volna...

- Mit nem kellett volna? Hiszen szereti, nem?

Helen ráemelte a tekintetét, és dacosan a szemébe nézett.

- Igen, szeretem. És megmondtam neki. Az övé yágyok, és mindig is az övé leszek, bármi

is történjék. Ezt is megmondtam Jerrynek. És azt is, hogy most akarok hozzámenni.

-Mit felelt?

Helen elfordult.

Nem szólt semmit - válaszolta ernyedten.

- Elájult.

- Bizonyára tudja, Jerry rengeteg vért veszített. Ezen nem lehet meglepődni. Mondja csak,

Miss Kendal, tegnap mennyi ideje volt otthon, amikor Jerry fölkereste?

-Nem figyeltem. Nem sokkal előbb érkeztem.

- És hogyan... hogy... ilyen későn állított be?

Helen idegesen nevetett.

- Mondta, hogy előzőleg próbált fölhívni, de

természetesen nem voltam akkor otthon. Arra járt, és észrevette, hogy ég a villany, úgyhogy

beugrott egy percre. Beszélgettünk, majd figyelmesek lettünk erre a zajra, ami Matilda néni

hálószobájából szűrődött ki...

- Mintha azt említette volna, hogy a zajt valami földre zuhanó tárgy okozhatta?

A szobában sötét volt?

- Igen.

- Biztos benne?

- Igen, hacsak nem volt annak a valakinek zseblámpája. Elképzelhető, mert a papagályok rikoltozni kezdtek.

- Azonban, mikor fölnyitották az ajtót, nem láttak zseblámpafényt?

- Nem.

- És az előszobában égett a villany?

- Igen. Sohasem gondoltam volna rá, hogy ne gyújtsam föl. Föltételezem, jobb lett volna, ha az előtér sötétben marad, és a hálószobában kapcsoljuk föl a villanyt.

- Bizonyára - helyeselt Tragg. - De most már mindegy. Ezen nem érdemes töprengeni.

Azt szeretném tisztázni, hogy ezek szerint az előtérben égett a villany, Matilda néni szobájában pedig sötét volt.

- Pontosan.

- És ki nyitotta ki az ajtót? Maga vagy Jerry?

-Jerry.

- És ekkor mi történt?

- Természetesen sejtettük, hogy van bent valaki. Jerry tapogatózva kereste a kapcsolót, de

nem tudta, hol van, s akkor hirtelen ráészméltem, hogy milyen borzasztóan fontos, hogy fölkapcsoljuk a villanyt, úgyhogy becsúsztam a karja alá, és a kapcsoló után nyúltam. És akkor történt.

- A két lövés?

- Igen.

-De végül is nem sikerült fölkapcsolni a villanyt?

-Nem.

- A keze a kapcsoló közelében volt, amikor az első lövés eldördült?

- Azt hiszem, igen, de nem vagyok benne biztos. Az a golyó egyenesen a fejem mellett süvített el, és az ajtófélfába fúródott. Faszilánkokat vagy vakolatdarabokat vagy valami hasonlót szórt az arcomba. Apró, éles darabkákat. Hátraugrottam.

- És milyen hamar következett a második lövés?

-Majdnem azonnal.

- És ezután?

Helen arca falfehér volt, mikor megrázta a fejét.

- Sok olyan részlet van, amire nem emlékszem. Fülemben cseng a golyónak az a furcsa

hangja... ahogyan eltalálta Jerryt.

- Maga nagyon bátor kislány! mondta

Tragg. - Most ne Jerryre gondoljon, hanem kizárólag a tényekre. Ugye, nem felejtje el, hogy

csak ezekkel tudunk kezdeni valamit... A második lövés nyomában követte az elsőt, szinte semmi szünet sem volt a kettő között? És Jerryt találta el?

- Igen.

-Azonnal a földre esett?

- Úgy emlékszem, hogy először megpördült, mintha valami, például egy nagy ütés, érte volna.

- És azután elesett?

- Éreztem, hogy összerogyott a térde. Utána tehetetlenül rám nehezedett. Próbáltam elkerülni, hogy a földre zuhanjon, de túl nehéz volt.

Egyszerre estünk a földre.

- Mit csinált az az illető, aki a szobában volt?

- Nem tudom. Csak arra emlékszem, hogy iszonyatos sápadtság jelent meg Jerry arcán. A kezemmel hozzáértem az oldalához, és amikor visszahúztam, csupa vér volt. Eszméletlenül feküdt. Azt hittem, hogy meghalt. Persze, semmi

egyébre nem tudtam figyelni. Beszéltem hozzá... valamit mondtam neki... és erre megrebbent a szemhéja kis idő múlva, majd rám mosolygott, és azt mondta: Nézzük, kicsim, hogy rá

birok-e állni a lábamra.

Tragg a homlokát ráncolta.

- Megfordult a fejében, hogy az, aki a szobában rejtőzött, nem Jerryt akarta eltalálni?

-Mi?

- Esetleg - magyarázta Tragg - magát akarta lelőni. Először a fejét célozta meg, és majdnem el is találta. Ekkormaga visszaugrott, s közben megpördült, és így Jerry háta mögé került. Majd mikor hirtelen eldőrdült a másik lövés, Jerryt találta el. Ne felejtse el, hogy az a személy, aki a szobában volt, remekül láthatta magát.

Helen megdöbbenően bámulta a hadnagyot.

- Ez föl sem merült bennem. Csak annyit értettem az egészből, hogy valaki volt a szobában, és el akarta kerülni, hogy meglássák, és...

- És nincs elképzelése, hogy ki lehetett?

- Nincs.

- Valakinek fűződik érdeke ahhoz, hogy magát félreállítsa az útból?

Helen Kendal megrázta a fejét.

- Még akkor sem, ha a nénikéje meghalna?

- Ezt miért kérdezte?

- Kora este valaki megkísérelte megmérgezni a nagynénjét. Talán azt képzelte, hogy sikerrel járt, és a nénikéje a halálán van, vagy már meg is halt. És ezután esetleg beosont a házba, hogy magát is félreállítsa az útból.

- Nem, ezt nem tudom elképzelni.

- Senkinek sem származhatott volna előnye abból, ha...

- Nem.

Közvetlenül az ajtó előtt gumitalpú cipők szapora léptei hallatszottak. A ropogásra kikeményített köpenyben suhogva érkezett az ajtóhoz az egyik nővér.

- Kihozták a műtőből, Miss Kendal - mondta mosolyogva. - Ugye ön Miss Kendal?
- Ó, igen, igen! Életben fog maradni? Eszméletre tért? Nem...
- Természetesen eszméleténél van, és fölmehet hozzá, ha akar.
Tragg is indult Helen Kendallal együtt. A nővér csodálkozva nézett rá.
- Tragg hadnagy, rendőrség - magyarázta a nyomozó.
-A, igen.
- A golyót szeretném megkapni.
- Dr. Rosslynnel kell beszélnie. Hamarosan lejön a műtőből.
- Borzasztóan sajnálom, hogy alkalmatlankodnom kell, de föl fogok tenni Mr. Templarnak egy kérdést, ha az orvosa úgy véli, tud már rá válaszolni - fordult Tragg Helen Kendallhoz.
- Eszméleténél van - közölte a nővér. - Gerincérezéstelenítést alkalmaztak. Helen Kenek vádlóan nézett a hadnagyra, amint odaértek a lifthez.
- Hát nem az a golyó érdekli jobban, Tragg hadnagy? Az szörnyen fontos lenne. Tudja, milyen könnyelműek néha az orvosok. Lehet, hogy kidobja, vagy valahol elveszti... vagy ehhez hasonló, ha nem megy azonnal föl hozzá.
Tragg hahoztázni kezdett.
- Na jó, maga nyert! Menjen be hozzá, és beszélgessenek négyszemközt. De nehogy kifárassza, mert egy percen belül én is lemegyek, hogy beszéljek vele.
A nővér összevonta a szemöldökét.
-Tele van injekciózva, ugye megérti, hadnagy? Kába, s ezért nem támaszkodhat igazán arra, amit hall tőle.
- Természetesen - felelte Tragg. - Csupán néhány egyszerű kérdésem van a számára. Melyik emeleten találom a műtőt?
- Tizenegyedik. Mr. Templart a negyedekre vitték. Elkísérem, Miss Kendal!
Tragg gyengéden megbökte Helent, amikor a lift megállt a negyediken. Majd a nővér felé fordult.
- Nem hagyhatná, hogy Miss Kendal maga találja meg Mr. Templar szobáját, és inkább engem kalauzoljon el a műtőhöz.
-Ó, persze. A 481-es a szobája... a folyosó végén. Meg fogja találni.
Helen hálás pillantást vetett Traggre.
- Köszönöm - suttozta, és végigsietett a folyosón.
A liftajtó becsukódott, s Tragg elindult fölfelé.
-Mik az esélyek? - érdeklődött Tragg.
A nővér a fejét rázta.
- Sajnos, nem tudom.
A tizenegyedik emeleten elkísérte Tragget a műtőszobáig. Dr. Rosslyn derékig levetkőzve épp megtörölte kezét egy törülközőben.
- Tragg hadnagy -, jelentette a nővér. Ó, igen, hadnagy. Félreraktam magának egy golyót. De hová a csudába tehettem? Miss Dewar, hol van a golyó?
- Az egyik tálcába tette, doktor úr, és azt kérte, hogy senki ne piszkálja.
- Az ördögbe! - káromkodott Rosslyn. - Fogadni mernék, hogy rápakoltam egy csomó kötszert. Itt lesz, várjon csak... itt lesz... jöjjön velem, kérem.
Áttessékelte Tragget a másik helyiségbe, amely a műtőből nyílott.
Tragg orrát megcsapta a vér jellegzetesen fanyar, édeskés szaga. A nővér vérrel

átítatott

gézdarabot húzott ki az egyik zománcozott tartályból, majd odaadta... nem Tragnak... hanem a doktornak. A doktor csipeszt vett a kezébe, belenyúlt a csomóba, majd kiemelte a véres fémdarabot.

- Parancsoljon, hadnagy!:

- Mély hálám! Meg kell esküdnie, hogy ez volt az a golyó, amit Jerry Templar testéből kioperált.

- Természetesen ez volt.

Tragg megfordította a fémdarabot.

-Tegyen rá valami azonosító jelet... ide az aljára, hogy utána fölismerje.

A doktor előhúzta a zsebkését, majd három egymással párhuzamos vonalat karcolt a golyó aljába, és ezután mindegyiket át is húzta.

Tragg mellényzsebébe csúsztatta a fémdarabot.

-Milyen esélyei vannak?

- Eddig nagyon jók. Mielőtt nekikezdtem, ötven-ötven százalékot adtam volna a srácnak, most kilencven. Hacsak nem lépnek fel szövődmények, kiheveri. Erős, kemény alkat. Hadnagy, ez a katonai kiképzés csodákat művel. Bivalyereje van. Kitűnően állta az operációt.

-Lehet vele egy percet beszélni?

- Igen, Rengeteg gyógyszer van benne, persze. Ne merítse ki, és ne tegyen föl bonyolult

kérdéseket. Egyszerű dolgokat, ami megmarad

a fejében. Ha engedi sokat beszélni, elkalandozhat, viszont ha egyszerűeket kérdez, válaszolni fog. Semmiképpen ne vigyen be gyorsíró. Néha el fog térni a témától, és egy-két válasz lehet, hogy nem lesz helytálló.

- Értettem - felelte Tragg. - Ha bármi változás állna be, tudnom kell róla. És ha az állapota

romlana, vallomást kell tőle kapnom, mielőtt meghal.

Dr. Rosslyn nevetett.

- Erre nem sok esélye van. Az a fiú élni akar.

Bele van bolondulva egy lányba, és amíg nem kapott egy löket altatógázt, egyre csak arról motyogott, hogy milyen jó, hogy meglőtték, mert így megtudhatta, hogy a lány mennyire szereti. Na ehhez szóljon hozzá! Az az egy boszszantotta, hogy a golyó leterítette, és nem tudta

nyakon csípni a tettest. Na jó, hadnagy, értesítsen, amikor szükség lesz a tanúvallomásra,

hogy azonosítsam a golyót.

Tragg hadnagy lement a negyedikre, lábujjhegyen végigbillegett a folyosón a 481-es szobáig, majd finoman kinyitotta az ajtót.

A szoba távolabbi sarkában egy nővér állt.

Helen Kendal zavartan ült egy széken az ágy lábánál.

- Olyan boldog vagyok! - mondta, amint

Tragg hadnagy kinyitotta az ajtót.

Jerry Templar szemrehányóan nézett az ajtóban álló jövevényre, aki megzavarta.

Tragg vidáman mosolygott rá.

- Üdvözlöm! Tudom, nincs nagy kedve beszélgetni, de föl kell tennem pár kérdést.

Tragg

hadnagy vagyok, gyilkossági csoport.

Templar behunyta a szemét, majd lassan kinyitotta rebegő szemhéját, és Traggre emelte

tekintetét.

- Lőjön! - mondta, miután ő is elvigyorodott.

- Egy éjszaka kétszer azért nem - tiltakozott Tragg. - Válaszoljon olyan röviden, ahogy csak lehet, mert nem tesz jót, ha sokat beszél.

Jerry bólintott.

- Ki lőtt magára? - kérdezte Tragg.

- Fogalmam sincs.

- Látott bármit is?

- Valaki megmoccant... egy homályosan kivehető alak.

- Magas vagy alacsony?

- Nem tudnám megmondani... valami megmozdult a szoba sarkában, majd jöttek a lövések.

- Elképzelhető, hogy az illető nem magára, hanem Helenre célzott?

A felvetés hallatán Templar tekintete hirtelen megmerevedett.

- Micsoda? Helenre célzott?

- Elképzelhető ez maga szerint?

- Nem tudom. Nem fér a fejembe. Igen...

igen... esetleg. Soha...

- Bocsásson meg, de a beteget nem szabad fölizgatni! - hangzott a sarokból a nővér mély hangja.

Tragg hadnagy Helen Kendal büszke, egyenes alakjára pillantott, és amint kitért az ajtót,

Templar zavart, merev arc kifejezése villant az emlékezetébe. A nővérre mosolygott.

- Beszéltem az orvossal, nővér. A lövöldözés, bár szövevényesnek tűnik, mégis elősegítette, hogy rendkívül fontos kérdések tisztázódjanak, s akkor fog minden világossá válni, ha maga szépen kimegy, és megiszik egy csésze kávé. Lehet, hogy járatlan vagyok az orvostudományban, de tudok egyet-mást az emberi természetéről. Ha kimenne öt percre innen, és magára hagyná ezt a két fiatalembert, a betegének többet használna, mint bármi más a világon. Egyfolytában mesélt az orvosnak a műtét alatt. Miért

nem adja meg néki a lehetőséget, hogy most megismételje a mondandóját?

A nővér Templarra nézett, majd öltözéke megzizzent, amint halkán elvonult az ágy lába mellett, az ajtó felé.

- Még látjuk egymást - mondta Tragg hadnagy.

- Csak egy percet engedélyezek - figyelmeztette a nővér Helen Kendalt.

Tragg nyitva hagyta az ajtót a nővérnek, még látta, amint megcsillan Helen Kendal szeme, majd behúzta maga mögött az ajtót.

- Engedje őket, amíg csak lehet - tanácsolta a nővérnek, aki elkísérte a lifthez.

- Rendesen kitett magáért! mosolygott a nővér.

Tragg elvigyorodott.

- Kötelességemnek éreztem.. A büszkeség több kapcsolatot romba döntött már, mint a léltékenység. A fickó azért nem akar szerelmet vallani, mert a hadseregben szolgál. A leányka kimutatja érzelmeit, mikor barátját behozza a kórházba, majd zavarba jön, mert úgy érzi, elhamarkodta a dolgot, és arra vár, hogy a fiú

tegye meg a következő lépést... aki pedig megijed, hogy szerelme talán meggondolta magát.

Egyikük sem mer szólni, maga meg ott áll...

- A sarokban álltam, ahol nem zavarok.

Tragg újra elvigyorodott, és folytatta:

- Valamit azért sikerült elindítani.

Vidám dallamot füttyürészve megnyomta a

lift hívógombját, lement a földszintre, végigment az elcsendesedett folyosók hosszú során,

és kilépett a dermesztően csípős éjszakai levegőbe.

Beszállt a rendőrautóba, és nagy iramban a

kapitányságra hajtott...

Egy bosszús skót zsörtölődött a laborban:

- Le mertem volna fogadni, hogy nem ér rá reggel kilencig.

- Megnyerte volna! - felelte Tragg.

- Megvan az a golyó, amit a boncoló szakorvos vett ki Henry Leech holttestéből?
- Megvan.

Tragg elővett mellényzsebéből két golyót.

- Azt, amelyik vonalakkal meg van jelölve,

Jerry Templar testéből operálták ki. A másikat

annak az ajtónak a széléből bányásztuk ki, ahol

Templar és a lány állt, mikor Templart eltalálták. Na szóval, mennyi időre van szüksége,

hogy megállapítsa, a három lövedék egy fegyverből származik-e?

- Nem tudom - felelte a skót feltűnő közömbösséggel. -Az attól függ. Lehet, hogy sokáig

tart... lehet, hogy hamar kész leszek.

- Csinálja úgy, hogy hamar kész legyen!

dörmögte Tragg. - Most benézek az irodámba.

Szóljon oda. És ne kutyulja össze azokat a golyókat! Perry Mason áll az ügy másik oldalán,

és tudja, mire számíthat, ha az ügyvéd faggatni kezdi a tárgyaláson.

-Nekem semmit sem érthet a tárgyaláson

- válaszolta a skót a laborasztal mellől, amint

beállította az összehasonlító mikroszkóp szemlencsáját. - Semmi esélye sem lesz. Mikrofelvételeket készítek, s a fényképezőgép fog helyettem beszélni. Bolond az, akinek ott van az

objektív, hogy elvégezze a munkát, és mégis inkább a szövegelést választja.

Tragg mosolygott, majd az ajtóban megállva

hozzátette:

-Most megleckéztetem ezt a Perry Masont.

Megtanítom a fiút, hogy ne végezzen fél munkát!

-Jobb lenne, ha venne magának egy ébresztőórát! - mordult rá Angus Macintosh, miközben nekifogott feladatának. - Holnap korán fog kelni, hadnagy úr!

Tragg keze félúton megállt, amint éppen behajtott az ajtót.

- Már vettem magamnak - majd óvatosan

behúzta maga mögött az ajtót, és besétált az irodájába.

Fanyar fintort vágott, amikor orrát megcsapta az áporodott füst bűze. Az ablakhoz vágatott, fölrángatta az összesét, és kissé megborzongott, ahogy a száraz, fagyos hajnal előtti

levegő behömpölygött a szobába. Kutató ujjakkal dörzsölgette állát, érezte rajta a sörtéket,

majd összeráncolta a homlokát, mikor ujjai hegyén megpillantotta az arcából odaragadt izzadságot. Mocskosnak, elázottnak és kimerültnek érezte magát.

Odalépett a kabáttartó

fülkéhez, melyben volt egy mosdó is, kinyitotta

a meleg vizet, megmosta a kezét és az arcát,

és éppen törölközött, amikor megreccsent a telefon.

Tragg a készülékhez loholt, hogy fölvegye.

- Tessék?

A skót jelentkezett a laborból:

- Még nem sikerült őket belőnöm a legmegfelelőbb pozícióba, hogy a legszebb felvételt készíthessem, de egy dolgot máris elárulhatok: a három lövedék egyazon fegyverből származik.

No hát, mennyire sürgősek azok a felvételek?

- Amilyen hamar csak megkaphatom őket!

- vágta rá Tragg.

A skót felnyögött.

- Maga egy roppant izgága alak! - állapította meg, majd lecsapta a telefont.

Tragg elégedetten vigyorgott.

A telefon ismét hívást jelzett.

-Névtelen bejelentés, magát keresik, hadnagy úr - darálta a központi ügyeletes.

- Nem

hajlandó mással szóba állni. Kijelentette, hogy

pontosan hatvan másodperc múlva leteszi a készüléket, úgyhogy ne erőlködjünk a hívószám

azonosításával.

-Le tudja hallgatni? - kérdezte Tragg.

- Hogyne.

- Akkor kapcsolhatja.

Kattanás hallatszott a vonalban, amint a

központos a mellékre kapcsolta a hívást.

- Tragg hadnagy van a vonalban - mondta.

-Jó napot! - szólalt meg egy érezhetően elfojtott hang. A telefonáló férfi vélhetően a szája

és a kagyló közé tette a tenyerét. - Tragg

hadnagy?

- Tragg vagyok. Kivel beszélek?

- Nem számít. Csak közölni szeretnék valamit. Perry Masonnal meg azzal a nővel kapcsolatban, aki valamivel éjfél előtt kivitte az ügyvédet a Shore házhoz.

- Hallgatom! - biztatta Tragg. - Mit tud

róluk?

- Fölvettek valakit a kocsijukba. Egy fontos

tanút, akire magának is fáj a foga. Elvitték valahova, ahol jól összezavarták.

- Folytassa! - sürgette Tragg türelmetlenül.

- Ki az a fickó, és hol van?

-Nem ismerem, csak azt tudom magának megmondani, hogy hol találja meg.

-Hol?

A hang hirtelen nagyobb sebességre kapcsolt,

mintha sietősen be akarná fejezni a hívást.

-A Maple Leaf Hotelben van Thomas

Trimmer néven. Úgy negyed öt tájban jelentkezett be ma hajnalban. A 376-os szobában van.

Tragg gyorsan közbeszólt:

- Várjon csak! Tisztázzunk valamit! Teljesen biztos abban, hogy Perry Mason ügyvéd volt az, aki a fickót ebbe a szállodába vitte? Ő áll a dolgok háta mögött?

- Halálbiztos, hogy ő! - válaszolta az ismeretlen. - Mason kísérte be a szállodába, s az

illető összeecsukható vászontáskát cipelt. A nő nem volt velük.

A készülék váratlanul elnémult a vonal túlsó végén.

Tragg hadnagy rácsapott a villára.

-Azonosították a hívást? - kérdezte.

- Nyilvános készülék, egy utcára a szállodától - felelte a központos. -

Megfogtuk a hívást,

és máris arra tart két rádióskocsi, azzal az utasítással, hogy kihallgatás végett szedjenek össze

mindenkit a fülke körül három utcányira. Tizenöt perc múlva megtudjuk, hogy eredménnyel

jártak-e.

Traggnek megvillant a szeme mint a vadásznak a sikeres hajsza után.

- Akkor várok tizenöt percet, hátha bejön

valami.

Húsz perc is eltelt, mire megérkezett a jelentés. Két rádióskocsi átfésülte a területet. A hívás

egy éjszakai mulató ajtaja melletti fülkéből érkezett. Csak egy férfi volt a helyiségben a pult

mögött, és éppen vendégek fogadására készülődött. Halványan emlékezett, hogy látott valakit

belépni a fülkébe, de nem tudta leírni. A két rádióskocsi két egyént kapott el a fülkétől négy utcán belüli körzetben. Nem valószínű, hogy bármelyik is lett volna a telefonáló, bár a rendőrök kiírták a nevüket és a címüket a jogosítványukból. A nyomozók ezt követően megálltak a Maple Leaf Hotel mellett, és kiderítették, hogy egy bizonyos Thomas Trimmer körülbelül hajnali négykor bejelentkezett. A férfi közel

járt a hatvanhoz, és enyhén görnyedt a testtartása. Hetven kiló lehet és úgy százhatvanöt magas, kissé kopottas, de tiszta öltözetet viselt, kiugró arccsontja van és őszes, lelógó bajusza.

Egyetlen csomagja egy ócska, összecsucskható vászontáska, meglehetősen súlyos. Trimmert egy magas, igen jól öltözött férfi kísérte be.

Apró erecske kezdett lüktetni Tragg hadnagy homlokán, miközben hallgatta a jelentést.

-Arádióskocsik továbbra is maradjanak a feladaton! - rendelkezett. - Zárják le a területet, hogy Trimmer ne hogy meglógjon. Máris

indulok a helyszínre!

TIZENHETEDIK FEJEZET

Mason komótosan vezetett. Az alvás nélkül eltöltött tevékeny órák legyengítették ellenállását

a csípős éjszakai levegővel szemben.

A cica a szomszéd ülésen összegömbölyödött, és az ügyvédhez simult, hogy melegítse.

Olykor-olykor Mason bal kezébe vette a kormányt, a jobbat a cica bundájára tette, s néhány

másodpercig otthagytá, amíg Borostyán bágyadtan dorombolni kezdett elégedettsége jeléül.

Keleten a csillagok kezdtek a semmibe zsugorodni, halvány fény derengett az egymásra

zsúfolt háztetők mögött, kicsipkézve az ég alját.

Mason fékezett, amint Della Street lakása felé

közeledett. Az egész tömb sötét volt, kivéve

Della ablakát, ahonnan narancssárga fény szűrődött ki. Mason leállította az autót, fölemelte

a megnyugodott, doromboló szörgombócot,

betette felöltője alá, és meleg testéhez szorította. Megállt a levélszekrények melletti hosszú

névlista előtt, majd fölcsengetett Della Street lakásába.

Szinte azonnal felbúgott a bejárati ajtónál

az elektromos zárnyitó, melyet a titkárnő működtetett fentről. Mason belökte az ajtót, és belépett az előtér fülledt melegébe. Odament az

automata lifthez, megnyomta a gombot, és fölment Della Street emeletére.

Borostyán befészkelte magát Mason kabátja alá, de mikor a lift

meglódult, kissé nyugtalan lett. Elkezdett mocomrogni, belemélyesztette apró kis karmait az

ügyvéd zakójába, majd egy kíváncsi, meglepődött fej bukkant elő a kabát alól, hogy csodálkozva körbepillantson a liftben.

Mikor Mason fölért, kinyitotta az ajtót, végiggyalogolt a folyosón, és Délla Street ajtaja előtt

megállva, ujja hegyével gyengéden megkocogtatta az ajtót... megadva a rejtjeles kódot.

Della Street kinyitotta az ajtót. Még mindig

ugyanaz a ruha volt rajta, amit akkor viselt, mikor Mason kitette a taxiállomás előtt a szállodánál.

- Hű, de örülök, hogy eljött. Mondja, főnök,

jól értelmeztem a jelzését? - kérdezte félig suttogva, amint Mason belépett az ajtón, és továbbment a lakás kellemes melegébe.

- Azt én nem tudhatom! Miért, maga hogy

értelmezte a jelzést?

- Menjek Lünk lakására?

- Helyes. Összefutott veled?,
- Nem, nem ért haza... ó elhozta a cicát!
kiáltott Della.
Mason levette a kalapját, Della Street kinyújtott karjába tette a cicát, és
leült, anélkül, hogy
levette volna felöltőjét. Gondterhelten bámulta
a szőnyeget.
- Kaphatok valamit inni?
- Melegen tartottam egy kancsó kávé. Tettem bele egy kis brandyt...
szemvillanás alatt
helyrebillenti.
A kanapéra rakta a cicát.
- Borostyán, maradj itt, és jó cica legyél!
- Várjunk csak Della. Szeretnék beszélni
magával a...
- Majd, ha megitta a kávéját - vágott közbe
Della, és eltűnt a mini konyhába vezető ajtó
mögött.
Mason dermedten gubbasztott, térdére könyökölt, és mereven bámulta a szőnyeg
mintáját.
Borostyán fölkutatta a kanapét, majd lehuppant a földre, s engedte, hogy orra a
konyha
felé csábítsa. Megállt az ajtó előtt, és éles hangon nyávogni kezdett.
Della Street elnevette magát, és kinyitotta az
ajtót.
- Na és te, gondolom, egy kis meleg tejsre
vágyói.
Mason még mindig ugyanúgy ült, mikor titkárnője visszatért, kezében tálcával,
melyen két
csésze gőzölgő kávé volt. A finom brandy, keveredve a kávé aromájával, kellemes
illattal töltötte meg a szobát.
Mason fölemelte az egyik csészét és a hozzátartozó csészealjzat, majd Della
Streetre mosolygott.
- A bűnözőkre! - mondta.
A titkárnő a kanapéra telepedett, és óvatosan
a térdére tette a csészealjzat.
- Néha megijeszt, mikor ilyeneket mond.
Mason szürcsölt a forró kávéból. Erezte,
amint a brandy beindítja vérkeringését.
-Mi történt? - kérdezte.
- Nem voltam benne biztos, hogy sokáig ott
tudja tartani ezt a Lunkot. A taxis lelkére kötöttem, hogy siessen.
- A Belverdere-i címet adta meg neki?
-Nem, nem azt. Megkértem, hogy álljon
meg az egyik keresztutcánál, és várjon. Utána
visszagyalogoltam egy utcát, befordultam a sarkon, és néztem a számokat, amíg
ahhoz a fölkhajtóhoz nem értem, amely Lünk lakásához vezet. Apró kis ház, a
garázsra lett ráépítve.
- Tudom - szakította félbe Mason. - Én is
voltam ott. Mit talált nála, Della?
- Láttam, hogy bent sötét van, úgyhogy fölösontam a lépcsőn, és megnyomtam a
csengőt,
ahogy csak bírtam. Senki nem jött ajtót nyitni.
Nekifeküdtem a csengőnek, de nem hallottam
a hangját. Végül kopogtam. Ekkor észrevettem,
hogy a bejárati ajtó nincs teljesen becsukva.
Higgye el, főnök, az járt egyfolytában a fejemben, hogy bárcsak gondolatolvasó
lennék, mert
akkor tudnám, hogy mit akar. De rövid töprengés után kinyitottam az ajtót, és
bementem.
-Fölkapcsolta a villanyt?
-Föl.
- Mit látott?
- A lakásban senki sem volt. A külső hálószobában nem vetették be az ágyat. A

mögötte

lévőben...

- Várjon! Hogyan jutott be a hátsó hálószobába?

- A mosdón keresztül.

- Most nagyon gondolja meg a választ, Della! A két ajtó a két hálószoba közt nyitva volt?

- Igen, úgy félig nyitva. A fürdőszobából a második hálószobába vezető ajtó ki volt tárva.

A szobában volt egy udvarra néző ablak. Az ablak teljesen föl volt húzva, befújta a szél, és kissé meglibbentette a függönyt.

- És mi a helyzet a hálószobából a konyhába vezető ajtóval?

- Pár centire volt csak nyitva.

- Bement rajta?

- Nem. A konyhába úgy mentem be, hogy kijöttem a külső hálószobán és a nappalin keresztül. De előbb hadd számoljak be a külső

hálószobáról. A komód fiókjait valaki kiráncigálta, és a ruhásszekrény tartalmát a földre

szórta egy kupacba.

- Igen, láttam. Folytassuk a konyhánál! Bekukkantott a kamrába?

- Persze.

Az ajtaját nyitva vagy csukva találta?

- Be volt csukva.

- Fölkapcsolta a villanyt a kamrában?

- Nem. Kinyitottam az ajtaját, és elég fény szűrődött be a konyhából. Így meg tudtam állapítani, hogy senki sincs benne. Meg akartam

róla győződni... gondoltam Franklin Shore talán meghallotta a csengetést, és úgy döntött,

hogyan elrejtőzik, nehogy olyasvalakivel találkozzon, akivel nem szeretne.

- Látta, hogy az éléskamra padlója lisztes a lisztesdoboz mellett?

- Nem, de nem is vehettem volna észre, csak

ha egy nagyobb adag hever a földön, mert a fény hátulról jött, és pusztán azért kukkantottam be, hogy megbizonyosodjak, nem rejtőzik-e

ott valaki.

- Félt egy kicsit, ugye?

- Egy kicsit! A hideg szaladgált a hátamon.

Ha Franklin Shore tényleg abban a kamrában

bújik el, halálra rémisztett volna.

Mason kihörpintette a maradék kávé, és fölkel, hogy a csészét és a tálkát visszategye a

tálcára. Levette a felöltőjét, kinyújtotta hosszú karjait, majd leengedte őket, és mélyen belekotort a zsebébe. Az apró konyhában sértődötten nyivákolt a cica, hogy eresszék be abba

a szobába, ahol emberek között lehet. Della kinyitotta az ajtót, és a cica meleg tejtől dagadó

pocakkal esetlenül betámolygott a szobába. Halk

torokhangon kinyilvánította elégedettségét, fölugrott a kanapéra, és mellkasa alá húzta begörbített mancsait. Az élénk érdeklődés lassanlassan elhomályosult a tekintetében. Szeme hamarosan félig becsukódott, s két oldalt csak egy

kis fehér hártya látszódott. Dorombolva elszenderedett.

Mason, még mindig állva, fejét a cica felé fordította.

- Hol volt Borostyán, mikor megérkezett?

- Az elülső hálószobában, a lepedőn összegömbölyödve heverészett az ágyon.

- Nagyjából az ágy közepén?

- Igen. Az ágy besüppedt, és majdnem a közepén volt egy mélyedés, ahol a cica összegömbölyödve, jóízűen aludt.

Mason kivette kezét a zsebéből, két hüvelykujját beakasztotta a mellény karkivágásába,

majd föl-alá kezdett járkálni a szobában.

-Még kávé? - kínálta Della.

- Lehet, hogy Mason nem hallotta meg, mert tovább lépdelt a szőnyegen, fejét kissé előreszegte, szemét félig lehunyta. Váratlanul megfordult.

- Észrevett foltokat a padlón, mintha a cica valami fehér porba taposott volna?

Della összevonta a szemöldökét.

- Hadd gondolkozzam. Nem figyeltem semmire, ami kisebb mint egy ember, és iszonyatosan remegtem, de... azt hiszem, voltak macska lábnyomok a konyhában. Az a kép maradt meg bennem, hogy a lakásban egy agglegény, él, és az egészre ráférne egy alapos takarítás. A külső hálószobában igencsak mocskos volt a lepedő, és a párnahuzat is tiszta kosz volt. A csipkefüggöny is régen lehetett kimosva. A mosogatórongyok szintén förtelmesen néztek ki. Szóval, csak ilyen apróságok:.. És rémlik, mintha valami lett volna a konyhában, macskanyomok, vagy valami, ami kiszóródott a földre.

-Viszont az éléskamra ajtaja zárva volt?

-Igen.

-Hogy az ördögbe tudott a cica belelépni a lizstbe, ami a kamrában szóródott ki, majd nyomokat hagyni... ha a kamraajtó zárva volt? Akkor nem osont be, amikor kinyitotta az ajtót? Della néhány másodpercig elgondolkodott, majd megrázta a fejét.

- Nem tudom elképzelni. Egyetlen egyszer sem mozdult el a helyéről, mialatt a lakásban voltam.

Mason gondterhelten nézett az alvó cicára, hirtelen fölkapta a felöltőjét, és a kalapja után nyúlt.

Della Street melléállt, mikor az ügyvéd megfogta az ajtógombot.

- Kérem, főnök, feküdjön le, és aludjon egy keveset! Szüksége lesz rá.

Mason ránézett Dellára. Gránitkemény arcvonásai meglágyultak.

-Maga is aludjon, Della! Magának éppúgy szüksége lesz rá... Amikor a házban járt, látott egy névkártyát a hamutálcán, amin George Alber neve szerepelt, és valamit kézzel is ráírtak?

- Igen, volt ott egy cédula. A nevet nem néztem meg rajta. Miért?

- A... semmi. Felejtse el!

Mason egyik kezével átkarolta titkárnője derekát, s odahúzta magához. Della ajka résnyire

kinyílt. Mason másik karját a válla köré fonta, s egy pillanatig így tartotta szorosán, majd megszólalt:

- Szorítsa össze a száját, kislány! Attól félek, nagy bakot lőttünk!

Némán kinyitotta a bejárati ajtót, s kilépett a folyosóra.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Della Street próbálta leküzdeni az ébresztőóra lármáját.

Az első rohamot álomtól ittas elszántsággal sikeresen visszaverte. Az óra abbahagyta erőszakos csörgését, és Della Street ismét mély

álomba zuhant. A második, bosszantóan kitartó csörgés azonban újra fölverte.

Rátámaszkodott egyik könyökére, szeme még mindig behunyva, s matatni kezdett, hogy lekapcsolja az órát, ami azonban úgy elbújt, hogy végül kénytelen volt kinyitni a szemét.

Az ébresztőóra nem a megszokott helyén volt, az ágy mellett, hanem a toaletasztalon, ahová elővigyázatosságból tette, hogy nehogy

lekapcsolhassa, s újra elaludjon.

Kelletlenül lelékte magáról a paplant, kidugta a lábát az ágy mellé, majd az óra felé indult.

Tompa, tiltakozó nyávogás hallatszott az ágyból.

Eltartott egy másodpercig, amíg fölfogta, mi ez a furcsa hang, majd elhallgattatta az órát, és visszahúzta a paplant, amit Borostyánra dobott.

A ciea apró gombócban befészkelte magát az ágy közepébe, s hálásan dorombolt. Ezután fölkélt, meggörbítette a hátát, majd kinyújtóztatta, ásított, és két ügyetlen, csámpás ugrással

Della Street mellett termett. Békésen tűrte, amint Della ujjai a füle tövét vakargatják, s dorombolva elindult, hogy megint rátaláljon Della Street testének melegére, miután az összegyűrt paplan olyan hűtlenül félrecsúszott.

Della elnevette magát, miközben odébbtölte.

- Most nem lehet, Borostyán. Munkára hív az ébresztőóra csörgése.

Tudta, hogy nem kell pontosán érkeznie az irodába, azonban a postában volt néhány olyan ügy, amire oda kellett figyelnie. Az egyik új gépirónő fontos tényvázlatot gépelt, és Della féltétlenül át akarta nézni, mielőtt Mason kézhez kapná végső elolvasásra.

A zuhanyban a meleg vízsugarak, az illatos szappanhab, és végezetül a csípős, hideg víz létre pezsdítették. Nagy lendülettel átdörzsölte testét a törülközővel, amíg parázsló forróságot nem érzett, megvizsgálta harisnyáját, hogy nehogy leszaladó szem legyen rajta, és éppen elkészült az arcfestéssel, amikor a bejárati ajtó csengője élesen belehasított a csendbe.

Egy ideig Della ügyet sem vetett rá, majd résznyire engedte az ajtót.

- Nem érek rá - szólt ki. - Én dolgozó nő vagyok. Nem akarok venni semmit, nem fizetek elő semmire, és máris elkéstem az irodából.

Tragg hadnagy hangja szólt vissza:

- Majd én beviszem az irodába. Ezzel időt takaríthat meg.

Della Street megbillentette a fejét, szemét a réshez tapasztotta, hogy lássa Tragg hadnagy arcát.

- Hogyan jutott be az utcai kapun?

- Titok. Álmosnak látszik.

-Maga sokkal rosszabb állapotban van.

Tragg elvigyorodott.

- Ha engem kérdez, elárulhatom, hogy a Mississippi nyugati partján senki sem aludt az elmúlt éjjel.

- Öltözködöm.

- Mikor lesz kész?

- Öt-tíz perc.

- Reggelizett?

- Itthon nem szoktam. A sarkon, a vegyesboltban tankolok egy kávé.

- A szervezetének roppant egészségtelen tájékoztatta Tragg.

-Az alkalomnak viszont pompás!

-Várok az ajtaja előtt.

- Ennyire sürgős?

- Ennyire bizony - felelte Tragg.

Della visszacsukta az ajtót. Tükrében mogorva tekintet jelent meg. A telefonhoz ment,

fölkapta a kagylót, s tárcsázta Mason titkos telefonszámát, majd meggondolta

magát, visszajuttatta a kagylót a helyére, ruhába bújt, ledobta a papucsát, cipőit húzta, sekkor ráébredt, mekkora gondot jelent a cica. Fölkapta az apró szörgombócot, és lágyan így szólt:

- Figyelj rám, apróság! Az a zsaru az ajtó előtt cicát is eszik, még hozzá elevenen. Sőt, mi több magyarázatot követelne, hogy miért vagy itt, és hidd el, kevésbé venné tréfának a dolgot, mintha egy férfit találna az ágy alatt. A konyhába teszek, és imádkozom, hogy a jó meleg tejecskétől csendben maradjál!

Borostyán boldogan dorombolt.

Della Street belépett a mini konyhába, egy üvegből sűrű tejet töltött ki, a megfelelő hőmérsékletre melegítette, majd odaadta a cicának.

- Az orvos elrendelte, hogy semmi szilárd ételt ne egyél - magyarázta Borostyánnak s hacsak nem akarod, hogy lebukjunk, rendes

kiscicának kell lenned, és csöndben kell maradnod. Ebben segíthet egy jó teli pocak, úgyhogy

bátran fogj hozzá, és töltsd teli a hasikád!

A cica örömeiben dorombolva lefetyelni kezdte a sűrű, meleg tejet, Della Street pedig hangtalanul kisurrant a konyhából, finoman becsukta az ajtót, hogy Tragg ne hallja a zár kattánását.

Az ágyon pillanatok alatt helyére tette a paplant, begyűrte a lepedőt, felpaskolta a párnákat,

becsúszította őket a tartóba az ágy lábánál, és visszahajtotta az ágyat a falhoz, majd rácsukta

a forgóajtót, s így az ágyat magába rejtette a ruhásszekrény. Visszatolta a székeket eredeti helyükre. Próbált minél hamarabb elkészülni.

Magára öltötte utcai kabátját, megigazította kalapját, inkább csak úgy, ösztönszerűen, mintsem azért, hogy az arcát csinosítsa vele. Kitérte

a bejárati ajtót, s megjutalmazta Tragget egyik legszebb mosolyának látványával.

- Minden kész - jelentette ki. - Kedves magától, hogy följajánlja, hogy bevisz az irodához.

Bár az az előérzetem, hogy nem csupán emberbaráti tettről van szó.

-Tényleg nem - helyeselt Tragg.

- Gondolom, súlyos ára van?

-Jól gondolja! Csinos kis kuckója van. Remek délkeleti fekvés.

- Na, mit szól hozzá? - mondta Della Street, mialatt az ajtó gombot csavargatta.

-Egymaga él itt?

- Magától értetődik.

Tragg egyet előrelépett, hogy vállával elállja a becsukódó ajtó útját.

-Javaslok valamit, Miss Street. Akár itt bent is válthatnánk néhány szót... csak egy perc.

-Nincs időm. Be kell érnem a munkahelyemre.

-Úgy vélem, ez fontosabb, mint az, hogy beérjen - figyelmeztette Tragg.

- Beszélgethetnénk a kocsijában, vagy...

- Nehéz vezetés közben odafigyelni - mondta Tragg, miközben előrenyomult a lakás belsejébe, és látszólag véletlenszerűen megállt a kanapénál.

Della Street elkeseredetten sóhajtott. Maximálisan tisztában volt vele, hogy az éles, gyakorlott rendőrszemek minden apró részletet rögzítenek.

- Bocsásson meg, hadnagy, de tényleg be kell érnem az irodába. Sem csevegni nincs időm, sem pedig arra, hogy megvitassuk, csevegjünk-e vagy sem... és nem hagyhatom itt egyedül.

Tragg látszólag elengedte Della szavait a füle mellett.

- Valóban rendkívül lakályos kuckó. Nos, ha ragaszkodik hozzá, indulhatunk... bár itt szívesebben beszélgettem volna. Megállt, mintha a nyakkendőjét akarná megigazítani a tükörben, de Della észrevette, hogy arról a helyről, ahol áll, a fürdőszoba tükörképét nézi a nyitott ajtón keresztül.

- Legyen szíves, jöjjön, hadnagy!

-Jövök már - felelte Tragg. - Te jóságos ég, valóban úgy fest az ábrázatom, mintha egész éjjel virrasztottam volna. Nem zavarja, hogy egy ilyen siralmas alak akarja elvinni a kocsiján?

- Csak már indulnánk! - ismételte Della elszántan.

- Ez milyen ajtó? - kíváncsiskodott Tragg és a konyhaajtóra mutatva.

- Olyan mint a többi - vágta rá Della dühösen. Talán már látott egy-két ajtót, hadnagy?

Fából készülnek. Forgópántra kerülnek, és jobbra-balra ki lehet őket hajtani.

- Nocsak! - Tragg tekintete szinte átfúrta az ajtót.

Della Street bosszúsan visszajött a szobába.

- Na, most már figyeljen ide! - csattant föl éles hangon. - Sejtelmem sincs, mire megy ki ez a játék. Nem hatolhat be csak úgy a lakásomba, amikor magának tetszik, hogy mindent körülszaglásszon. Ha át akarja kutatni a lakásom, szerezzen engedélyt. Ha bármi közölnivalója van, mondja el útban az irodába. Most indulok, maga meg tűnjön el a lakásomból!

Tragg a titkár nő dühös, dacos szemébe bámult, majd megjegyezte:

- De azért, Miss Street, ugye nincs kifogása az ellen, hogy körülnézek? - kérdezte a hadnagy behízelt mosoly kíséretében.

- De van!

- Mért? Netán bújtat valakit?

- Becsületszavamat adom, hogy rajtam kívül egyetlen emberi lélek sincs a lakásomban. Na, most már elégedett?

Tragg tekintete összefutott Della Street dühös pillantásával, szorosan mögötte indult a kijárat irányába, s ez alkalommal valóban készült becsapni az ajtót, hogy a rugós zár a helyére kattanjon.

Éppen átlépett a küszöbön, és Della Street megfogta az ajtó gombot, mikor fülsértő, elkeseredett macskanyávogás hallatszott... gyorsan váltakozó hangmagasságon és hangerővel.

- Ő, szegényke! - kiáltott Della Street, s nyomban emlékezetébe villant, hogy a szellőzés kedvéért pár centire nyitva felejtette a konyhaablakot.

A reszkető hangot nem lehetett mással összetéveszteni. Ez nem türelmetlen nyávogás volt,

hanem fájdalmas jajveszékelés.

Della Street-ben fölédretek anyai ösztönei.

Ugyanolyan hiba lett volna, ha sorsára hagyja a cicát, hogy magát mentse a bűncselekmény vádjá alól, mintha egy kisgyereken nem segítene.

Tragg hadnagy szorosan Della sarkában haladt, amint a titkár nő keresztülloholta a nappain, át az apró konyhába. Feje a titkár nő válla lolótt bukkant elő, mikor Della kinyitotta a konyhaajtót.

Ami ott történt, nem igényelt magyarázatot.

A csigát, amire a ruhaszárító kötél volt erősítve, Della közvetlenül az ablak mellé szerelte föl.

Borostyánt, amint fölmászott az ablakpárkányra, hogy kikukucskáljon, csábítani

kezdte a kötél. Belekapott a mancsával, s amikor megpróbálta visszahúzni, a karma beleakadt, és nem tudta elengedni. Amint ránehezedett a kötéltre, az kezdett letekeredni a jól beolajozott csigáról, s mivel azon a soron elég laza volt a szárítókötél, Borostyán kicsúszott az ablakon, s szédítő magasságban lógott a föld felett. A többi karma is belegabalyodott a kötéltre, s ott himbálózott fejével lefelé, félelemtől kidülledt szemekkel, nyivákolva, a farka teljesen felborzolván, előrehátra lengett.

- Ő, te kis ártatlan jószág! - sikoltotta Della Street, és a felső kötelet megragadva behúzta Borostyánt. - Kapaszkodj! - biztatta. Ne ereszd el!

A cica jobbra-balra himbálózott szeme hol Della Streetre, hol a messzi udvarra vetődött. Tragg vigyorogni kezdett, majd a vigyorgás kuncogássá terebélyesedett, s mire Della behúzta a cicát, hogy karjával elérte, és tenyerébe

ölelhette, a kuncogás hahotázásba csapott át.

Borostyánnak nemhogy esze ágában nem volt a szárítókötelet elengedni, de a félelemtől karmai szinte beleragadtak, s Dellának úgy kellett az apró horgokat lefejtetnie. Magához szorította a pici, reszkető testet, csitítgatta, hogy elmúljon a félelme.

- Na, csak folytassa a röhögést! - Della tekintete lángolt, amint Traggre nézett. - Ugye, mi, ilyen mulatságos!

- Valóban, ami az igazat illeti - ismerte el Tragg. - A cica játékosan odasóz a kötélnak, sa következő pillanatban súlytalanul száll a levegőben. Hátborzongató élmény lehetett egy cicának.

- Hátborzongató? - ismételte Della felháborodottan. - Örülök, hogy ennyire viccesnek találja.

- Nem tudtam, hogy van macskája - folytatta Tragg.

-Nahát! Az a gyanúm, hogy a rendőrség most vérig sértve érzi magát, mert nem jelentettem be, hogy magamhoz vettem egy cicát.

Gondolom, ha elmesélem, -hogy Rebecca nénikém kifecamította a bokáját korcsolyázás közben, maga szörnyen leteremtene, mert eleresztettem a rendőrség jóváhagyása nélkül. Ha

megengedi, hogy bemenjek az irodába, írnék magának egy levelet: Kedves Tragg hadnagy! Van egy cicám. Szeretném tudni, megtarthatom-e.

- Nagyon hatásos a felháborodása és a gúnyolódása - szólalt meg Tragg -, de még semmit nem tudtam még a cicáról. Ezzel a legkevésbé sem fogja elterelni a figyelmemet.

- Ó, valóban?

- Mióta van macskája?

Nem régóta.

- Ezt hogyan kell értenem?

- Fiatal cica.

- Azóta van meg, .amióta megszületett?

- Nem.

- Akkor körülbelül mennyi ideje?

- Nem olyan régóta. Ahhoz elég régóta, hogy megszeressem. Tudja, hogy van az, miután egy állat néhány hete van az embernél...

vagy ami öt illeti, akár néhány perce...

- Ez a cica már több hete van magánál?

- Nem, azt hiszem, nem.

- Néhány napja?

- Valahogy nehezen látom be, hogy miért

tartozna ez magára.

- Normális körülmények között azt mondanám, hogy igaza van, Miss Street, de fölléptek

bizonyos körülmények, melyek módosíthatják a felállást.

- Mint például? - kérdezte Della ösztönösen, s azután azt kívánta, hogy bárcsak ne nyitotta volna ki a száját, mert rájött, hogy Tragg most kapta meg azt a lehetőséget, amire eddig utazott.

-Ja - kezdte Tragg könnyedén - ha, tegyük fel, ez a cica Mrs. Matilda Shöre tulajdona, melyet tegnap délután megmérgeztek.

- Még ha igaz is lenne, hogy jön ez most ide?

- Érdekelheti a rendőrséget - folytatta Tragg hogy hogyan került magához. Azonban, ahogyan maga is mondta, mindent megvitattunk az irodába menet.

-Úgy van, teljesen elkések.

Tragg bocsánatkérően elmosolyodott.

- Talán - tette hozzá - nem ugyanarra az irodára gondolunk.

Della megfordult, hogy a hadnagy szemébe nézhessen, s közben ragyogó térdének igyekezett parancsolni.

- Pontosán tudja, hogy én melyik irodára gondoltam! - felelte Della Street megőrizve hangjában a határozottságot.

Tragg hadnagy nem tűnt meghatottnak.

- Én a kerületi főügyész irodájára céloztam!

- jelentette ki. - És talán hozza el a cicát is.

Nemcsak nagyon esetlen szegény, hogy egyedül maradjon, de lehet, hogy rendkívül fontos bizonyíték is!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Perry Mason jóízűen elbóbiskolt, bár a verőfényes napsugarak mélyen behatoltak az agyába.

Épp csak fölült, hogy rásandítson az órájára,

majd újból magára borította a párnákat, és

viSSzazuhant a bágyadt nyugalomba. Jólesően

belesüppedt a kellemesen melengető, idegnyugtató kábulatba... Az ajtócsengő berregése

azonban kizavarta az álmvilágból.

Mason úgy határozott, hogy füle botját sem

mozdítja, majd átfordult, görcsösen ragaszkodva döntéséhez... átkozott

csengő!... Biztosan valaki rá akar sózni valamit. Miért nem kapcsolta

ki... Újra megszólalt... hadd csöngessenek. Rá

se hederít.

A berregés rendületlenül ismétlődött. Masonnak rá kellett jönnie, hogy erőlködése lassan-lassan átbillenti a teljes ébrenlétbe. Szapora lépteket hallott a folyosón, majd valaki türelmetlenül döngetni kezdte az ajtót.

Mason bosszúsán fölhorkant, kikecmergett

az ágyból, kinyitotta a zárat, és kivágta az ajtót.

Paul Drake billegett a küszöbön vigyorogva.

- Na, milyen érzés? - érdeklődött.

- Pocsék, a fenébe! Gyere be!

Drake követte az ügyvédet a lakásba, kiválasztotta a legkényelmesebb széket, kényelmes

perec alakba tekeredett, és rágyújtott.

- Barátságos lakás.

- Ugye?! - felelte Mason gúnyosan.

- Kicsit hűvös van. Lehúszom ezt az ablakot.

Ott szemtelenkedik be a hideg. A másikon beárad a napfény. Tizenegy harminc van, Perry.

- Ki az ördögöt érdekel, hogy mennyi az idő!

Drake füstkarika eregetéssel próbálkozott,

nézte amint a kék füstfelhő elérkezik a fénynyalábig, majd megszólalt:

- Te mindig az éjszaka közepén versz fel, miután Bellával jót mulattatok,, és

azt hiszed,
hogy kellemes érzés. Gondoltam, most én keltegetlek, hogy te is gyűjthess ilyen
élményeket.

Mason ráhúzta a paplant csupasz lábujjára,
vigyorgott Drake megállapításának költői igazságán, és azt felelte:

- Nyomasztó élmény! - majd cigarettáért
nyúlt.

- Feltételezem, hogy érdekel, mi történt
közben.

Mason megütögette a cigaretta végét, nyelvével gondosan megnedvesítette, és
meggyújtott egy gyufát.

-Amint a végére érek, kirepítelek innen, és
megyek vissza aludni! - A gyufát a cigaretta
végéhez emelte.

- Rengeteg dolog történt - kezdte Drake.

Azok a golyók mind ugyanabból a fegyverből
származnak.

- Ez nem újdonság.

- Tragg az egész rendőrséget a fejére állította. Egyszerre kezdte el
felgöngyölíteni az összes

szálat, és kipaszírozza az utolsó parányi információt is.

-Ennek örvendek.

- A dokik kilencven százalék esélyt adnak
Jerry Templarnak, hogy rendbejön. Klasszul
átvészelte a műtétet.

- Remek.

- A cicát, amelyiket megmérgezték, a kertésznél helyezték biztonságba... a
fickót Thomas Eunknak-hívják.

- Aha - reagált a hírre Mason.

- Lünk felszívódott. Szintúgy a cica.

- Nyisd ki a füled, Paul! - mordult rá Mason.

- A pillanatnyi fejleményekről az újságokból is
tájékozódhatom. Tőled azt kérem, hogy olyan
részletekre szálljál rá, amiről senkinek halvány
gőze sincs, nem pedig azt, hogy a rendőrség
mögött lépdelj libasorban!

Drake tovább folytatta, mintha meg sem hallotta volna Mason megjegyzését.

- Egy George Alber nevű egyén, úgy tűnik,
előkelő helyet foglal el őfelsége, Matilda Shore

kívánságlistáján. Úgy hírlik, hogy Matilda szorgalmazza Alber és Helen Kendal
házasságát.

Alber csöppet sem tiltakozik. Sok helyen megfordul a fickó. Fogja vinni
valamire. Nagy vonzeróval bír. Helen olyan férfihez szeretne hozzámenni, aki
fikarcnyit sem méltó hozzá. Matilda
néni elképzelhető, hogy Alberre hagyja a vagyonkáját, ha Helen nem lesz
szófogadó kislány.

Mason óriási ásitást szippantott be.

-Néha az agyamra mész, Paul.

Drake megmerevedett arccal nézett az
ügyvédre.

- Valóban ez a véleményed?

Mason levette a hamut cigarettája végéről,
majd visszabújta a paplan alá.

- Matilda kijött a kórházból, és ismét otthon

van, Az a gyanúm, hogy végrendeletet készített, mellyel igyekszik nyomást
gyakorolni Helenre, hogy menjen hozzá Alberhez. A jelek

szerint Alber így vagy úgy mindenféleképpen

egészséges szeletet fog kihalászni a Shore vagyonból. Vagy úgy szerzi meg, hogy
elveszi Helen, vagy ha Helen nem megy hozzá, Matilda

akkor is kellően fog róla gondoskodni... Na

igen, a barátod, Tragg hadnagy, tüzetesen végig

ellenőrizteti azt a néhány utolsó csekket, melyeket Franklin Shore számlájáról
fizettek ki. Különösen kíváncsivá tette egy tízezer dolláros

csekk, melyet egy Rodney French nevezetű tagnak váltottak be. Rodney French-et

jelenleg körözi a rendőrség. Kissé úgy áll a dolog, mintha rövidebb vakációra ment volna, mely tegnap este vette kezdetét. Épp csak elfelejtette bárkivel közölni, hogy hová készül.

- Franklin Shore odaszólt könyvelőjének telefonon, hogy ez a tízezer dolláros csekk meg

fog érkezni - jegyezte meg Mason.

- Így is van - felelte Drake vigyorogva.

Tényleg telefonált.

-Akkor? - csodálkozott Mason.

- Tragg fölállított egy olyan teóriát, mely szerint Franklin valóban meg akarta írnia a csekket, de még nem töltötte ki, mikor felszívódott...

Ezzel érdekes helyzet állna elő, nem, Perry?

Képzeld magad annak a fickónak a helyébe,

aki ettől a tízezerdolláros csekketől függ. Aljára

olyan aláírás kerül, hogy a papír fölé az Egyesült Államok Pénzverdójének bizonylatával. S

ekkor barátunk köddé válik, te pedig már elkötelezted magad, arra számítva, hogy a csekket megkapod.

- Még valami? - kérdezte Mason.

- A, igen. Tragg felettébb ráharapott erre az eltűnési históriára. Milyen kár, hogy amikor történt, nem volt a közelben... Bár az még Holcomb őrmester tündöklése idején történt.

Tragg átvizsgálja az összes holttestet, melyet

abban az időben találtak... nagy szellőztetést

rendez a nyilvántartóban. Van már egy hullája,

azonban nem illik rá a leírás. Át akarja rágni

magát az összes öngyilkosságon, mely 1932-ben

történt Floridában. Ellenőrzi azt a bányát is,

amely iránt Leech érdeklődött. Megvizsgálta

Gerald Shore pénzügyeinek legapróbb részleteit az 1932 januári időszakban.

Hihetetlenül

ötletdús fiú ez a Tragg!

- Fúj! - vágott közbe Mason. - Tragg átkozott embergyűlölő!

- Na de viszont, komoly hatalma van - folytatta Drake. - Az motoszkál a fejében, hogy

az egész történetben fontos szerepe van a cicának.

-A cicának? Húha! -jegyezte meg Mason.

- Aha. Ez a Tragg mókás gyerek! Ha valamit

a fejébe vesZj nem lehet tőle eltéríteni.

- A cicát például? - vetette közbe Mason.

- Igen. Pontosan. Most ott is van vele a cica

a kerületi főügyésznél.

Mason föl pattant az ágyban.

-Mit mondtál? - kiáltotta.

- Azt, hogy most is ott van vele a cica a kerületi főügyésznél. Fogalmam sincs, mit csinál vele, csak...

- Honnan szerezte?

- Engem ne kérdezz! Az újságíró srácoktól

szerzek egy csomó értesülést, olyan dolgokat,

melyek a rendőrségtől szivárognak ki. Azt a fickót faggatja, aki Shore-éknál

kertészkedik,

Lunknak hívják, és...

Mason végtagjai egyetlen fürgeteggé változtak, elnyomta a cigarettát, lerúgta magáról a

paplant, és a telefon után kapott. A tárcsa eszeveszett forgásba lendült. Mason megszólalt:

- Halló... Halló. Maga az, Gertié?... Della

hol van?... Semmi hír felőle?... Adja jacksont!...

Jó napot, Jackson! Vészhelyzet, minden más

ügyet felejtse el. Kérvényeznünk kell Della

Street számára a jogtalan letartóztatás megszüntetésére vonatkozó végzést.

Terjedelmes szöveg

legyen, és írjon bele mindent: a nemi erőszaktól

a szándékos gyűjtogatásig! Akarata ellenére

tartják fogva. Személyes megbeszéléseiről akarják kihallgatni, és bármiféle vád nélkül tartják

bent. Bármilyen reális összeget hajlandó óvadékként lefizetni. Szerezze meg azt a végzést,

és kérvényezze, hogy óvadék ellenében helyezték szabadlábra azzal a feltétellel, hogy ha beidézik, kihallgatásra, megjelenik. A papírt aláírom és hitelesítem.

Lásson munkához!

Mason lecsapta a készüléket, lekapta magáról a pizzamáját, és beugrott a zuhanyozóba,

majd törölközés közben lépett ki, és tiszta fehérneműt szedett ki az egyik fiókosszekrényből.

Drake a széken összetekeredve egyre na

gyobb aggodalommal figyelte, amint Mason

magára kapkodja a ruháit.

- A kocsim kesztyűtartójában van egy hatvoltos villanyborotva - ajánlkozott. -

Ha gondolod, hogy bevigyelek a városba, közben megborotválkozatsz.

Mason kitárta a másik szekrény ajtaját, belegyömöszölte magát felöltőjébe, megragadta a

kalapját, kabátja zsebéből kirángatta a kesztyűket, és odaszólt, Paulnak:

- Gyerünk, Paul! Itt nincs több dolgunk!

- Nincs - értett egyet Drake, miközben egy

sör tekeredő mozdulat után, mely egy gumiembernek is a becsületére vált volna, kibogozta

hajlékony végtagjait. - Indulhatunk! Az irodába vagy a főügyészhez?

- Előbb hozzám - felelte Mason. - Ha egy

kerületi főügyésszel kell tárgyalnom, mindig

szívesen törölöm képen a jogtalan fogvatartás

megszüntetésére vonatkozó végzéssel... ha netán akadékoskodni próbál.

Ez egy ilyen kellemetlen madárka?

-Aha. Hol az a borotva?

HUSZADIK FEJEZET

Hamilton Eurger főügyésznek hatalmas felsőteste, vaskos nyaka és széles vállalai voltak. Megjelenése egy medve nyers erejét idézte. Rajongott a gyors és

kiszámíthatatlan lépésekért, dex

döntését minden esetben megelőzte a megfontolás. Ha. egyszer elindult a döntés útján, olyan

hatalmas energiával vetette bele magát, amely

kizárta bármilyen újrafontolás lehetőségét.

Azok a jogászok, akik alaposan kiismerték, azt

vallották, hogy ha Hamilton Burger egyszer nekiront egy ügynek, a kőfal is kevés, hogy megállítsa. Amint azt az egyik ügyvéd megjegyezte:

Ha Burger beindul, addig nem nyugszik, amíg

le nem állítják, és ez iszonyúan nehéz.

Mason, mihielyt belépett a kerületi főügyész

külső irodájába, megérezte, hogy a fogadása elő

lett készítve. Sem a főügyész valamelyik helyettese, sem a törvényszéki megbízott nem várta,

hogy kihallgassa. Ehelyett szinte azonnal,

ahogy bemutatkozott a portán, egy gondosan

kitervelt stratégia óramű pontosságával végigirányították a folyosón, majd beküldték a főügyész szobájába.

Hamilton Burger csillogó, nyugodt szemmel

pillantott Masonra.

- Üljön le! - mondta.

-Mason helyet foglalt a Burger íróasztala előtti széken.

- Maga akar nekem mondani valamit, vagy

én meséljek magának? - kérdezte Mason.

- Én fogok magának mondani valamit.

- Hallgatom - mondta Mason -, akkor kezdje a sort! S én majd akkor adom elő a

mondókámat, amikor befejezte.

- A tevékenysége elűt a megszokottól... módszerei látványosak, drámaiak és különösek kezdte Burger.

-Egy dolgot kifelejtett - vetette közbe Mason.

Hirtelen megvillant a főügyész szeme.

- Eredményesek? - kérdezte.

Mason bólintott.

-Engem ez aggaszt főként -, folytatta Burger.

- Örülök, hogy bevallja.

-Azonban nem azért aggaszt, amiért gondolja. Egyszerűen arról van szó, hogy ha a maga látványos, drámai, vagánykodó módszerei továbbra is célt érnek, a kamara összes ügyvédje

a könnyebbik utat fogja választani, és jogi csűrés-csavarással igyekszik túljárni a rendőrség

eszén. Es szavamra mondom, egy ilyen ügyvédből egy is sok ebben az államban.

- Ha egy bűncselekmény helyes megfejtésével sikerül felülmúlnom a rendőrséget, ez azt

jelentené, hogy túljártam az eszükön?

- Nem így értettem.- tiltakozott Burger.

Nincs szándékunkban elítélni valakit, ha ártatlan. Es vesse az agyába, Mason, nem csak arra

utaltam, hogy mit csinál, hanem arra is, hogyan teszi mindezt.

-Mi baja van a módszereimmel?

- Nem a tárgyalóteremben viszi döntésre a dolgot. Nem ül benn az irodájában, hogy meghallgassa az ügyfeleit. Egyfolytában kinn rohangászik az utcán, és pankrációs mutatóvanyokkal kaparintja meg a bizonyítékokat,

mialatt nem hajlandó a rendőrséget a bizalmába avatni, és...

- Álljon csak meg! - szakította félbe Mason.

- Arendőrség talán engem a bizalmába avat?

Burger meg sem hallotta Mason közbevetését.

- Valamikor együttműködtem magával, mert úgy hittem, ezt együttműködésével viszonzozza.

De ehelyett maga a látványos önreklámozáshoz folyamodott, melynek során mindig előhúzta a nyulat a kalapból.

- Ha a nyúl, amelyet keresek, történetesen

egy kalapban van, miért ne húznám elő? - csodálkozott Mason.

- Mert a kalapot is többnyire maga rakja a

színpadra. Csupán azért, mert a végén mindig

kievickél a bajból, nem lehet egy jogi hókuszpókuszt elfogadni. De most már hagyjuk az általánosságokat. Vegyünk konkrét eseteket.

- Remek lesz!

- Konkrétan - folytatta Burger - tegnap éjjel

megtalálta az egyik fontos tanúkat egy gyilkossági ügyben- Ha a rendőrség megszerezhetné volna az illető vallomását, mostanra esetleg

meg is oldotta volna az esetet. Azonban erre

nem adódott lehetőség. Maga és a titkárnője

elcsalták a tanút közvetlenül a rendőrség orra elől.

- Lunkra céloz? - kérdezte Mason.

- Igen. Lunkra céloztam.

- Folytassa csak!

- Egy szállodába vitte, és ott elrejtette. Minden eszközzel azon volt, hogy meggátolja, hogy

a rendőrség a nyomára bukkanjon. Ennek ellenére a rendőrség megtalálta!

- És mit akarnak kezdeni vele? - kíváncsiskodott Mason. - Ha olyan fontos tanú, engedjék, hogy egyedül megoldja az esetet!

- Attól félek, Masori, hogy a dolog közel sem

ilyen egyszerű - vágott vissza Burger.

- Vajon miért nem?
- Föltártunk néhány olyan bizonyítékot, melyek Franklin Shore eltűnésével kapcsolatban eddig figyelmen kívül maradtak.
- Milyen bizonyítékokat?
- Konkrétan, hogy az a tízezer dolláros csekk, melyet Rodney French kapott esetleg hamisítvány volt. Mason hátradőlt a székében, s keresztbetette hosszú lábait.
- Rendszerben van, beszéljünk erről.
- Örömmel venném az elképzeléseit az esettel kapcsolatban -jegyezte meg Burger merev formasággal.
- Először is - kezdte Mason könnyedén Franklin Shore megüzente könyvelőjének, hogy kiállított egy ilyen csekket.
- Hadd pontosítsam, Mason - vágott közbe Burger, a jegyzetei közt turkálva. - A könyvelő tíz évvel ezelőtti vallomása szerint Franklin Shore azt közölte vele, hogy ki fogja állítani a csekket.
Mason egyeden intéssel elintézte a megállapítást.
- Na jó, vegyük úgy, hogy azt mondta, ki fogja állítani azt a csekket. Ez is elegendő bizonyíték a csekk hitelességére. De még ha hamisították is a csekket, az elévülési időszak már lejárt.
Jelenleg ennek a csekk-ügynek már semmi jelentősége nincs.
- A csekk indítóokként szolgálhatott - vetette fel Burger.
-Mihez?
- Gyilkossághoz!
- Meséljen tovább. Hallgatom.
- Ha tegnap éjjel kapcsolatba lépünk Lunkkal, igen valószínű, hogy birtokába jutunk további bizonyítékoknak.
- Tudna kicsit konkrétabb lenni?
- Persze. Akkor, azt hiszem, megtaláltuk volna Franklin Shore-t.
- És engem azzal vádol, hogy megakadályoztam, hogy beszéljenek Lunkkal?
- Rátapintott a lényegre!
- Akkor most rögtön kipukkasztom a teóriáját. A legelső utam Lunkkal a kórházba vezetett, hogy beszélhessen Matilda Shore-ral, akihez el akart menni. Azonban, és ezt ne feledje, Burger, mert jogilag lényeges, ahelyett hogy elrejtettem volna a rendőrség orra előtt, egyenesen a kórházba vittem, tudva azt, hogy Matilda Shore-t rendőrök őrzik. Kifejtettem a rendőröknek, hogy ki ez a Lünk. Mondtam nekik, hogy Lünk beszélni kíván Mrs. Shore-ral, és lehetséges, hogy birtokában van fontos bizonyítékoknak, és talán Tragg is ki akarja hallgatni.
Mit kellett volna még tennem?
Burger bólintott.
- Ez is rendkívüli agyafúrtságát példázza, Mason. Ami Lunkot illeti, ezzel az egyetlen húzással maga gyakorlatilag mentesül a vád alól.
Ezt be lehet adni az esküdtseknek. De mégis tudnia kell, és tisztában is van vele, hogy szándékosan szervezte meg az egész látogatást, hogy az örök kidobják magát és a társaságában lévő Lunkot. Az egészet csak azért főzte ki, hogy kiállítson magának egy jogi biztosítási kötvényt!
Mason elmosolyodott.
- Az nem az én bűnöm, hogy agyalágyultakkal töltik föl a rendőrséget. Odavittem Lunkot, és elmagyaráztam a fickóknak, hogy kiről van szó. Visszatereltek a liftbe, és mondták, hogy többet ne próbálkozzunk, és tartsuk magunkat

távol az épülettől.

- Szóval így volt - mondta Burger türelmesen. - Most engedje meg, hogy föl hívjam a figyelmét valamire. A törvény értelmében bárki, aki akarattal gátol vagy lebeszél arról valakit, aki tanú vagy tanú lehet egy ügyben, hogy megjelenjen a törvényes kihallgatáson, vétséget követ el.

Mason helyeslően biccentett.

- Egy másik törvény értelmében, ha bárki megveszteget, vagy akárcsak pénzt ígér egy ilyen tanúnak, hogy távol tartsa, büntett elkövetéséért vonható felelősségre.

- Mondja csak, Burger! - biztatta Mason.

Érdekes az elképzelése.

- A bírói döntések szellemében nem szükséges, hogy a próbálkozás sikerrel járjon. Szó szerint a tanút sem kell elrabolni. Egyik testvérállamunk gyakorlata szerint az is bűncselekménynek számít, egy hasonló törvény keretén belül, ha egy tanút úgy összezavarnak, hogy alkalmatlan a vallomástételre.

- Nos - kezdte Mason -, én nem vesztegettem meg senkit, és nem zavartam össze senkit.

Mire megy ki ez az egész?

- Lünk makacs és konok magatartást tanúsít a rendőrségi kihallgatáson, és nem hajlandó elmondani azt, amit tud. Bár nem valami intelligens, de ha az ember ráhangolódik sajátos észjárására, és elég időt rászán, ki lehet belőle húzni a történetet... apránként.

- Akkor?

- Lünk eleget elárult ahhoz, hogy tudjuk, Franklin Shore a házában járt, a maga titkárnője pedig kocsin elvitte onnan. Tragg személyesen hívta fel a figyelmét, Mason, hogy szüksége van Franklin Shore-ra, s tanúként ki akarja hallgatni a bíróságon.

- Folytassa csak, és mondjon el mindent, ami a szívét nyomja, és utána én is kifejtem az álláspontomat,

- Maga akarja az utolsó szót kimondani, ugye?

Mason bólintott.

- Mason, az ütés ott fogja érni, ahol a legjobban fáj, és ez alkalommal nagyot fogok ütni!

- Hajói sejtem, a titkárnómra akar rászállni?

- Maga hozta ebbe a helyzetbe - harsogta

Burger -, nem én! Maga elterelte Lünk figyelmét, amíg ő beugrott egy taxiba, és Lünk lakásához ment. Franklin Shore-t fölkelletette, Azt mondta neki, hogy el kell tűnnie, és gondoskodott az elrejtéséről. Van rá bizonyítéka, feltételezem.

- Közvetett bizonyítékok állnak arendelkezésemre. Maga nagyon jól tudja, Mason, hogy

a rendőrséget megelőzve akart beszélni Franklin Shore-ral. Azért küldte oda a titkárnőjét,

hogy találja meg Franklin Shore-t, és rejtse el.

. -A titkárnóm ezt bevallotta?

- Nem. Nem kell hogy bevallja. A tények bizonyítják.

- Mit ért azon, hogy bizonyítják?

-Az esküdszék számára elegendőek lesznek.

- Erősen kétlem.

, Közvetett bizonyítékok - folytatta Burger de a kezünkben vannak.

- Annyira van a kezünkben, mint az enyémben a Remény köve! - szólt Mason ingerülten.

Hamilton Burger rendíthetetlen tekintettel nézett az ügyvédre.

- Rokonszenveztem sok mindennel, Mason,

amit a múltban felmutatott. Annyira hatott

rám a gyorstüzelő technika és az elért eredmények, hogy eleinte nem döbbsentem

rá, hogy ezek a jogi szempontból kártékony eszközök erősen beárnyékolják az elért sikereket. Most kénytelen leszek romba dönteni ezt a kártyavárat!

Hogyan:

- Vádat emelek a titkárnője ellen azon a címen, hogy egy gyilkossági ügy tanúját eltüntette. Ezt követően magát is bíróság elé állítom mint bűntársat. Majd a megfelelő ítéletek meghozatala után indítványozom a kizárását a Kamarából. Valószínűleg van a zsebében egy végzés, mely törvénytelen fogvatartás megszüntetésére vonatkozik, és most ezt fogja lecsapni az íróasztalomra az utolsó szó jogán. Na lássuk, csapja

oda! Nincs szándékomban indokolatlanul szigorúan eljárni Miss Streettel. Azért indítok ellene eljárást, mert csak így juthatok el magához.

Nem kívánom Miss Streetet, fogdában tartani.

Nem fogok a végzés ellen tiltakozni. Személyesen gondoskodom róla, hogy óvadék ellenében

elengedjék. Ennek ellenére vád alá helyezem bűncselekmény elkövetése miatt. Ha az ítélet felfüggesztését fogja kérni, részemről semmi akadálya. Nem fogom meggátolni. Az ítéletet követően magát fogom bíróság elé vinni. Nem fogok börtönbüntetést indítványozni. Pénzbírság kivetését fogom javasolni, s az ítélet alapján

kizáratom a Kamarából, ami egyben azt is jelenti, hogy ügyvédi tevékenységének befellegzett.

Burger hátrálökte forgószékét, majd fölállt.

- Mindezek tükrében az utolsó szó, amire célzott, vagyis hogy az asztalomra csapja a végzést, kezd veszíteni drámai erejéből, nemde,

Mr. Mason?

Mason fölkel, és az asztal fölött rábámult a kerületi főügyészre.

- Na jó, mint mondtam, enyém az utolsó szó, s ezzel a jogommal most kívánok élni:

Burger, az a baja - folytatta Mason -, hogy teljesen eltorzult a látásmódja, mivel kizárólag egy kerületi főügyész szemszögéből hajlandó megítélni a jogot. A kerületi főügyészek irányítják saját magukat és irányítják a közízlést is.

Fokról fokra bódította az embereket a bizalom mámorába, mert úgymond nem engedi egyetlen ártatlan polgár szándékos elítélését sem.

Hamilton Burger közbeszólt:

- Örvendek, hogy elismeri, Mason.

- Pedig nem kellene. Inkább sajnálnia kellene.

-Miért?

- Mert az emberek tétlenül nézték, hogy testületi ügyészek addig módosították a törvényeket, amíg a polgárok alkotmányos jogainak híre-hamva sem maradt. Változó világban élünk, Burger, és féltő, hogy a bűncselekmény fogalmát kiterjesztik olyan dolgokra is, melyek a jelen pillanatban a politikai bűntettek kategóriájába esnek. Mikor az átlagpolgárt a bíróság elé hurcolják, rá kell, hogy döbbenjen: az egész eljárás az ő érdekei ellen szól. Eredetileg a közfelhatalmazott szolgálja a professzionális bűnözést célozták meg, de a gyakorlatban a hétköznapi állampolgárok érdekeit sértik, mert a jogi eljárást a gyökeréig aláásták.

Ideje már, hogy az átlagpolgár ráébredjen

arra a tényre, hogy nem azt a kérdést kell föltenni, hogy valaki bűnös vagy ártatlan, hanem

azt, hogy bűnösségét illetve ártatlanságát olyan

jogi eljárás során ítélik meg, amelyhez az állampolgárnak az alkotmányos kormányzás értelmében törvényes joga van.

Maga ellenzi, hogy a védelem látványos és drámai módszerekkel él. Arról azonban nem tett említést, hogy az elmúlt huszonöt évben annyira elkábitotta az embereket, hogy végül engedtek alkotmányos jogaikból, és a védelem kezében egyedül a látványosság és drámaiság eszköze maradt. Úgyhogy, kedves főügyész úr, kezdjen csak neki, és tartóztassa le Della Streett, s majd a tárgyalóteremben fogjuk az ügyet döntésre vinni.

-- Úgy van, Mason - felelte Burger. - Tárgyalóteremben fogjuk az ügyet megvitatni. És

ha kíváncsi a véleményemre, nem sokat ér, amit az előbb utolsó szó jogán elszónokolt.

Mason megállt az ajtóban, arcát méreg feszítette.

- Nem ez volt az utolsó szavam az ügyben.

Majd a bíróságon! - tette hozzá, és bevágta maga mögött az ajtót.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A zsúfolt tárgyalóteremben halk morajlás hallatszott, amint Lankershim bíró föllépett az

emelvényre, majd mindenki elcsendesedett, mikor a törvényszéki segéd odacsapott a kalapáccsal.

- Kalifornia állam, közbírói eljárás Della Street ellen - szólt Lankershim bíró fennhangon. Mason felállt.

- Védencem óvadék ellenében szabadlábon védekezik. Kérem a jegyzőkönyvbe fölvenni, hogy megjelent a tárgyaláson.

-Ajegyzőkönyvbe vételt elrendelem - tette hozzá Lankershim bíró. - A tárgyalás idejére a kiszabott óvadék változatlan. Tudomásom szerint a vád azzal a feltétellel egyezett bele az óvadékba, hogy a tárgyalás a legrövidebb időn belül kezdetét veszi,.

-így van, bíró úr - helyeselt Hamilton Burger.

- Kérem az ügyész urat, hogy ismertesse a tényállást.

- Bíró úr - kezdte Burger -, rövidre fogom a bevezetőmet. A vád azt állítja, hogy miközben a nyomozó hatóságok büntett kivizsgálását

folytatták, konkrétan egy gyilkossági kísérletet, melyet Jerry Templar sérelmére követett el ismeretlen tettes, az ügy vádlottja tudatosan elrejtett egy bizonyos Franklin Shore nevű tanút, akinek olyan információk álltak a rendelkezésére, melyek, ha a rendőrség ezek birtokába juthatott volna, lényegesen elősegítették volna a bűncselekmény felgöngyölítését. Vagyis, az ügyben azzal vádoljuk Della Streetet, hogy bár tökéletesen tudatában volt, mennyire fontosak a tanú értesülései, elrejtette őt a rendőrség elől, s hollétét továbbra sem hajlandó elárulni.

- A vádlott ártatlannak vallja magát? -, kérdezte Lankershim bíró.

- A vádlott ártatlannak vallja magát, és bírósági tárgyalást kért - felelte Mason. - S hogy

jó szándékunk felől ne legyen semmi kétség, vizsgálat nélkül elfogadjuk az esküdtszéki listán szereplő első tizenkét jelöltet, hogy ők döntsenek az ügyben.

Lankershim bíró szemüvege fölött Perry Masonra kukucskált.

- Azonban ragaszkodik a bírósági tárgyaláshoz, igaz?

- Pontosan - válaszolta Mason. - Az alkotmány államunk minden polgára számára megadta a bírósági tárgyalás lehetőségét. Túlságosan sok alkotmányos jogunkat

vesztettük el azáltal, hogy nem ragaszkodtunk hozzájuk. Védencem képviselőjében, sokkal inkább elvből, mint más ok miatt, ragaszkodom az esküdtszéki tárgyaláshoz. Egyébként pedig kész vagyok az ügyet a bíró úr döntésére bízni.

- Hajlandó elfogadni Mr. Mason javaslatát, hogy az első tizenkét személy képviselje az esküdtszéket, főügyész úr? Hamilton Burger, aki személyesen vette kézbe az ügyet, és segítőit, kiknek csupán alárendelt szerepet szánt, az asztal szélére rendelte, talpra ugrott.

- Nem, tisztelt, bíró úr, a szokásos módon kívánjuk megvizsgálni az esküdtjelölteket. Mason hátradőlt a székében.

- Egyetlen esküdthöz sincs kérdésem -jelentette ki mosolyogva. - Lemondok a kifogásolás lehetőségéről. Lemondok az esküdtválasztási jogomról is. Meggyőződésem, hogy bármelyik tizenkét amerikai állampolgár, aki az esküdtszékbe kerül, korrekt döntést fog hozni a tények ismeretében... s védencemnek csupán ennyire van szüksége.

- A tisztelt bíróságnak tudnia kell - vetette közbe Burger fagyosan - hogy a védelem azért mond le kifogásolási jogáról, hogy utána erre építse drámai beszámolóját, mellyel az esküdteket a saját pártjára szeretné állítani, azt megelőzően, hogy...

- A bíróság tisztában van a helyzettel - szakította félbe hirtelen Lankershim bíró. - Az esküdtek nem vehetik figyelembe sem a védelem sem a vád tárgyához nem illő megjegyzéseit. Folytassuk az ügyet! A jelen helyzetben, Mr. Burger, önre hárul, hogy megvizsgálja az esküdt jelöltek alkalmasságát. És bizony, Burger szigorúan megvizsgálta a jelölteket! Aprólékos jói megtervezett, mindent végigpásztázó kérdésekkel, melyek többnyire csak akkor kerülnek elő, ha gyilkossági ügyről van szó. Eközben Mason jót mulatott, kényelmesen hátradőlt és mosolygott. Viselkedése elárulta, hogy ügyet sem vet a föltett kérdésekre illetve válaszokra. S mégis, Burger minél lelkesebben vizsgálta a jelölteket, annál inkább érződött, hogy nem bízik alkalmasságukban, semlegességükben... egyre jobban szembeötlött a két oldal hozzáállása közötti különbség. Segítői két ízben próbálták erre felhívni a figyelmét, azonban Burger rájuk se hederített. Kérdései konokul záporoztak egymás után. Mikor befejezte, Lankershim bíró megszólalt:

- A törvény értelmében a bíróságot azért hívják össze, hogy ellenőrizze az esküdtjelöltek elfogulatlanságát. Ennek a bíróságnak sohasem volt érdeke, hogy korlátozza bármelyik oldal vizsgálatát. Ebből adódóan, a bíróság mindig engedélyezte a feleknek, hogy a szokásos módon kérdéseket tegyenek föl az esküdtjelölteknek. Mégis, a jelen körülmények között a bíróság úgy érzi, hogy rá hárul az a feladat, hogy megvizsgálja a jelöltek elfogulatlanságát mindkét fél irányában. Ezt követően a bíró néhány konkrét és pártatlan kérdést tett föl, majd Hamilton Burgerhez fordult:

- A védelemnek nincs kifogása az esküdtjelöltek alkalmassága ellen. És önnek? Burger megrázta a fejét.

Mason oldalra fordult, és az esküdtszékre mosolygott. Fokozatosan mindenkiben megvilágosodott, hogy a vizsgálat végén azt fogadták el, amit Mason ügyvéd javasolt, vagyis az első tizenkét jelölt foglalt helyet az esküdtszékben.

Az esküdtek visszamosolyogtak Masonra.

Hamilton Burger röviden ismertette az esküdtekkal, hogy mit kíván elsősorban bizonyítani, majd hozzátette:

- Elsőként szólítom Helen Kendal tanút.

Helen Kendal láthatóan érezte, hogy a zsűfolt tárgyalóteremben minden szem rászegeződik, amint előrejött, hogy felesküdjön. Bemondta a titkárnak a nevét és a címét, és

Hamilton Burgerre nézett. Várta a kérdéseket.

- Emlékszik e hó tizenharmadikára?

- Igen.

- Szeretném, ha a délutáni időszakot idézné fel magában... történt akkor valami szokatlan?

- Igen, uram.

-Mi?

- A cicám görcsösen rángatózni kezdett, úgyhogy elrohantam vele az állatorvoshoz, aki azt mondta, hogy...

Burger feltartotta a kezét.

- Nem érdekes, hogy mit mondott az állatorvos... Azt csak hallomásból tudja.

Kizárólag a

saját tapasztalataira szorítkozzon, Miss Kendal.

- Értettem, uram.

- Amikor a cica megbetegedett, történt esetleg valami egyéb is?

- Igen. Telefonon fölhevített a... a nagybátyám.

- Hogy?

- Fölhívtak telefonon.

-Ki?

- A nagybátyám.

- Két nagybátyja van.

- Úgy van, uram. Ez a telefonáló Franklin bácsikám volt.

- Amikor Franklin bácsikát említ, akkor Franklin B. Shore-ra gondol?

-Igen.

-Mikor látta utoljára Franklin B. Shore-t?

-Jó tíz éve, kevéssel az eltűnése előtt.

- Úgy tíz évvel ezelőtt a nagybátyja, Franklin Shore rejtélyes körülmények közt eltűnt, igaz?

- Igaz, uram.

Harmfton Burger a bíróság felé fordult.

- Célzatos kérdéseket teszek föl a tanúnak bizonyos részletekkel kapcsolatban, melyeket senki sem vitat, de amelyekkel szeretném a tisztelt esküdtszékét megismertetni.

-Nincs kifogásom ellene - reagált a megjegyzésre Mason.

-Mit mondott önnek a nagybátyja a telefonban?

-Tiltakozom - szólt közbe Mason. - Ezt csak hallomásból tudhatja a tanú, és nem tartozik a tárgyhoz.

- Engedje meg, tisztelt bíró úr - védekezett

Burger -, nem azért szándékozom a beszélgetés

részleteit feltárni, mert ezek terhelőek a vádlottra, hanem mert érzékeltetni szeretném az

aznap esti helyzetet. Ezt is csak olyan mértékben, ahogyan a tényállás

ismertetése igényli.

Szeretném bemutatni az érintett felek tevékenységét a kérdéses délutánon illetve estén.

- A tiltakozásnak nem adok helyt - rendelkezett Lankershim bíró -, de később megszabom, hogy a hallott válaszokat milyen mértékben veheti figyelembe az esküdtszék.

- Szóval... mit mondott a nagybátyja?

-Meggérdezte, hogy tudom-e, kivel beszélek. Azt válaszoltam, hogy nem. Akkor elárulta

a nevét, és bebizonyította, hogy valóban ő az.

- Ez csupán az ön feltevése - vágott közbe Hamilton Burger sietősen. - Ezt kérem törölni. Mit mondott még?

- Felidézett olyan eseményeket, melyekről csak a nagybácsikám tudhatott.

- Azt szeretném igazából hallani, hogy mit kért magától.

- Megkért, hogy keressen föl Perry Mason ügyvédet, majd menjünk el a Castle Gate szállodához, és beszéljünk Henry Leech-csel, aki, a bácsikám szerint, el fog minket vezetni őhozzá. Lelkemre kötötte, hogy senki mást ne avassak be, különösen Matilda néninek nem szabad tudnia a dolgról.

- Matilda néni Franklin Shore felesége?

- Igen.

- Aznap este megpróbált Perry Masonnal együtt kapcsolatba lépni ezzel a Henry Leech-csel?

- Igen.

- Hogy volt pontosan?

- Fölkerestük a Castle Gate hotelt. Azt a felvilágosítást kaptuk, hogy Mr. Leech nincs bent.

Érkezett egy üzenet, mely szerint...

- Egy pillanat - szakította félbe Burger. Hadd mutassam meg az üzenetet, s megkérdem magától, hogy erről beszélt az imént?

- Igen.

- Kérem az üzenetet a vád A jelű bizonyítékaként jegyzékbe venni - tette hozzá Burger.

- Majd pedig fölolvastam az esküdteknek. Az okmányt annak rendje és módja szerint lepecsételték, és Burger fölolvasta az esküdteknek.

- Mit tettek? - kérdezte Burger Helen Kendalt. - Mit csináltak ennek tudatában? Más szavakkal, mit tettek azután, hogy megkapták ezt az üzenetet?

- Az üzenetben szereplő helyre mentünk.

- Térképet is kaptak?

- Igen.

- Megmutatom a térképet, és megkérdem, hogy ez az a térkép?

- Ez volt, uram.

- Kérem a vád bizonyítékai közé fölvenni a térképet bejegyzéssel.

- Nincs kifogásom - szólt Mason.

- Elrendelem - jelentette be Lankershim bíró.

- Majd a térképen megjelölt helyre mentek?

- kérdezte Burger.

- Igen:

- Mit találtak ott?

- A hely Hollywood mögött volt a hegyekben... egy tározónál, melytől nem messze egy autó parkolt. Az autóban egy férfi ült, kissé rádőlve a kormányra. Halott volt. Meg... megölték.

- Nem ismerte az illetőt?

- Nem.

- Hányan voltak a helyszínen?

- A másik bácsikám, Gerald Shore, Mr. Perry Mason és Miss Street.

- Miss Street alatt Miss Della Streetet értette, azaz az ügy vádlottját, ha nem tévedek...

Mi történt ezután? Mit tettek ekkor?

- Mi hárman a kocsink mellett maradtunk, míg Mr. Mason elment, hogy értesítse a rendőrséget.

- Utána?

- Kijött a rendőrség, és kérdéseket tett fel, majd Gerald bácsi hazavitt. Utána a kórházba

mentünk, hogy meglátogassuk Matilda nénit,
majd Gerald bácsi ismét hazavitt.

- Ezalatt azt érti, hogy a Shore-házba?

- Úgy van, uram.

- S ezután?

- Kitettek a háznál, s elindultak a...

- Nem érdekes, hogy hová mentek, mert

nem tudhatja... csak azt, amit mondtak. Mindenesetre a többiek elmentek,
ugyebár?

- Igen.

-Mi történt ekkor?

- Egy barátom jött látogatóba.

- A neve?

-Jerry Templar.

- Bizonyos értelemben igen jókapcsolatban
áll vele?

- Igen.

- És még kik tartózkodtak ekkor a házban?

- Komo, az inas, az alagsorban aludt. Mrs.

Parker, a szakács, a garász fölött volt a szobájában. Mr. Templarral a
nappaliban voltunk.

- És azután?

- Különös hangot hallottunk Matilda néni
hálószobájából, mintha valamit lelöktek volna.

Majd rikácsolni kezdtek a papagájok a kalitká-ban. Egy másodperccel később
meghallottuk

azt a különös kopogást, ami Matilda néni járását jellemezte.

- Van valami különös a járásában?

- Igen. Húzza a jobb lábát, és bottal jár.

A bot kopogása és a különös csoszogás rendkívül jellegzetes.

-- És úgy hangzott, mintha a nénikéje járna
a szobában?

- Pontosan úgy.

- És? Mondja tovább!

- Tudtam, hogy a nénikém nem lehet a házban. Megmondtam ezt Jerrynek. A
folyosóról

nyomban odament, és kinyitotta a hálószoba
ajtáját. Jerry mindig olyan bátor és erős volt,
hogy azt képzeltem, neki soha nem történhet

semmi baja. Nem döbbsentem rá, hogy mekkora veszélybe sodortam. Mert...

- A tényeket!

- Valaki kétszer ránk lőtt a szobából. Az első
golyó szemernyivel a fejem mellett süvített el.

A második... eltalálta Jerryt.

- Mit csinált ezután?

- Nem is tudom. Elhúztam Jerryt az ajtóból,
és akkor eszméletre tért. Kis ideig elvesztette
az eszméletét. Nem emlékszem, mennyi ideig.

Mikor kinyitotta a szemét, mondtam neki, hogy
mentőt és orvost kell hívni. Azt felelte, hogy

taxival gyorsabb, úgyhogy telefonon taxit hívtam. Berohantunk a kórházba, s egy
vagy két

óra múlva Dr. Everett Rosslyn megoperálta.

- Bent maradt a kórházban?

- Igen, amíg le nem zajlott az operáció, és
amíg... amíg nem láttam magam is, hogy jól van.

- Öné a tanú - csattant Burger hangja.

- Nem emlékszik rá, hogy Jerry Templar
meddig volt eszméletlen, Miss Kendal?

- Nem. Az egész olyan volt mint egy rémálom.

- Nem emlékszik arra sem, hogy a lövések
után mennyivel értek be a kórházba?

-Nem, uram. Nem tudom megmondani.

. -És azt sem tudja pontosan megmondani,

hogymennyivel azután történtek a lövések, hogy utoljára kitettük a Shore-ház előtt?

- Hát... talán... talán egy órával később. De lehet, hogy nem volt még fél óra sem. Talán fél óra és egy óra között.

- Ennél nem tudja pontosabban behatárolni?

- Nem.

- Körülbelül tizennégy éves volt, mikor a nagybátyja eltűnt?

- Igen, uram.

- Meg tudná mondani, hogy a Franklin bácsikájával folytatott telefonbeszélgetéshez képest mikor vette észre, hogy a cica rosszul van?

- Egyből azután, hogy letettem a kagylót, észrevettem, hogy a cicának valami baja van.

- Maga vette észre?

-A nénikém hívta föl rá a figyelmemet.

-A nénikéje, vagyis, Matilda Shore?

- Igen, uram.

-Hová vitte a cicát?

- Az állatorvoshoz.

- Bocsásson meg, bíró úr - szólalt meg Burger - de egy fontos kérdést elfelejtettem megkérdezni. Szeretnék közbeszólni, hogy ez is bekerüljön a jegyzőkönyvbe.

- Nincs ellene kifogásom -jegyezte meg Mason készségesen.

- Aznap este, vacsora után visszament az állatorvoshoz?

-Igen, uram.

- És ekkor milyen állapotban találta a cicát?

-Jól nézett ki, csak le volt gyengülve.

- Mit csinált a cicával?

- Magammal vittem. Az állatorvos azt tanácsolta, hogy...

-Nem számít, hogy mit tanácsolt az állatorvos.

Mason nyájasan közbevetette:

- Csak hadd folytassa! Engedje hogy elmondja! Ha jól tudom, az állatorvos felvetette,

Miss Kendal, hogy eseüeg a környéken akarja valaki megmérgezni a cicát, s célszerűbb volna nem a házban elhelyezni, úgyhogy elvitte az állatot Thomas Lünkhöz, a kertészhez, és a gondjaira bízta. Igazam van, Miss Kendal?

- Igen.

- Ennyi.

Burger bólintott.

Hamilton Burger Tragg hadnagyot szólította

a tanúk padjára. Tragg hadnagy tömör, lényegre törő vallomása elárulta, hogy jó néhány tárgyaláson részt vett már tanúként. Vallomásában elmondta, hogy telefonhívást kapott, kiment a Hollywood mögötti hegyekbe, megtalálta a holttestet, azonosította a tárgyakat, melyek az áldozat mellett hevertek egy zsebkendőbe csavarva, majd vallomása végén azonosította a holttestet.

Ezután Tragg határozottan állította, hogy közölte Mr. Masonnal aznap késő este, mialatt

az ügyvéd a Shore-házban tartózkodott, hogy

szükségesnek érzi Franklin Shore tanúkénti

megjelenését a bíróságon, s fölhívta Mason figyelmét arra, hogy a rendőrségnek fontos

Franklin Shore föl kutatása és kihallgatása.

Tragg ezután beszámolt a Shore-házban késő este szerzett tapasztalatairól, miután kihívták

a lövöldözést követően. Vallomásában részletezte, hogy mit talált a helyszínen.

Különös

hangsúlyt fektetve egy íróasztalra, melyen az

egyik zárat fölfeszítették. Azonosította a fényképeket, melyeken a hálószoba látszódtott olyan állapotban, ahogyan a helyszínen érkezésekor találta.

Mikor Masonra került sor, az udvarias és barátságos hangon szólalt meg:

- Hadnagy úr, a zsebkendőre térnék, és fölhívnom a figyelmét egy mosodai számra.

Megpróbálta kideríteni a szám eredetét?

- Nos, igen.

- És arra az eredményre jutott, ha nem tévedek, hogy a zsebkendőre a floridai Miami egyik

mosodája nyomta rá a számot, és ez a mosoda már több mint hat éve nem üzemel. Igaz?

- Igen

- Bizonyosan emlékszik arra, hogy mikor először megmutatta az órát Hollywood mögött

fönt a hegyekben, megemlítettem, hogy a kijelző szerint az órát minden valószínűség szerint négy óra harminckor vagy öt óra körül húzták föl.

- Emlékszem rá.

- A töltőtollat is megvizsgálta?

-Igen.

- És milyen állapotban találta a tollat?

-Ki volt száradva - felelte Tragg.

- A lövöldözés helyszínén végzett nyomozás szerint a támadó ház északi oldalán hatolt be az egyik földszinti ablakon, ugye?

- Igen.

- S miközben bemászott a szobába, földöntött egy éjjeliszekrényt vagy egy küsszéket, mely

Mrs. Shore ágya mellett állt.

- így igaz.

- Majd kezébe vett egy sétabotot, mely nyilvánvalóan a szobában volt, és utánozni kezdte

Mrs. Shore bicegését.

- Úgy vélem, hogy mindez reális következtetés a tények alapján. De természetesen én ezt

nem tudhatom közvetlenül.

- Viszont talált egy botot, ami abban a sarokban hevert, ahonnan a lövéseket leadták.

-Valóban.

- Egyébként, hadnagy úr, ha jó a memóriám, azt állította, hogy Thomas Lunkot egy külvárosi szállodában vette őrizetbe, ahol Thomas Trimmer néven jelentkezett be.

-Igen.

- Hogyan került abba a szállodába, hogy letartóztassa Lunkot?

Tragg elmosolyodott.

- Ezt nem kívánom közzétenni.

-Tiltakozom a kérdés ellen - szólalt meg

Burger. - A tanúnak joga van megvédeni hírforrásait.

- Visszavonom a kérdést, és újabbat teszek

fel. Véledenül nem úgy történt a dolog, hadnagy, hogy yalaki névtelen telefonbejelentést

tett, és fölfedte Lünk hollétét, azt az álnevet, amelyen bejelentkezett és a szobája számát.

- Tiltakozom... az indok ugyanaz - mondta

Burger.

Lankershim bíró fontolóra vette a kérdést,

majd megkérdezte Masontói:

- Mi célja van ezzel a kérdéssel, Mr. Mason?

- Elengedhetetlen a teljes tényállás ismertetéséhez - válaszolta az ügyvéd. - Ami az igazat

illeti, tisztelt bíró úr, nagyon is a tárgyhoz tartozik. Tegyük föl, például, hogy én adtam a telefonos tippet Tragg hadnagynak!

- De nem állítja, hogy maga volt? - kérdezte

Lankershim bíró.

- Most nem, tisztelt bíró úr. Azonban úgy

vélem, hogy a korrekt eljárás megkövetelné, hogy a tanú feleljen a kérdésre.

- Elutasítom a tiltakozást - hangzott Lankershim bíró döntése. - Vannak ugyan kételyeim afelől, hogy a kérdés a tárgyhoz tartozik-e,

mégis, a védelemnek a legszélesebb mozgásteret kívánom megadni a vád tanúinak kihallgatásakor. A kérdés nem jelenti azt, hogy a hadnagynak bármilyen formában el kellene árulnia

a hírforrását. Feleljen a kérdésre!

Tragg óvatosan megválogatta a szavakat:

Névtelen bejelentés érkezett, és nagyjából

az említett információk szerepeltek benne.

Mason mosolyogva tette hozzá:

- Végeztem.

- Matilda Shore-t szólítom következő tanúnak - jelentette be Burger.

Matilda Shore, aki a padsor szélén ült, egyik

kezével a botjába kapaszkodva, a másikkal az

előtte levő szék támláját fogva föltápászkodott

a helyéről, és előre bicegett, ahol a titkár megeskette. Miközben ment kifelé,

az esküdtek és

a hallgatók megfigyelhették, milyen különös,

jellegzetes zajt csapnak a lépteik.

Miután bemondta a nevét és a címét, Burger

haladéktalanul a lényegre tért.

-Ön Franklin B. Shore felesége?

- Igen.

- És hol van most Mr. Shore?

- Nem tudom.

-Mikor látta utoljára?

- Körülbelül tíz évvel ezelőtt.

-Meg tudná határozni a pontos dátumot?

-1932. január 23.

- És mi történt ezen a napon?

- Eltűnt. Valakivel megbeszélést folytatott a

dolgozószobájában... valakivel, aki pénzt akart

tőle kicsikarni. Rövidebb ideig hangosan veszekedtek, majd lecsöndesedtek.

Elmentem aludni. Ezt követően soha többé nem láttam a férjemet. Nyoma vészett.

Abban azonban biztos

voltam, hogy nem halt meg. Éreztem, hogy

egyszer még fölbukkan...

- Ne menjünk bele, hogy mit érzett vagy feltételezett - szólt közbe sietősen

Hamilton Burger. - Bizonyos részletekre szeretnék fényt deríteni, melyek

indítóokként szolgálhattak annak

a személynek, aki behatolt a házába, bár megzavarták, mielőtt elérhette volna a

célját. Ezért

fölteszem önnek a kérdést, hogy voltak-e olyan

cskek, melyeket közvetlenül a férje eltűnése

előtt, illetve után váltottak be?

-Voltak.

-Az egyik ilyen csekk tízezer dollárra szólt?

-Igen.

- Kinek a részére állították ki?

- Egy Rodney French nevű embernek.

- Volt még jó néhány másik csekk is?

- Igen:

- Hol voltak ezek a csekkek, mikor utoljára

látta őket?

- Az összesét a hálószobámban tartottam a

fái mellett álló íróasztalom egyik rekeszében.

- Redőnyös íróasztalról van szó?

- Igen, uram.

-Régi darab?

- Igen. A férjem dolgozószobájában állt azelőtt. Az ő íróasztala volt.

- Úgy érti, hogy eltűnését megelőzően férje

folyamatosan ezt használta íróasztalnak?

- Pontosan.

- Viszont e hó tizenharmadikán maga

használta?

- Igen.

- És az említett csekkek benne voltak?
- Úgy van, uram.
- Hány darab?
-Körülbelül tizenkettő... borítékban tartottam őket. Azok a csekkek, melyeket Franklin eltűnése előtt egy-két nappal nyújtottak be a bankba, vagy amelyeket közvetlenül eltűnése előtt állított ki, és később fizettek ki.
-Miért különítette el azokat a csekkeket?
- Mert arra gondoltam, hogy bizonyítékként szolgálhatnak. Borítékba zártam őket, és az egyik fiókba tettem.
- Mikor távozott el otthonról tizenharmadikán este?
-Pontosan nem emlékszem, hogy mikor volt. Lefekvéshez készülődtem. Úgy tíz óra lehetett. Szokásomhoz híven megittam egy pohár barnasört, utána viszont borzasztóan rosszszul lettem. Felötlött bennem, hogy a macskát is megmérgezték, úgyhogy hánytatót ittam, és azonnal bementem a kórházba.
- Az említett csekkek hol voltak, amikor elhagyta a házat?
- - Az íróasztal rekeszében.
- Honnan tudja?
- Röviddel előtte ellenőriztem, és nem hagytam el a szobámat, kivéve, amikor kimentem a hűtőhöz, hogy kivegyek egy üveg barnasört meg egy poharat.
- Mikor tért vissza a hálószobájába?
- Másnap reggel kilenckor, amikor elengedtek a kórházból.
-Elkísérte valaki?
- Igen.
-Ki?
- Tragg hadnagy.
- A hadnagy javaslatára átkutatta a szobáját, hogy lássa, eltűnt-e valami?
- Igen.
-Eltűnt valami?
- Nem.
Burger elővette az órát és a töltőtollat, melyek Leech holtteste mellől kerültek elő. Mrs. Shore határozottan állította, hogy a két tárgy a férjéé, s nála voltak azon az estén is, amikor eltűnt, és soha többet nem látta őket, csak most, amikor a rendőrség megmutatta.
- Öné a tanú, Mr. Mason - mondta Burger.
- Tehát, miután hazatért a kórházból, és átkutatta a szobáját, semmi sem hiányzott?
- Semmi.
-Köszönöm - fejezte be Mason.
Hamilton Burger sebesen fölvázolta átfogó álláspontja alappilléreit. Szólította az orvosokat, akik azonosította a golyókat, melyek közül az egyiket Jerry Templar sebéből operálták ki, a másikat pedig Henry Leech holttestéből távolították el. Ezt követően visszahívta Tragg hadnagyot, hogy rátérjen arra a golyóra, melyet a Shore házban az ajtófélfában találtak majd behívta a bűnügyi labor szakértőjét, aki fényképeken mutatta be a jellegzetes barázdákat, melyeket a pisztoly csövének huzagolása, illetve apró bordái okoztak. A képek azt tanúsították, hogy mindhárom lövedék ugyanabból a fegyverből származik. Lankershim bíró az órára pillantott.
- Abban, ugye, egyet értünk - fordult Burgerhez -, hogy jelen esetben nem a gyilkossági ügyet tárgyaljuk.
- Igen, bíró úr, azonban bemutatjuk azokat

a körülményeket, melyek az esetünkben tárgyalt büntett elkövetésekor fönnálltak. Érzékeltetjük annak fontosságát, ami történt, és azt, hogy mennyire lényeges lett volna, hogy a rendőrséget ne akadályozzák felderítő munkájában.

Lankershim bíró biccentett, majd kíváncsian

Mason ügyvédre lesett, akit látRatóan igen kevésbé érdekelt az egész tárgyalás.

- Kérem Thomas Lünk tanút - harsogta lelkesen Hamilton Burger.

Lünk csoszogó léptekkel ment ki. Látszott

rajta, hogy vonakodik vallomást tenni, és Burgernek darabonként kellett kihúznia belőle a

történet részleteit, gyakran tett föl rávezető kérdéseket, néha saját tanújához intézett keresztkérdéseket. Az eljárást azonban Lankershim bíró engedélyezte, mivel a tanú csöppet sem mutatkozott segítőkésznek.

Lünk vallomása fokról fokra kirajzolta annak

az álláspontnak a meggyőző és döbbenetes

csúcspontját, melyet a kerületi főügyész képviselt. Lünk beszámolt arról, hogy aznap este

amikor hazament a munkából, Helen Kendal

megőrzésre elvitte hozzá a cicáját, majd a rádiót hallgatta, újságot olvasott, s miközben olvasott, lépteket hallott a bejárata előtt, majd valaki kopogott.

Kinyitotta az ajtót, és meglepődött, amint fölismerte korábbi munkaadóját.

Röviden kitért rá, hogy beszélgettek egy

ideig, ezt követően megengedte Shore-nak,

hogy a hátsó hálószobában ledőljön. Várt egy

darabig, és mikor biztosan tudta, hogy látogatója elaludt, halkán kisurrant a bejárati ajtón,

fölült a villamosra, leszállt a Shore-házhoz legközelebb eső megállónál, majd gyorsan elindult

a ház felé. Azonban a vádlott föltartóztatta,

megkérdezte hogy Mrs. Shore-ral akar-e találkozni, s mikor igenlő választ

kapott, beültette

egy autóba, s följajánlotta, hogy elviszi Mrs.

Shore-hoz. Lünk, vonakodva bár, de azt is elmesélte, hogy ezután a vádlott húzta az időt,

amíg Perry Mason a helyszínre nem érkezett,

majd fölkeresték a kórházat, bár Mason figyelmeztette, hogy Mrs. Shore

gyakorlatilag rendőrségi őrizetben van. Később Mason elvitte a

Maple Leaf hotelbe, s lefoglalt számára egy szobát Thomas Trimmer néven, ezután fölment

a szobájába. Amint nekikészült, hogy levetközzön, kopogtak az ajtaján. Rádióval fölszerelt

rendőrök vették őrizetbe. Sejtelve sincsen, hogyan talált rá a rendőrség.

- Mr. Shore hogyan volt felöltözve, mikor

maga elhagyta a lakását?

-Az ágyban aludt, ha erre gondol.

- És nem volt rajta a ruhája?

- Nem.

-És azt hitte, hogy alszik?

- Ne foglalkozzunk azzal, hogy a tanú mit

hitt! - vágott közbe Mason. - Hanem, mit látott, és mit hallott?

- Igaz - ismerte be Burger kelledenül. -Újra

fogalmazom a kérdést. A külső jelekből ítélve

látott-e vagy hallott-e valamit, ami arra utalt

volna, hogy aludt vagy ébrén volt.

-Hát... horkolt - vallotta be Lünk vonakodva.

- S ekkor maga föl volt öltözve? Korábban

nem feküdt le?

-Nem, urain.

- És távozott a lakásból?

- Igen, uram.

- Csendben próbált kimenni?

-Hát, persze... igen.

- És a villamosmegállóhoz ment?

- Pontosan, uram.
-Milyen messze van?
-A következő sarok.
-Mennyi ideig várt a villamosra?
Épp jött egy, mikor a sarokra értem. Arra fölugrottam.
- Mennyi ideig utazott a villamossal?
-Nem több mint tíz percet.
-És miután leszállt a villamosról, mennyi idő telt el, amíg a vádlott megszólította, és kocsijába invitálta?
- Ó, rövid idő.
- Mennyi?
- -Nem tudom.
- Egy perc, két perc, öt perc, húsz perc?
- Hát... úgy egy perc - felelte Lünk.
- Kijelentem, tisztelt bíró úr, hogy helytelen lenne azt feltételezni, hogy Franklin Shore, aki békésen aludt ágyában, fölkel, rájött hogy Mr. Lünk elment, fölöltözött, és ilyen rövid idő alatt el is hagyta a lakást. Úgy vélem, az esküdtszék helyesen gondolkodik, ha inkább azt feltételezi, hogy Mr. Shore abban a lakásban és abban az ágyban aludt, amikor Miss Street felvette kocsijába a tanút.
- Az ilyen jellegű okoskodáshoz ügyész úrnak joga van -jegyezte meg Mason - csak nem a tárgyalás jelenlegi szakaszában. Ha következtetéseket kíván levonni, akkor kénytelen leszek...
Lankershim bíró félbeszakította:
- Az esküdtszék az ügyész úr következtetését még nem veheti figyelembe - figyelmeztette a testületet. - A megállapítást kizárólag a bíró veheti figyelembe. Kérem, Mr. Burger, folytassa a tanú kihallgatását.
-Miután a vádlott fölvette a kocsijába, és elvitte magával, Perry Mason is csatlakozott, ha nem tévedek?
- így volt, uram.
- S ezt követően Mr. Mason elvitte abba a szállodába?
- Igen.
- Időközben Miss Street végig magával volt?
- Nem.
- Mikor váltak szét?
- Nem emlékszem.
- Arra emlékszik, hogy hány óra volt?
- Nem.
-Hol váltak külön?
- Nem emlékszem.
- Egy hotel előtt, nem gondolja?
- Ezt nem merném határozottan állítani.
-De olyan helyen, ahol átszállhatott egy taxiba, igaz?
- Azt hiszem, volt ott egy taxi.
- Ezek után Mr. Mason magával maradt egy ideig. Vettek virágot, elküldték Mrs. Shore-nak a kórházba, és utána elmentek a maga lakására, - hogy körülnézzenek. Végül Mr. Mason elvitte a szállodához. így volt?
A tanú hosszasan habozott, majd tömör, mogorva feleletet adott:
- Igen.
- Átadom a tanút, ügyvéd úr -jelentette be Burger diadalittasan.
Mason tekintetét a tanúra emelte.

- Mr. Lünk, arra kérem, hogy a kérdésekre egyenes választ adjon! Érti? Miután Miss Street különvált, az ön házához hajtottunk, igaz?

- Igen.

- Hajnali négy-négy harminckor értünk oda, igaz?

- Nagyjából, igen.

-Hideg volt?

- Igen, uram.

- A lakásban nem volt begyújtva?

- Nem, uram.

-Mikor megérkeztünk, begyújtotta a gázkonvektort?

- Igen, be.

- Amikor először eltávozott otthonról, a külső hálószoza és a mosdó közötti ajtót zárva hagyta?

- Igen.

- S mikor odaérkeztünk, az az ajtó nyitva volt.

-Valóban, uram.

- És a komód tartalmát valaki a földre szórta, és ezt tette a ruhásszekrényben található ruhákkal is, igaz?

-Igen.

- Eltűnt valami?

- Igen. A legszebb öltönyöm egyik zsebéből valaki kiemelte a pénzem.

- Az az öltöny bent lógott a szekrényben?

- Igen.

- Mennyi pénz tűnt el?

- Tiltakozom - harsogta Burger -, mert ez nem tartozik az ügghöz. Az ilyen jellegű kérdés nem fogadható el. Semmi köze az ügy feltáráshoz.

- Elutasítom - mondta Lankershim bíróné.

Az ügyvéd úrnak joga van bemutatnia a lakás állapotát vagy bármi más helyszínt, mely kellőképpen alátámaszthatja azt a feltevést, hogy Franklin Shore távozása hamarabb következett be, mint ahogyan azt a vád állítja.

- Körülbelül háromszáz dollár tűnt el - válaszolta Lünk.

-Az éléskamra ajtaját zárva találta?

-Igen, uram.

- Amikor előzőleg főzött, lisztet vett ki egy edényből, amit a kamrában tartott?

- Úgy van.

- S eközben kissé összelisztezte az edény környékét, ugye?

-Valóban, uram.

- Mikor megérkeztünk, egy cica is volt a lakásában?

- Igen.

- Az a cica, melyet korábban Helen Kendal bízott magára?

- így mondanám, uram.

- Ha jól emlékszem, föl hívtam rá a figyelmét, hogy a cica valószínűleg belemászott ebbe a kiszóródott lisztbe, ami az edény körül hevert, majd pedig keresztülszaladt a konyhán, ki az ajtón, és be a hátsó hálószozába. Igaz?

- Igen.

- Találtunk olyan nyomokat, melyek ezt igazolták?

- Igen. Nincs messze a kamra a hátsó szoba ajtajától, úgy egy méter... talán kicsit több.

- S az ajtótól az ágyig is csak egy méter húszegy méter ötven lehet a távolság?

- Igen.

- Az ágy mellett megmutattam magának egy helyet, ahol a nyomok tanúsága szerint a cica

tappancsai egy csomóban voltak, mintha akkor ugrott volna föl az ágyra.

Igen.

- Mikor a lakásba bementünk, a cica a külső hálósobában az ágy közepén feküdt apróra összegömbölyödve. Emlékszik?

- Emlékszem.

- De arra is határozottan emlékszik, hogy az éléskamra ajtaja csukva volt?

- Igen.

- A nappaliban volt egy hamutálca az asztalon, s mellette egy névjegykártya George Alber nevével, s rajta némi kézzel írott szöveg, a hamutálcán pedig szivarcsutka hevert.

- Valóban. A szivar Franklin Shore-é volt, a kártyát az ajtóban találtam, mikor elmentem.

- Amikor íment?

- Igen.

- Míg otthon volt, nem hallott kopogást vagy csengetést?

- Nem, ezért bosszankodtam, mikor a kártyát megtaláltam. Alber biztosan csengetett, de

az nem szólalt meg. Néha nem működik.

A kerületi főügyész Masonhoz fordult.

-A tanú helyett átmenetileg behívhatnék

pár másik tanút, akiknek el kell utána menniük? Majd visszajöhetne ez a tanú. Mason mélységes egyetértését jelezve meghajolt.

- Nincs kifogásom.

Burger gyorsan szólította azt a taxist, aki vallomásában elmondta, hogy Della Streetet arra

a környékre vitte, meghatározta azt az időszakot, amíg a vádlott nem volt a taxiban, majd

elmondta, hogy hazavitte. Rögtön utána következett Tragg, aki beszámolt arról, hogy Della

Street lakásában megtalálta a cicát, majd Helen Kendalt hívták vissza, aki igazolta, hogy ezt

a cicát mérgezték meg, s tizenharmadikán este

Thomas Lunknál hagyta.

Mason láthatóan a leghalványabb érdeklődést sem tanúsította a vallomások iránt.

Nem

tiltakozott, s nem intézett kérdéseket sem a vád tanúihoz.

Következett Lünk visszahívása.

Mason jó néhány másodpercig figyelte a tanút, amíg fontos mondandójához elnyerte a

hallgatóság néma figyelmét.

- Emlékezete szerint, legutoljára, mikor vette ki azt a liszt tartót a kamrából?

- Tizenharmadikán reggel. Palacsintát sütöttem reggelire.

- S amióta fölhívtam a figyelmét az edény köré kiszóródott nagy mennyiségű lisztre, nem vette le a doboz fedelét?

- Nem, uram. Nem is volt rá lehetőségem.

A rendőrség bevitt a szállodából, és azóta fogva tart.

- Mint koronatanút! - sietett Burger leszögezni.

Lünk kissé felindultan feléje fordult, és azt mondta:

-Nekem mindegy, hogy miért, de fogvatarl tanak!

Lánkershim bíró közbeszólt:

- A tanú szorítkozzon a kérdések megválaszolására!

Mason fölnézett Lánkershim bíróra.

- Tisztelt bíró úr, félórás szünetet kérek. Úgy gondolom, nincs szükség további kérdésekre.

-Dehát, miért ellenzi az ügy folytatását?

Mason mosolyra fakadt.

-Nem kerülhette el a figyelmemet, tisztelt bíró úr, hogy amint kérdéseim utolsó szakaszába kezdtem, Tragg hadnagy sietősen távozott

a tárgyalóteremből. Remélem, hogy harminc perc elegendő lesz a számára, hogy kiérjen a házhoz, átkutassa a lisztesedényt, és visszaérjen.

-Az a feltételezése, hogy valaki, mégpedig nem Thomas Lünk tanú, levette a lisztesedény fedelét valamikor tizenharmadikán este vagy tizennegyedikén hajnalban? - érdeklődött Lánkershim bíró.

Mason még inkább elmosolyodott.

- .Az a benyomásom, tisztelt bíró úr, hogy Tragg hadnagy érdekes fölfedezést fog tenni.

Bíró úr nyilván tisztában van a helyzetemmel:

számomra kizárólag az a fontos, hogy bebizonyítsam védencem ártatlanságát. Ezért nem

óhajtok véleményt mondani arról, hogy mit fedezhet föl a hadnagy, sem pedig arról, hogy

annak milyen bizonyító ereje van.

-Rendben van, a bíróság harminc percre visszavonul - rendelte el Lánkershim bíró.

Amint az emberek kiözönlöttek a teremből, hogy az előcsarnokban összegyűljenek, George Alber, arcán zavart tekintettel előrefurakodott.

- Sajnálom, ha az a névkártya akkora galibát okozott - kezdte. - Véletlenül éppen Lünk lakása mellett hajtottam el a színház után. Gondoltam, megállok, hogy megnézzem, ég-e a villany. Egy helyen égett, úgyhogy fölmentem, és

becsöngettem. Senki nem nyitott ajtót, ezért otthagytam a kártyám... gondoltam, Helen talán értékelni fogja, hogy eszembe jutott a cicája... meg kicsit tényleg aggódtam. Be kell vallanom, soha, mégcsak meg sem fordult a fejemben, hogy a csengő rossz volt.

- Égett a villany? - kérdezte Mason.

- Igen. Fény szűrődött át a rolón. Csak azért nem kopogtam, mert azt hittem, hogy jó a csengő.

- Mikor történt mindez?

- Ó, éppen éjfél lehetett.

- Ugy mellesleg... említse meg a főügyésznek

- mondta Mason a száját lebiggyesztve.

- Már megtettem. Azt felelte: tudja, hogy a csengő nem működött, s ezért az egész lényegtelen.

- Akkor biztosan úgy is van... - tette hozzá Mason.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Amikor a bíróság ismét összeült, Hamilton Burgeren egyértelműen látszott, hogy szörnyen ideges.

- Engedje meg a tisztelt bíróság - kezdte

de rendkívül meglepő helyzet alakult ki az ügyben. Szeretném kérni Lünk tanú visszahívását

a tanúk padjáról, hogy szólíthassam Tragg hadnagyot.

- Nincs kifogásom - válaszolta Mason.

- Tessék - adta meg az engedélyt Lánkershim bíró. - Tragg hadnagy foglalja el ismét a helyét... Már letette az esküt.

Tragg bólíntott, és kiment a bírói emelvény mellé.

Burger kérdezett:

- Nemrégiben ellátogatott Lünk tanú lakásához, igaz?

- Igen, uram.

- Az elmúlt harminc perc során?

- Igen, uram.

-Miért ment oda?

- Az éléskamrába mentem, és levettem a bádogdoboz tetejét, melyben Lünk a lisztet tartja.

-Majd mit tett ezt követően?

- Belenyúltam a lisztbe.

- És mit talált?

Tragg idegességében nem tudta visszafojtani hadarását:

-Egy 38-as kaliberű, automata Smith and Wesson gyártmányú pisztolyt.

- És mit tett ezzel a fegyverrel?

- A bűnügyi laboratóriumba siettem vele az esetleges ujjlenyomatok végett. Leolvastam a számát, s bár sikerült kielégítően utánajárni a számnak, még nem tudtam megtalálni a szükséges tanúkat, hogy itt megjelenjenek, és vallomást tegyenek. Úgy gondolom, hogy holnap délelőttre lesz egy tanú.

- Nincs több kérdésem - fejezte be Burger.

- Azonban, hadnagy, kielégítő eredményre jutott a fegyvervásárlási listák áttanulmányozása után, ugye? - kérdezte Mason udvariasan.

- Igen. Nemrégiben összeállítottunk egy országos listát, melyből az elmúlt tizenöt év fegyvereladásairól azonnal adatokat lehet kapni.

Vagyis a rendőrség kaphatja meg ezeket az adatokat. Természetesen ez a nyilvántartás nemalkalmas arra, hogy a bíróságon bizonyítékként szerepeljen. Az eladást lebonyolító kereskedőtől kell megszereznünk a szükséges okmányt.

- Értem, hadnagy - mondta Mason. - Mégis, ez a nyilvántartás olyan adatokon alapul, kizárólag a rendőrség számára, melyeket a kereskedők fegyvereladási jegyzékéből szereztek meg. Jól gondolom?

- Igen, uram.

- Nem kívánok tiltakozási jogommal élni arra vonatkozóan, hogy ez az adat megfelelő

bizonyíték-e vagy sem, és megkérdezem, hogy a rendőrségi nyilvántartás szerint ezt a pisztolyt véletlenül nem Franklin B. Shore vette 1932 januárja előtt?

Tragg tekintetén látszott, hogy Mason kérdése meglepetésként érte, de szinte azonnal válaszolt.

-De igen. Nyilvántartásunk szerint ezt a fegyvert Franklin B. Shore vásárolta 1931 októberében.

- És ebből milyen következtetésre jut, hadnagy? - kérdezte Mason.

Lankershim bíró összevont szemöldökkel nézett a védőügyvédre.

A kérdés megválaszolása nem kötelessége a tanúnak, s az ügyész úrnak sem engedélyezhetném, hogy ilyen kérdést tegyen föl.

- Tisztában vagyok vele - felelte Mason.

Azonban, ha jól látom, az ügyész úrnak nincs ellene kifogása.

- Semmi kifogásom ellene - vágta rá Burger, diadalmas pillantást vetve az oldalt ülő esküdtekre. - Legfőbb vágyam, hogy Tragg hadnagy megválaszolja a kérdést.

Lankershim bíró ennek ellenére kissé habozott, majd ezt mondta:

- Csak egyetlen indoka lehet a kérdés engedélyezésének a jelen tárgyalási szakaszban,

mégpedig az, hogy kiderüljön, elfogult-e Lünk

tanú. Figyelembe véve azt a tényt, hogy a kérdés, csak ilyen alapon engedélyezhető. Minthogy

a vád nem emelt kifogást, lehetőséget adok a

kérdés megválaszolására. A bíróság természetesen nem tudhatja, hogy a védő úrnak mi jár

a fejében, azonban az a véleménye, hogy ami

a vádlott elleni eljárást illeti, az alkotmányos garanciákat biztosítani kell. Ezért a bíróság elrendeli, hogy az esküdtszék a kérdésre adott választ kizárólag annak eldöntésére használhatja, hogy a tanú elfogult-e vagy sem. Mindezen

feltételek mellett a tanú válaszolhat a kérdésre.

- Kétségtelen - kezdte Tragg hadnagyvhowy Franklin B. Shore, miután Thomas Lünk távozott, fölkel, kiment a kamrába, elrejtette ezt a pisztolyt a lisztesdobozban, a macska utánament a kamrába, beleugrott a lisztbe, Mr.

Shore kikergette, erre beszaladt a hálósobába, és fölugrott arra az ágyra, amelyikről Mr. Shore épp fölkel. Ez is azt bizonyítja igen világosan, hogy Franklin Shore milyen életbevágóan fontos tanú lenne, illetve lett volna, és növeli annak

súlyosságát, hogy valaki megpróbálja elrejtteni.

Mindez egyben arra is fényt derít - mosolygott Mason -, hogy Franklin Shore röviddel

azután, hogy rálöttek Jerry Templarra, birtokában volt annak a fegyvernek, mellyel a lövéseket leadták, s mely nagy valószínűséggel a gyilkos golyót eresztette Henry Leech testébe.

Helyes a feltételezésem?

- Tiltakozom a kérdés ellen, bíró úr - csattant föl Burger -, minthogy pusztá okoskodáson alapul, s így nem lehet a vád tanúját kihallgatni.

- Rendkívül szokatlan eljárás - mondta Lankershim bíró -, teljesen eltér a tanúkihallgatás

általános menetétől. Arra mutat rá hogy mi történik, ha egy rendőrségi tanú lehetőséget kap, hogy bizonyítás címen kifejtse saját vékr menyét, és leszűrje következtetéseit. Azonban, minthogy a vád elmulasztotta tiltakozását az előző kérdés ellen, kitárta a kaput a teljes kérdéssor előtt Persze, kizárólag a tanú elfogultságának megállapítására. Ha Mr. Traggnek engedélyezzük, hogy ismertesse a tényeken alapuló

saját következtetéseit, a védelemnek meg kell

adni a lehetőséget, hogy rámutasson a tanú

okoskodásának esetleges gyenge pontjaira. Sejtem, hogy mi a védelem célja... és kiszámítható,

hogy mi lesz a következő kérdése. A kérdés lehet, hogy súlyosan fogja érinteni a vád álláspontját. Azzal, hogy Mr. Burger utat engedett

a védelemnek, lehetőséget adott Mr. Masonnak, hogy ezen az úton végig is menjen.

Engedélyezem, hogy a tanú feleljen a kérdésre... s

a következőre is, amely valószínűleg ezután fog elhangzani.

Tragg óvatosan fogalmazott:

- Nem tudhatom, hogy ezzel a fegyverrel követték-e el a bűncselekményeket. Ez egy ugyanolyan kaliberű, és leírású pisztoly. A tárban három töltényhüvelyt találtam, és három

olyan töltényt, melyek többé-kevésbé egyeznek

a Henry Leech testéből és Shore-ék házában

az ajtófélfából eltávolított golyókkal, illetve a

Jerry Templar testéből kioperálttal.

Mason Hamilton Burgerre lesett, és rákacsintott. Diadalmas mosollyal fordult az esküdtszék felé.

- És most, hadnagy úr - mondta Mason a tanúnak -, megkérdem öntől, hogy helyes-e egyben azt is feltételezni, hogy ha ez a pisztoly

bizonyul a gyilkos fegyvernek, akkor Franklin

Shore, miután elrejtette Thomas Lünk lakásán,

mindent megtett, hogy nyomtalanul eltűnjön?

- Tiltakozom - kiabált Hamilton Burger minthogy ez a kérdés messze a találódi világába vezeti a tanút. A védő úr elmondhatja véleményét az esküdteknek, de nem tehet föl ilyen

kérdést a tanúnak.

Lankershim bíró közbeszólt:

Pontosan ez-az a kérdés, melyre az imént céloztam. A tiltakozást elutasítom. A tanúnak felelnie kell... azonban ne feledjék, hogy a válasz

- csak arra szolgál alapul, hogy az esetieges elfogultságot megállapítsák.

- Nem tudom - folytatta Tragg. - Na persze, nem lehet kizárni.

Lankershim bíró az esküdtekhez fordult.

- A tisztelt esküdtek ne feledjék, hogy eme néhány utolsó kérdést csak azért engedélyeztem, hogy világosan lássuk a tanú hozzáállását.

Más szóval, a tanú esetleges elfogultságát a vádlottal szemben. A kérdéseknek és válaszoknak

semmilyen egyéb bizonyító értékük nincs. Kizárólag ebből a szempontból vegyék őket figyelembe.

Mason visszaült a székébe.

- Nos, mikor megtalálta a pisztolyt a lisztben, hadnagy - folytatta Mason -, kissé izgatottá vált, igaz?

- Nem egészen.

- Igyekeznie kellett, hogy visszaérjen a tárgyalóterembe, és eljuttassa a fegyvert a laborba?

- Igen.

. - Ekkora sietség közepette - mondta Mason feltételezem, hogy nem kutatót tovább a lisztes edényben egyéb tárgyak iránt.

A várható feleletet előre vetítette a hadnagy arcán hirtelen megjelenő megrökönyödés.

- Hát... hát, ezek után nem kutattam tovább a lisztben. Viszont magammal hoztam azt az edényt, s átadtam a labornak, hogy keressenek rajta ujjlenyomatot.

Mason Lankershim bíróra pillantott, majd megszólalt:

- Meg kívánom jegyezni, tisztelt bíró úr, hogy az ügy jelenlegi állása mellett védencemet...

A tárgyalóterem végében hangzavar támadt.

A morcos képű skót, aki a bűnügyi laboratórium vezetője volt, a bejárat körül összegyűlt

emberek gyűrűjén átverekedve nyomult előre.

-Amint látom, tisztelt bíró úr - folytatta

Mason -, Angus Macintosh épp most fogja megosztani velünk ezt az információt. Tragg hadnagy nyugodtan lemehet, s Mr. Macintosh, aki már fölesküdt, elfoglalhatja a tanúk padját.

Hamilton Burger óvatosan megrágta a köveüzező szavakat:

- Nem tudom, hogy a védelem hová akar

kilyukadni. Ha a tisztelt bírárság megengedi, szeretnék néhány szót váltani Mr. Macintosh-sal.

Burger gyorsan fölállt, s odament a korláthoz, mely a hallgatóságot az asztalától elválasztotta. Suttogó eszmecsere folytatótt Angus

Macintosh-sal, zavartan Perry Masonra pillantott, majd hirtelen Lankershim bíróhoz fordult:

- A tisztelt bírárság hozzájárulásával rövid szünetet szeretnék kérni holnap reggelig.

- Van ellene kifogása? - fordult Lankershim bíró Perry Masonhoz.

- Igen, bíró úr! Amennyiben a kerületi főügyész úr nem hajlandó Angus Macintosh-tanúként kihallgatni, úgy én fogom szólítani a védelem tanújaként.

Hamilton Burger ingerülten vetette közbe:

- Még nem fejeztük be a vádindítvány ismertetését. A védelemnek minden lehetősége

meglesz, hogy kihallgassa saját tanúit, amikor a vád befejezte álláspontja ismertetését.

Lankershim bíró fanyarán jegyezte meg:

-A tárgyalás elnapolására vonatkozó javaslatot elutasítom. Mr. Mason, kérem folytassa

Tragg hadnagy kikérdezését.

Nincs több kérdésem, bíró úr - felelte Mason. - S nincs kérdésem Lünk tanúhoz sem,

akinek a vallomását azért szakítottuk félbe,

hogy Tragg hadnagnak lehetősége nyíljon ismét tanúként szerepelni.

Jiamilton Burger sietősen közbeszólt:

- Ebben az esetben újra szólítom Lünk tanút, hogy további kérdéseket tegyek föl neki.

Lankershim bíró hangja elárulta türelmetlenségét:

-Rendben van. Elmehet, Tragg hadnagy,

Lünk tanú pedig jöjjön ki. De kérem, főügyész

úr, ne húzzuk feleslegesen az időt!

Lünk ismételten leült a székbe.

- Mr. Lünk, tizenharmadika reggélét követően kinyitotta újra a kamrájában található lisztesdobozt?

- Tiltakozom, mivel e kérdés és a megfelelő válasz már elhangzott - szólt Mason.

- A kérdés és a válasz már elhangzott, mégis

a jelen körülmények közt engedélyezem a kérdés ismételt feltevését - rendelkezett Lankershim bíró. - A tanúnak felelnie kell a kérdésre.

- Nem - válaszolta Lünk. - Miután tizenharmadikán reggel elkészítettem magamnak a palacsintát, nem vettem le többet a doboz fedelét.

- Használta a lisztes edényt más célra, mint

liszt tárolására? Tett vagy bármikor tárolt abban az edényben mást mint lisztet?

- Nem, uram.

Burger kissé várt, majd folytatta:

- Ez minden.

- Nincs kérdésem - tette hozzá Mason.

Lankershim bíró az órára nézett, majd a főügyész felé fordult.

- Szólítsa a következő tanút!

Hamilton Burger kissé kelletlenül mondta:

. - Angus Macintosh a következő tanú. Mr.

Macintosh már fölesküdütt, s meghatározta a bűnügyi laborban betöltött pozícióját.

Macintosh kivonult a tanúk padjához.

- Pár perccel ezelőtt ön kapott egy lisztesdobozt Tragg hadnagytól? - kérdezte Burger.

-Igen, uram.

-Mít tett azzal a dobozzal?

- Le akartam fényképezni, és megvizsgálni a rajta levő ujjlenyomatokat, s ezért kiszórtam belőle a lisztet.

- Mít talált benne? - kérdezte Burger.

- Készpénzt, mely ötven- és százdollárosokból állt, összesen 23 550 dollár értékben.

Az esküdteken feszült izgalom hullámozott végig.

- Hol vannak most azok a bankjegyek?

- A bűnügyi laboratóriumban.

- Nincs több kérdésem - jelentette be Hamilton Burger.

- Nekem sincs kérdésem - csatlakozott

azonnal Mason, majd a bíróra mosolyogva

megjegyezte: - És most, tisztelt bíró úr, a védelem helyesli, hogy elnapoljuk a tárgyalást, mely

korábban a vád kérése volt.

- A vád már nem kívánja a tárgyalást elnapolni! - vágta rá Burger kurtán, - Befejeztük

a vádjndítvány ismertetését.

- A védelem is - csatlakozott nyomban Mason. - Fél öt van. A védelem kijelenti,

hogy

részéről nincs akadálya, hogy mindkét fél tíz percre szűkítse összefoglalóját.

- Nem készültünk föl arra, hogy most foglaljuk össze az esetet, illetve hogy ilyen rövid idő

alatt fejezzük be! - tiltakozott Burger. - A legutóbbi meglepő fejlemények szükségessé teszik,

-- hogy több időt szenteljünk a különféle feltárt részletek rendszerezésére.

- Akkor - szolt közbe Lankershim bíró -, miért ellenezte, hogy elnapoljuk a tárgyalást, mikor azt a védelem javasolta?

Burger nem válaszolt.

- Nyilvánvalóan azt akarta megtudni - folytatta Lankershim bíró -, hogy a védelem milyen

bizonyítékokkal fog előrukkolni. Mr. Mason hozzájárult a tárgyalás elnapolásához, és ön ezt elutasította.

- De tisztelt bíró úr - hadakozott Hamilton

Burger -, úgy véltem, hogy folytathatom a tárgyalást... legalábbis, ami a védelem tanúinak kihallgatását jelenti, azonban nem vagyok fölkészülve a vádindítvány összefoglalására.

Lankershim bíró a fejét csóválta.

- A tárgyalást öt óraker elnapolom. Kérem ismertessék végső indítványaikat. A bíróság az erre kiszabott időt húsz percben állapítja meg mindkét fél számára.

Hamilton Burger elfogadta a bíró döntését, és kisietett az esküdtsek elé.

- Figyelembe véve, hogy a vádindítvány ismertetésére korlátozott idő áll a rendelkezésemre, s több váratlan fejlemény állt elő az eset kapcsán, jelenleg még nem kívánom a vád végleges álláspontját ismertetni. Időmet inkább

egy hosszabb és teljesebb záróbeszédre szeretném megspórolni. Azt azonban határozottan

állíthatom, hogy a közvetett bizonyítékok egyértelműen arra utalnak, hogy az eset vádlottja

és Perry Mason, az alkalmazója, tevékenységük során döntő fontosságú tanúkat rejtettek el. Az

amit Mr. Lunkkal tettek, nem szorul magyarázatra. A vádlott nem ezért került a bíróság elé,

mégis hajlandósága, hogy elrejtessen egy tanút, megmutatkozott, amikor alkalmazójával együtt elvitték Thomas Lunkot a rendőrség orra elől, majd elbújtatták.

A vád kéri, hogy a jelenleg rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az esküdtsek a vádlott ellen elmarasztaló határozatot hozzon. Tekintet

nélkül arra, hogy Franklin Shore mit tehetett

volna. Nem hiszem, hogy az esküdtsekben

bárminek is kételyei lennének afelől, hogy Della

Street azzal a szándékkal indult Thomas Lünk

lakására tizennegyedikén a kora hajnali órákban, hogy kicsempésze Franklin Shore-t. A bíróság tájékoztatni fogja önöket, hogy a büntetőtörvénykönyv ide vonatkozó szakaszai értelmében nem szükséges, hogy egy kísérlet sikeres

legyen ahhoz, hogy kimerítse a bűncselekmény

fogalmát. Egy tanú büjtatása azzal a szándékkal,

hogy megakadályozzák vallomástételét a megfelelő jogi

fórumon vagy a nyomozás során, kimeríti a bűncselekmény fogalmát.

- Hölgyeim és uraim, röviden ez a vád álláspontja. Ha a védelem azt kívánja hangoztatni,

hogy Della Street érkezése előtt Franklin Shore

már távozott a helyszínről, rá hárul az a teher,

hogy ezt az állítását igazolja.

Nem szeretnék több időt fölhasználni, a maradék időt inkább záróbeszédemre fogom

szentelni.

Burger diadalmasan az órára pillantott, mivel látta, hogy sikerült Perry Masont arra kényszerítenie, hogy a délutáni elnapolás előtt fogjon bele a védelem álláspontjának ismertetésébe, s ezzel lehetővé vált, hogy a vád aludhasson egyet a fejleményekre, mielőtt előadná záróindítványát. Az ügyész visszasietett a székéhez és leült.

Mason komótosan fölegyenesedett, kimért léptekkel az esküdtszékhez sétált, s a meglepődött esküdtekre mosolygott. Halkan szólalt meg:

- A vád nem háríthatja a bizonyítás terhét a védelemre mindaddig, amíg először maga nem bizonyította minden kétséget kizáróan védencem bűnösségét.

Azt állítom, hölgyeim és uraim, hogy Franklin Shore nem volt Lünk lakásán, amikor Della

Street odaérkezett. Azért nem vonultattam fel tanúkat a védelem részéről, mert a vád bizonyítékái tökéletesen alátámasztják álláspontomat.

Nem szeretnék megjegyzést fűzni a lisztesdoboz bizonyító erejéhez. Csupán a cica viselkedését szeretném kissé elemezni. Valaki kinyitotta a dobozt. Valami tárgyat belehelyeztek: talán

a fegyvert, talán a pénzt... talán mindkettőt. Játékos, óvatlan, félelmet nem ismerő cicánk a

lisztesdoboz fölött tevékenykedő kezek mozgásától csábítva, beleugrott a dobozba, majd rögtön el is szaladt, mikor elkergették. Ekkor befutott a hálósobába a félig nyitott ajtón át, és

fölugrott az ágyra. Nyilvánvaló, hogy az ágy akkor üres volt egyben az is nyilvánvaló, hogy a cica az ágy másik oldalán leugrott, és a mosdón keresztül egyenesen a másik, a külső hálószoba ágyára telepedett.

Hölgyeim és uraim, megkérem az ügyész urat, minthogy közvetett bizonyítékok állnak a rendelkezésre, hogy magyarázzon el önöknek

valamit... s ezt megelőzően, hadd emlékeztessen mindannyiukat, hogy mivel közvetett bizonyítékok állnak csupán a rendelkezésünkre, a törvény értelmében föl kell menteniük védencemet, hacsak a bizonyítékok nemcsak minden

kétséget kizáróan rámutatnak védencem bűnösségére, hanem! semmilyen más elfogadható

magyarázat nem található az eset megoldására.

Azaz, hölgyeim és uraim, miután a cica belemászott a lisztbe, s fölugrott Franklin B. Shore

ágyára, miért hagyta ott azt az ágyat, hogy átmenjen a külső hálósobába, s az ottani ágy

tetején gömbölyödjön össze?

Miután a kerületi főügyész úr közvetett bizonyítékokra építette indítványát, annak minden

részletét az ő feladata megmagyarázni. Tehát holnap reggel engedjük, hogy a főügyész úr megválaszolja önöknek ezt a cica viselkedésére vonatkozó izgalmas kérdést. Es néhányan önök közül, akik ismerik a macskákat, a természetüket, a szokásaikat, minden bizonnyal tudni fogják a választ.

És ezzel, hölgyeim és uraim, be is fejeztem bevezető indítványomat.

Több esküdt zavartan bámult, de két hölgytag mosolygott és bólogatott. Hamilton Burger

arca gyászos komorságba borult.

Míntha Lankershim bíró is imerte volna a cicákat, mert szája szélén apró mosoly bukkant elő, s szeme megcsillant, amint figyelmeztette

az esküdteket, hogy az esetről még ne alakítsanak ki átfogó véleményt, ne vitassák még egymás közt, és ne engedjék, hogy mások beszéljenek róla jelenlétükben, majd másnap reggel tíz

óráig elnapolta a tárgyalást. Végül megjegyezte,

hogya vádlott óvadékokat fizetett, és ennek fejében holnap reggelig szabadlábon marad.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Amint befejeződött a tárgyalás, és a bíró elhagyta az emelvényt, Hamilton Burger Mason felé rohant.

- Mason, mi az ördögöt jelentsen ez?

Mason nyájasan mosolygott.

- Ezt bizony én sem tudnám mégmondani,

Burger. Én csak védem Miss Streetet bűncselekmény vádjával szemben. Az a megérzésem,

hogya nem fogják elítélni. És önnek?

- Bánom is én! - bosszankodott Burger.

Mindkettőnknek ugyanaz az érdekünk: letartóztatni a gyilkost. Franklin Shore tette?

- Sajnos, ezt egyáltalán nem tudom

Lünk átlépett a korláton, mely elválasztotta a hallgatóságot az ügyvéd és az ügyész asztalától.

- Beszélni akarok a kerületi főügyésszel.

-TVIiről van szó? - kérdezte Burger feléje fordulva.

-Lehetséges, hogya Franklin Shore tette a pisztolyt a liszttartóba, de szerintem nem ő volt.

És a nyakamat teszem rá, hogya nem ő rakta bele a pénzt.

-Honnan tudja? - kérdezte Mason.

- Mert Shore megpróbált pénzt kérni tőlem

- felelte Lünk.

- De maga nem adott?

- Nem.

-Miért? - kérdezte Mason.

- Mert azt akartam, hogya ne menjen el, amíg nem beszéltem Mrs. Shore-ral.

- És miért akart annyira pénzhet jutni és elillanni? - kérdezett tovább Mason. - Gyerünk,

Lünk! Azt mondta, hogya talán ma elárulja, mit mesélt magának Shore. Eleget ködösített már.

Mi lenne, ha végre tisztára mosná magát?

- Azt hiszem, tényleg itt az ideje - válaszolta

Lünk. - Shore odajött a lakásomhoz. Izgatott

volt. Elmondta, hogya vitába keveredett valakivel, és lelőtte a fickót, és nagyon gyorsan el kell

tűnnie. Azért lőtt, mert különben a másik lőtte volna le, de attól fél, hogya a rendőrség esetleg gyilkosnak fogja tartani. Szerinte Matilda csak

arra vár, hogya végleg sarokba szorítsa. Mondtam neki, hogya talán beszélnie kellene vele, mielőtt elmegy, de nem akarta. Úgyhogya azt

mondtam, rejtőzzön el nálam. Abban maradtunk, hogya amint másnap reggel elérem Mrs.

Shore-t, kérek tőle előleget a fizetéséből, és adok neki valamennyi pénzt, hogya elrejtőzhessen. Miután ezt elmondtam neki, lefeküdt aludni. Ekkor indultam el, hogya beszéljek Mrs.

Shore-ral. közölni akartam vele, hogya találkoztam a férjével. Arra akartam rájönni, hogya

haljandó-e pénzzel támogatni Franklint vagy nem.

- Ha nem lett volna hajlandó - vetette közbe

Mason - föladta volna Shore-t a rendőrségen?

- Nem tudom, Mr. Mason. Shore nagyon

tisztességesen viselkedett, amikor nála dolgoztam. Az biztos, hogya nem volt szándékomban

Mrs. Shore-nak elárulni, hogya Franklin nálam

tartózkodik. Annyit akartam vele közölni, hogya

találkoztam a férjével. Mindkettőjükkel szemben becsületesen akartam eljárni.

- Folytassa, Lünk! - noszogatta Mason.

Mondja el a főügyésznek a tiszta igazat. Ne halógassa tovább. Mondja el, Shore hol volt előzőleg... amit magának elmondott.

- Ő nem... nem beszélgettünk sokáig.

- Legalább annyi ideig beszélgettek, amíg

Shore elszívott egy szivart- érvelt Mason.

Mesélje csak el Mr. Burgernek, hogy mit mondott.

Lünk tanakodott magában, majd kibökte:

- Azzal a nővel szökött meg!

- Hová és miért? - faggatta Mason.

- Úgy volt, ahogy már elmeséltem - felelte

Lünk. 7 Mikor Franklin Shore Floridában járt,

az emberek kezdték összetéveszteni valakivel.

Shore fölkereste ezt az embert. Akár ikrek is

lehettpk volna. Úgyhogy viccből fényképet készítettetek magukról, és attól kezdve Shore azzal

heccelte Matildát, hogy beszél ennek a férfinak

az ismerőseiről, és a fickó lesz majd a titkos

helyettese a bridzspartikon. Utána Shore beleszeretett ebbe a nála fiatalabb

nőbe, és az az

ötlete támadt, hogy netán megszökhetne, magával vihetne a hölgyet, és Floridába

költözhetnének. Majd kiképezné a másik fickót, hogy a

helyébe lépjen, és elmesélt neki mindent az üzleti ügyeiről meg az

ismerőseiről.

- Hat hónapra rá, mikor a fickónak minden

a kisujjában lesz, fölbukkanna, és azt állítaná,

hogy ő Shore. Arra hivatkozna, hogy emlékezetkihagyása volt, s azután is, hogy

viSSZanyerte

emlékezőképességét, kissé bizonytalan maradt.

Aztán, Shore meg is csinálta. Minden jól indult. Hat hónap alatt a fickó mindent

elsajátított. Úgyhogy Shore küldött egy képeslapot

Miamibői az unokahúgának. Arra számított,

hogy a rendőrség, há utánajön, a hasonmást

fogja megtalálni... aki láthatóan még mindig

ködös állapotban van, de váltig állítja, hogy

Shore. S lassanként mindig kicsit kitisztulna az

emlékezete. Na persze, ahhoz elég beteg lenne,

hogy bankárként ne nagyon dolgozhasson, de

azért kellő mennyiségű dohányt szedne föl a

vállalkozásokból, és elküldené egy hányadot az

igazi Shore-nak. Franklin Shore fölvenné a fickó nevét, és feleségül venné a

hölgyet, és minden el lenne boronálva. Aztán, azon az éjszakán, mikor Shore a

képeslapot küldte, a fickót

halálos autóbaleset érte. És ott állt Shore, minden hidat fölégetve maga mögött,

egyetlen lyukas garas nélkül.

- Na és Leech? - kérdezte Mason.

- Leech rávette Shore-t, hogy pénzt fektessen a bányájába. Ezért a főnök adott

neki valamennyit, hogy a bányára költse, és azt mondta,

hogy a pénz nem tőle van, hanem egy floridai

fickótól. Aztán Leech azt hitte, hogy a floridai

egy szélhámós, és amikor beütött az üzlet, kihagyta az osztozkodásból.

Természetesen a főnök volt valójában a floridai, csak álnevet adott

Leechnek.

Később Shore egyre inkább pénzsűkébe került. Fölkereste Leech-et Azt remélte,

hogy

Leech ad majd neki a dohányból, de ekkorra

Leech teljesen csődbe jutott... Shore-nak haza

kellott térnie. A nő pár éve otthagya, és végképp le volt égve. Ennyit tudok.

Ezt a történetet

adta elő a főnök a vityillómban.

Hamilton Burger szólalt meg:

- Ez szinte hihetetlen! Ez a legördögibb történet, amit valaha hallottam.

Lünk fakó, közömbös hangon folytatta,

olyan ember benyomását keltve, aki senkit sem akar győzködni.

- Nekem egész hihetőnek tűnt. Talán a főnök szájából hallva meggyőzőbb, de így mesélte el nekem.

Mason a kerületi főügyészhez fordult:

- Tegyük fel, Burger, hogy mindez igaz... addig a pontig, amikor az az autóbaleset történt.

Aztán tételezzük föl, hogy akkor Shore halt meg.

A hasonmás régóta készült arra, hogy elfoglalja a helyét. Ismerte azokat az apró részleteket, melyeket Shpre elmondott neki, leírta őket és betanulta. Vagyon várt rá, ha sikerül Franklin Shore-t eljátszania, és az egészet be tudja adni.

- Akkor miért nem bukkant föl hamarabb?

- kérdezte Burger.

- Az egyik lehetséges magyarázat az, hogy

Mrs. Shore tudott a férje által fölkeresett hasonmás létezéséről - felelte Mason. - Ne feledjük el, hogy Shore eredetileg tréfának szánta az egészet, és a felesége végig tudott róla. Azonban, ha Mrs. Shore meghalna, abban az esetben a hasonmás színre léphetne mint az eltűnt bankár, és magának követlehetné az egész vagyont.

Burger halkán füttyentett.

- Az áldóját! - tört ki belőle. - S ezzel megmagyarázható a mérgezés is.

Mason cigarettára gyújtott.

- Ez nem a hasonmás volt... aki nálam járt.

A főnök volt! - mondta Lünk.

- Honnan tudja? - kérdezte Mason.

- Olyan dolgokat mesélt el, melyekről csak a főnök tudott.

Mason Hamilton Burgerre nevetett.

Lünk homlokát ráncolta, majd sietősen hozzáfűzte:

- Hát... akárki is volt, egy tény: teljesen le volt

égve. És minek lopta el a pár száz dolláromat, amit a ruhámban dugtam el, hogy aztán otthagyon egy vagyont a lisztesdobozban? Burger Masonra nézett a választ várva.

- Nincs mit mondanom - mosolygott

Mason.

- Maga szerint az, aki Lunkot fölkereste, a floridai fickó volt vagy Shore? - kérdezte Burger Masont.

- Nem tudom, Burger - vallotta be Mason.

- Nem találkoztam vele. Különben is, ne feledje, hogy kijelenfette, jobban örülne, ha a saját dolgaival foglalkoznék, és hagynám a rendőrséget, hogy ők kerítsék elő a gyilkosokat. Mit szólna hozzá, ha ezzel az ügyel maga birkózna meg?

- A mindent, bármelyik lehetett! - vívódott félhangosan Burger.

Masont látszólag teljesen hidegen hagyta az egész.

- Nos, úgy hiszem, ügyfelem helyzete tisztázódott: mind Della Streeté, mind Gerald Shore-é.

- Ez a legáthozottabb eset! -jegyezte meg Hamilton Burger elkeseredetten.

Mason nyújtózkodott, majd ásított egy nagyot.

- Nekem nem tűnik annak - mondta. - Bár engem semmi más nem izgat, csak az, hogy Miss Streetet fölmentsék.

- Mi a nyavalyát beszélt maga a macskák természetéről, és mi köze az egésznek az ügghöz?

- kérdezte Burger.

- Az a gyanúm, Burger, hogy ha válaszolnék, azzal vádolna, hogy megpróbálok túljárni a rendőrség eszén. Újra átgondoltam, amit akkor az irodájában mondott. Azt hiszem, az álláspontja nagyon sok szempontból támogatható.

Azt mondta, hogy az ügyvédnek nem dolga a gyilkosságok felderítése, sokkal inkább a jogi kérdések tisztázása... és én kénytelen vagyok egyetérteni magával. Gerald Shore-t képviselem, és Della Streetet képviselem. A gyilkosságot mint olyant nem áll szándékomban felgöngyölíteni!

- De ugye, szeretné, ha Gerald Shore teljesen tisztán állna az ügyben?

- Természetesen.

- Ennek a legegyszerűbb módja, ha elárulja, hogy ki követte el a gyilkosságot?

- Nem - felelte Mason. - A törvény nem

így szól! Maga éppen ezt kifogásolta a módszereimben, Burger. Mert magán áll, hogy bebizonyítsa, valamelyik ügyfelem bűncselekményt

követett el. Mindaddig, amíg arra szorítkozom,

hogy ezeket az ügyfeleket védem, szabályos és

hagyományos módszerekkel dolgozom. Abban

a percben hogy kimegyek az utcára, és megpróbálok átejtetni a rendőrséget, ahogyan maga

fogalmazott, elmarasztal, mert nem a szokványos joggyakorlatot folytatom, s mélységesen

föl van háborodva. Tisztelt kerületi főügyész úr,

úgy határoztam, hogy meghagyom magának a

rejtvényfejtést, s egyben ez az utolsó szavam, melyet korábban ígértem magának.

-Jöjjön, Della! Engedjük, hogy Tragg hadnagy és a főügyész úr összeilleszthessék a sejtelmes bűntény részleteit! Végtére is, ez nem a mi dolgunk.

- Hallgasson ide, Mason - csattant föl Burger -, ezt nem teheti! Meggyőződésem, hogy

jóval többet tud az ügyről mint mi.

- Szó sincs róla - vágott vissza Mason. - Maguk ugyanúgy ismerik az összes alapvető mozzanatot mint én.

- Akkor viszont elképzelhető, hogy jobban sikerült összeállítani a részleteket.

Mason meghajolt.

- Megtisztelő, főügyész úr!

- Figyeljen ide, tartozik nekünk annyival, hogy elárulja, milyen következtetésre jutott.

- Megmondom, hogy mit teszek, Burger

felelte Mason. - Egyenlőek lesznek az esélyeink. Egyetlen olyasvalami van, amit én tudok,

de maguk nem. Lünk elmesélte nekem, hogy

véleménye szerint, Komo, az inas, méreggel kísérletezett úgy tíz éve, röviddel azelőtt, hogy

Franklin Shore-nak nyoma veszett. Lünk testvére meghalt, és neki mindig az volt a gyanúja,

hogy az inas mérgezte meg.

- Igaz ez? - kérdezte Burger Lunkot.

- Igen - válaszolta Lünk. - Nem hiszem, hogy annak a koszos japinak valami konkrét baja lett volna az öcsémrel, de úgy gondolom, kipróbálta rajta a mérget... ahogy aztán a

cicán is.

Tragg hadnagy, aki ebben a pillanatban érkezett, hogy csatlakozzon a csoporthoz, megszólalt:

- A hűtőben négy üveg barnasör volt. Mind

a négy tele volt sztrichninnel. Gondolja, hogy az inas tette?

- A nyakamat teszem rá, hogy ő volt! - felelte Lünk indulatosan.

- Miért olyan biztos?

- Csak használom az agyamat.

Burger Tragghez fordult:

- Merőben új és megdöbbentő bizonyítékok kerültek elő, hadnagy. Beszélnem kell önnel.

Mason mosolyogva tette hozzá:

- Lünk azt akarta mondani, hadnagy, hogy nagyon határozottan az a sejtése, hogy Komo a méregkeverő. Ne felejtse el, hadnagy, maga mondta, hogy a vizsgálat vélhetően alátámasztja majd, hogy az összes lövést ugyanaból a

fegyverből adták le, s ez egyben azt is jelenti, hogy mindkét bűncselekménnyel egyazon személy gyanúsítható. Fussunk végig ezen az érvelésen: Matilda Shore-nak tökéletes alibije van.

A második bűncselekmény elkövetésekor kórházban volt. Gerald Shore-nak is van alibije.

Valószínűleg tudja, hogy mi, bár én nem akarok magamnak kellemetlenséget azzal, hogy

megmondom, mert nem szeretnék tanúskodni.

És kihúzhatja Helen Kendalt és Jerry Templart

is. Ha az elképzelését követjük, majdnem mindenkit kizárhatunk, három-négy embert kivéve. Hát ez a kínálat, hadnagy. Választhat és viheti! De én a maga helyében biztosan kivizsgálnám Lünk öccsének a halálát, és kideríteném, hogy a természetesnek hitt halált esetleg nem mérgezés okozta-e!

És most, ha megengedik, uraim, vacsorára vagyok hivatalos védencemmel.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

A zenekar remekül játszott. A félhomályban csak néhány pár lejtett a táncparketten, így az nem volt sem zsúfolt, sem zavarba ejtően üres a párok számára.

Perry Mason és Della Street már jó ideje nem szólaltak meg, csak hagyták, hogy a lüktető izlandi dallam magával sodorja őket.. Amint

a zenekar a refrénhez ért, Della is lágyan dúdolni kezdett. Hangja egyszercsak önkéntelenül elcsuklott.

- Mi az? Legyet nyelt? - érdeklődött Mason.

- Gyerünk, tessék folytatni! Igazán kellemes.

Della megrázta a fejét.

- Valami történt? - kérdezte Mason komolyabb hangra váltva.

- Nem. Azt hiszem, nem. Ettem is, ittam is, jó kedvű is voltam, úgyhogy, azt hiszem, fölkészültem a holnapra.

A zene ebben a pillanatban elcsendesedett.

Az ügyvéd karja még mindig Della dereka köré fonódott, s kicsit odébbhúzta, hogy jobban szemügyre vegye. Egy másodpercig értetlenül meredt rá, majd minden megvilágosodott.

- Nem tudtam fölfogni, hogy mi lehet a baj. Tehát... holnap mindennek vége. Ezzel az átkozott, nyamvadt ügyvel emészti magát, Della?

Della Street idegesen fölnevetett.

- Hát, azt hiszem, minden rendes lánynak előbb-utóbb ilyesmin is keresztül kell mennie.

- De hisz semmilyen büntettet nem követett el.

-Ezt ne felejtse el megemlíteni Hamilton

Burgernek, amikor találkozik vele. Olyan nevetségesnek tűnik, hogy nem lehet tisztázni ezt

az apró nézeteltérést, amikor csak annyit kellene mondania: Ham, cimborá, nyisd ki a füled,

ez a kislány... ó, a pokolba, hadd üljek le egy kicsit.

Mason követte Dellát az asztalukhoz.

- Azt hittem, hogy aggódik - folytatta Della

Street -, mikor elhozta hozzám a cicát, és meglátta, hogy Franklin Shore nincs velem.

- Valóban aggódtam - ismerte be Mason.

- Bár, ha használtam volna a fejem, nem kellett volna.

- Nem értem, főnök.

- Értené... ha ismerné a cicákat.

-Arra gondol, hogy a cica beleugrott a lisztbe?

- Nem, nem arra... Mi az? - kérdezte, mikor észrevette, hogy Della a válla fölött kukucskál.

- Paul Drake.

- Hogy a ménkübe talált itt ránk? - kérdezte Mason morcosan.

Drake elég közel ért, hogy hallja Mason megjegyzését. Odahúzott egy széket, és rátelepedett.

- Már megtanulhattad volna, hogy bárkit, bárhol, bármikor megtalálok. Ez a névjegyem! Nem kérsz nekem is egy italt?

- Zsaruknak és magán zsaruknak nem szabad inni, mikor szolgálatban vannak.

- Paul Drake, a fickó, akinek dolgozom, felvilágosult agy. Belevaló gyerek. Igazi profi a szakmában. Össze kellene ismerkednetek.

Mason intett a pincérnek.

- Három scotch szódával.

7 Öt! - helyesbített Drake. - De az én poharamba csak három jön. Nem bírom a túl nagy adagot.

A pincér egy pillanatra megdermedt, majd serényen visszavonult.

- Tudod, Perry, nem csak azért jöttem, hogy meghívjalak téged és Dellát egy kis italra. Valami nagyon aggaszt. Magát is letartóztatták? - kiáltott föl Della.

Paul Drake meg sem hallotta a kérdést, mert egyfolytában az ügyvédet nézte.

- Perry - kezdte -, remélem, nem terveztél valami különösen drámai fordulatot a holnapi tárgyalásra... Tom Lünk barátunk főszereplésével?

- Esetleg, igen. Miért?

- Már nem fog menni - mondta Drake.

- No, és miért nem?

- Lünk halott. Innen pár sarokra találták meg egy kereszteződésnél. Cserbenhagyásos gázolás. Egy szemtanú látta, hogy történt, majd üldözőbe vette a kocsit, s vagy hat utcán keresztül követte, de annyira sem sikerült közel kerülnie, hogy leolvassa a rendszámot. A kocsi éppen akkor vágódott ki a sarkon, mikor Lünk lelépett a villamosról, amivel hazajár.

Mason az asztalterítón dobolt az ujjjaival.

- Ez a Burger nagy marha volt, hogy elengedte! - mondta.

-- - Nyilvánvalóan azt képzelhette, hogy Lünk már mindent elmondott, amit tudott, és nincs miért tovább fogvatartani.

Mason összevonta a szemöldökét.

- Mivel akarta meglepni Lunkot? - kíváncsiskodott Della.

-Jó néhány dologgal. Nem tűnt furcsának, Della, hogy annak ellenére, hogy minden óvintézkedést megtettem, mikor Lunkot Thomas Trimmer néven bejelentettem a szállodában, a rendőrség könnyedén a nyomára akadt?

- Valaki bizonyára követett - tippelte Drake.

Mason megrázta a fejét.

- Ne tréfálj, Paul! Ha egyszer nem akarom, hogy követessenek, akkor nem is követnek!

- Akkor kitől, származott az információ? A fogadóportás nem lehetett.

- De nem ám! - helyeselt Mason. - De menjünk csak végig ezzel a kizárásos

módszerrel.

Csupán egyetlen személy marad aki megtehetette.

-Ki?

- Lünk!

Drake hitetlenkedve nézett.

- Úgy érted, hogy saját maga hívta föl a rendőrséget?

-Úgy...

De így csak egy ostoba fajankó cselekszik.

Miért tett volna bármi ilyesmit?

- Ez a kulcsa az egész rejtélynek! - felelte

Mason.

-De miért? - kérdezte Della Street.

-Egyetlen magyarázat lehet - mondta

Mason.

- Mégpedig?

- Rendőrkézre akart kerülni -jegyezte meg

Mason szárazan.

-Úgy érti, veszélyben érezte magát?

Mason vállat vont.

A pincér kihozta az italt. Drake Dellára emelte a poharát.

-A dutyira! - vigyorgott. - Szóval, Perry,
most mi a teendő?

- Semmi, abszolút semmi. Ezt a csomót Hamilton Burgernek egyedül kell
kibogoznia. Ez

az esküdtszék pedig sohasem fogja Dellát elmarasztalni... addig legalábbis nem,
amíg két nő

van köztük, akik értenek valamit a macskákhoz.

Della Street határozott-mozdulattal az asztalra tette a poharát.

-Ha nem magyarázza meg, hogy mit ért
ezalatt, bűncselekményért fognak elítélni...
mégghozzá gyilkosságért.

-Nincs olyan.ügyész ebben az államban,
aki elítélné Perry Mason meggyilkolásáért!

- kuncogott Drake. - Jutalmat kapna! De
tényleg, mi az a nagy dolog, amit ez a cica
tett?

Mason csak vigyorgott.

- Hűvös éjszaka volt - kezdte. - A cica belemászott- a lisztbe, amikor valaki
épp elrejtette

a fegyvert a dobozban. Természetesen az a valaki kidobta a cicát, föltehetően a
fülénél fogva.

Na már most, ez a cica rengeteg kedvességet

kapott, és nem volt hozzászokva a durvasághoz. Kimenekült a konyhából, és
berohant a

hátsó hálószobába, majd fölugrott az ágyra. De

nem maradt azon az ágyon, hanem leugrott,

és átköltözött a másik ágyra.

- Miért? - kérdezte Drake.

-Della Street lélegzete elakadt egy pillanatra.

- Ó - kiáltott fel - én már sejtem, miért!

Mindenki rájönne, ha egy csöppet is elgondolkodna rajta.

Drake a fejét csóválta, és fölállt.

- Hová mész, Paul? - kérdezte Della.

- Megyek, veszek egy macskát, hogy tanulmányozzam, és választ kapjak az élet
fontos
kérdéseire.

- így igaz, Paul - mondta Mason komolyan.

333

-Jó éjt! - búcsúzott Drake leverten.

Mikor Paul Drake kiment, Mason Dellához
fordult.

- Tudja, Della, sokkal súlyosabb teher hárult

magára, mint számítottam. Amint az esküdtek

holnap meghozzák a határozatot, ha van kedve, ellógunk a sivatagba... Palm

Springs vagy

Indio felé... lovagolunk, heverészünk a napon...

- Perry, lehet, hogy holnap elítélnek.

Mason elvigyorodott.

- Elfeledkezett arról a két hölgyről, akik ismerik a cicákat.

- Az esküdtszéknek nem magyarázza el részletesebben?

- Egy hajszálnyival sem!

- Miért?

- Mert azzal Hamilton Burgernek szolgálnék magyarázattal. Csak hadd süljön meg a saját zsírjában!

- És mi lesz Tragg hadnaggyal?

- Előbb-utóbb Tragg hadnagy megoldja a rejtélyt.

-De nem tart majd túl sokáig, mire az esküdtszék fölfogja az egész históriát?

- Hát, erre lehetne fogadni - válaszolta Mason. - Öt dollárt teszek rá, hogy az esküdtszék

legalább három órát fog tanácskozni. A határozatuk az lesz, hogy Nem bűnös, bár zavarban

lesznek, s csak a két hölgytag fog magára mosolyogni. A férfiak marcona képpel merednek

majd a levegőbe. Hamilton Burger csevegésbe

kezd az esküdtekkal, hogy megtudja, hogyan

küldte a cica padlóra. Utána velem akar majd

tanácskozni, de mi a sivatagban leszünk, ki tudja hol. Na küldjük az egészet a felejtőbe, és

menjünk vissza táncolni!

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A hatalmas autó lágyan zümmögve szelte keresztül a bársonyos feheteséget. S mint ahogy

az csak a sivatagokban fordul elő, a csillagok,

melyek egy végtelen köríven szóródtak szét,

ugyanolyan fényesen sziporkáztak a horizont

alján mint közvetlenül a fejük felett.

Mason hirtelen megszólalt:

- Álljunk nieg az út szélénél, Della, hogy

mindezt magunkba szívhassuk. Ez a látvány

szinte föl sem fogható... feledteti, hogy van egy

furcsa, kétlábú lény, mely gyilkolni képes.

Az út kiöblösödött előttük. Mason lehúzódott a padkához, lekapcsolta a motort, levette

a fényszórót, és kényelmesen elhelyezkedett a puha ülésen.

- Szeretem a sivatagot! - mondta rövid szünet után.

Della Street mellébújt.

. - Lesz valami munkánk is a kirándulás alatt?

- kérdezte.

- Aha. Magammal hoztam .azt a tényvázlatot. Addig nem térünk vissza az irodába, amíg

azzal el nem készültünk.

- Tartozok öt dollárral, Perry - mondta Della. - Három óra tíz percig tartott, mire az esküdtek megfejtették a találós kérdést. Főnök,

a cicát értem, de mi történt még?

- A cica arra az ágyra ugrott fel, melyen előzőleg úgymond Franklin Shore

feküdt. Ezt követően leugrott, és átbaktatott a másik hálószobába, s ott

gombócba tekeredve leheveredett

az ágy közepén, melyre azt megelőzően Thomas Lünk nem feküdt... állítólag. A

cica bebizonyította, hogy Lünk hazudott. A hátsó szobában lévő ágyban senki sem aludt, s így hideg

volt. A külső hálószobában lévő ágyban feküdtek korábban, ezért meleg volt.

- Nem tudom, megfordult-e a fejében, Della, ha valakinek van egy biztonságosnak vélt

rejtekhelye, akkor számára teljesen természetes hogy mindent odarejt. Lünk, jó

ideje, a játékban alakított szerepéért kapott pénzt abba

a lisztesdobozba dugta... tipikus rejtekhely egy

zsémbes, öreg agglegénynek. Azután, amikor a pisztolyt kellett sietve elrejtene, nyilvánvaló volt, hogy azt is odatette.

-Miért kellett elrejtene a fegyvert?

- Mert, miután lefeküdt, Mrs. Shore fölhívta a kórházból, és mondta neki, hogy siessen a házhoz, másszon be az ablakon, és vegye ki a pisztolyt az íróasztalból. Matilda egyszerűen ráérezte, hogy a rendőrség át fogja kutatni a házát. Kész csoda, hogy nem akadtak a pisztoly nyomára, mikor az első házkutatást tartották. Bár akkor Tragg a gyógyszeres szekreterre összpontosította a figyelmét, és a mérge után kutatott.

- Mondja el az egész történetet, Perry!

- Valaki megmérgezte a cicát. Belső munka volt. A cicá nem ment ki a házból. Komo esetleg megtehetette volna, de nem volt indítéka.

Lunknak az a feltevése, mely szerint ki akarta próbálni a mérget, azért sántított, mert olyan hatalmas adagot etettek meg az állattal.

Ki lehet következtetni, hogy mi is történt valójában. Mrs. Shore-nak valaki, telefonált délután. A hívás után úgy döntött, hogy az olyan régóta és olyan körültekintően eltervezett gyilkosság ideje elérkezett. Beleunt a zsarolósdiába.

Helent rövid időre el kellett távolítania a házból, hogy ne tudja meg, nénikéje eltávozott otthonról. Számítása szerint, ha megmérgezi a cicát, Helen eszeveszetten fog rohanni az

állatkórházba. Gerald váratlanul fölbukkant, azonban természetesen ő is Helennel ment.

Ezután elküldte Komót, hogy hozzon barnasört. Amint tiszta lett a levegő, elővette Franklin Shore régi pisztolyát, beszállt a kocsijába, és fölment a Hollywood mögötti tározóhoz, ahol korábbi megállapodásuk szerint Leech várta, hogy átvegye az újabb zsarolórésztétet.

Az utolsó részletet Matilda egy 38-as kaliberű golyóval rendezte el, visszajött, és a fegyvert az íróasztalba tette. Rájött, hogy a gyanú esetleg ráterelődhet, s ezért megmérgezte a jégen tarott

barnasört, megjátszotta a mérgezés tüneteit, és azonnal kórházba vitték. Ezzel a közvetlen gyanú még inkább Franklin Shorra terelődött.

Nem gondolt arra, hogy a rendőrség tüzetesen átkutatja a házát, amíg Tragg színre nem lépett.

Rádöbbsent, hogy akkor a fegyvert is megtalálhatják. A rendőrök a kórházban őrizték, úgyhogy gyorsan telefonált Lunknak, és mondta neki, hogymenjen a házhoz, és szerezze meg a pisztolyt..

Lünk a cinkostársa volt. Matilda alaposan kiképezte, és részletesen belesulykolta, hogy mit

kell tennie. Aznap délután, mikor Leech jelentkezett, csak föl kellett hívnia, és szólni neki: végrehajtják a tervet!

Della tiltakozott:

- De én azt hittem, hogy Franklin Shore nem beszélt Matildának vagy bárkinek arról, hogy Helen kissé pityókos lett a puncstól, vagy hogy megmentette a...

Mason nevetett.

-Lünk úgy tett, mintha ő lenne Franklin Shore, és azt mondta Helennek, hogy Matildának még nem szólt.

- Hát, és mindjárt... - hüledezett Della.

Szóval, Lünk beosont a házba, hogy megszerezze a pisztolyt, és lőtt, nehogy közben leleplezzék.

- Pontosan így történhetett. Bemászott az ablakon, földöntötte az éjjeliszekrényt, majd gyorsan átgondolva a helyzetet, mivel nem volt

ostoba, úgy igyekezte álcázni a dolgot, hogy Mrs. Shore járását utánozta, amint éppen keresztülbiceg a szobán. Az íróasztalhoz sántikált, kivette a fegyvert, és indult volna az ablak felé, amikor Jerry Templar kirántotta az ajtót, és föl akarta kapcsolni a villanyt. Kettőt lőtt, eldobta a fegyvert, majd meglépett a viskójába... feltehetően a kocsiján. Lünk hazudott, mikor azt állította, hogy nem feküdt le. Mikor Matilda telefonált, már ágyban volt. Mikor visszaért a viskójába, bedugta a pisztolyt a lisztbe. Ezután lenyitotta a hátsó hálószoa ágát, belefeküdt, hogy kicsit összegyűrje az ágyneműt, elhelyezte a szivarcsutkát, majd kidobálta a holmikat a komódból és a gardrós szekrényből. Villamosra ült, hogy visszszamenjen a Shore-házhoz, arra spekulálva, hogy a rendőrség fülöncsípi, és kihallgatja. Kelletlenül elmesélte volna azt a történetet, amit Matilda kifőzött, vagyis hogy Franklin Shore fölbukkant a lakásán. A nyomozók kivonultak volna, és megtalálták volna az előkészített helyszínt, mely arra utal, hogy Shore előzőleg ott járt, de kirepült a kalitkából, miután kirabolta Lunkot. Na persze, Lünk álmában sem gondolta volna hogy a liszt tartót is át fogják kutatni. Az az ő külön, titkos rejtekhelyének számított... és valóban nem kutatták volna át, ha én nem említem meg.

- Honnan tudja mindezt, főnök? - kérdezte Della.

- A cica minden kétséget kizáróan elárulta, hogy a külső hálósobában lévő ágy meleg volt az a másik pedig nem. Ez a titok nyitja! Lünk fölkelte az ágyból. Az ágy még meleg volt. A cica erre az ágyra telepedett. Lünk visszajött, hogy elrejtse a pisztolyt, s akkor a cica belemászott a lisztbe, mire Lünk kikergette. Ekkor a hátsó hálósobában ugrott föl az ágyra, de mikor hidegnek találta, emlékezett a másik, meleg ágyra a külső hálósobában, ahol korábban is feküdt úgyhogy visszamászott oda, és összegömbölyödve elaludt. Lünk nekiindult, hogy a rendőrségnek beadja a gondosan kifundált mesét. Abban bízott, hogy a Shore-ház előtt beléjük botlik. Ehelyett maga kapcsolta le, Della. Nem igazán állt érdekében, hogy nekünk előadja a meséjét, mert a rendőrséget akarta vele megetetni mégis meg kellett játszania, hogy nem akar összefutni a rendőrökkel. Attól félt, hogy én nem adom át a dolgot elég gyorsan a rendőrségnek, s ezért, amint alkalma adódott rá, névtelenül értesítette Tragg hadnagyot, s ennek eredményeképpen elkapták.

Matilda tervében sok madárka szerepelt, akiket mind ugyanazzal a 38-assal akart elintézni, úgy tüntetve föl a dolgot, hogy a férje még mindig él, és ő végzi a piszkos munkát. Mellékesen szólva, ha Franklin életben van, persze a rendőrség soha nem találta volna meg, akkor Gerald Shore és Helen Kendal soha nem kapják meg az örökségüket... Helen soha nem lesz anyagilag független. Matilda viszont megpróbál negyvenezer dollárt.

- De miért Helent hívta fel Lünk?

- Ő, hát nem világos? Ez az ügy érdekessége. Helen volt az egyetlen, aki nem ismerhette fel Franklin Shore hangját. Mindössze tizennégy éves volt, mikor a nagybácsi elment. Tizennégy

és huszonnégy éves kor között óriási a különbség! Lunknak sikerült megtévesztenie. Geraldot

valószínűleg nem tudta volna becsapni.

- És mi a helyzet Fanklin személyes holmijaival, melyeket a kocsiban találtak Leech mellett?

- Matilda előkotorta férje néhány régi holmiját, majd az egészet bebugyolálta az egyik

régi zsebkendőbe, és magával vitte. A mosodai szám volt a banánhéj! Franklin Shore nem hordozta volna magánál ugyanazt a zsebkendőt tíz éven keresztül.

Az a tény, hogy az órát körülbelül négy harminckor húzták föl, azt jelzi, hogy Matilda ekkor készítette össze a dolgokat, mielőtt elindult vadász körútjára. Az ember általában nem szokta délután négy harminckor fölhúzni az óráját. Annyira egyszerű... szinte magáért beszél.

- Tudja, Della, ha Borostyán nem lett volna, talán megúszhatja. Agyafúrt terv volt. Elkövetett azonban egy csúnya nagy baklövést.

- Mit?

- A gyilkosság után útban hazafelé megírta azt az üzenetet, ami úgy mond Leech-től érkezett, és a tározóhoz irányított minket. Úgy fogalmazta meg az egészet, mintha egy japán írta volna, szeretete volna Komót csaliként fölhasználni, hogy elterelje a gyanút. Ez buta dolog volt.

- De Leech miért zsarolta?

-Rájött az igazságra.

- Milyen igazságra?

- Emlékszik még arra a holttestre, melyet nem tudtak azonosítani, és nagyjából akkor találták, amikor Franklin Shore-nak nyoma vészett?

- Úgy érti, az volt Fanklin Shore? Dehát, főnök, ez lehetetlen. Ez...

- Nem, az nem Franklin Shore holtteste volt.

Hanem Phil Lünké.

-Phil Lünké? - kérdezte Della megdöbbenve.

- Mint tudja, Matilda Shore utálta a férjét.

Mindennek tetejében Franklin épp készült tönkretenni azt az embert, akit viszont szeretett. Ha Matildának sikerül Franklint félreállítania az útból, örökölheti a vagyonát, és ebben a helyzetbe kiélheti hatalomvágyát. Stephen Albert anyagilag megmentheti, és később hozzámehet. Lünk barátunk a kezdetektől fogva

hűségesen szolgálta. Testvére haldoklott, s tudták, hogy halála csak napok kérdése... vagy csak

óráké. Matilda ennek tudatában agyalta ki a tervet. Mikor Phil meghalt, Tom Lünk kihívta az ügyeletes orvost, aki annak rendje és módja szerint kiállította a halotti bizonyítványt. Azonban az a holttest melyet eltemettek, Franklin

Shore volt, kinek előbb gyorsan ölé mérget adtak be. Teteme már elő volt készítve, feltehetően Lünk kocsijában, a villámgyors cserére.

Lünk, miután megszabadult öccse hullájától, Shore-t keletre szállította, hogy Phil helyett eltemesse, később pedig hazudott az időpontról, amikor elment, mert azt állította, hogy Shore eltűnése előtt volt.

- De anyja keleten lakott. Nem jött rá, hogy nem Phil van a koporsóban?

Mason elvigyorodott.

Még mindig, mindent elhisz, amit Lünk összehordott! Fogadok abba az öt, dollrába,

amit ma nyertem, hogy amikor Tragg kivizsgálja az ügyet, rá fog jönni, hogy Lünk soha nem élt azon a környéken, ahová a holttestet eltemették. Van még egy apróság. George Alber körülbelül éjfélkor ért Lünk viskójához. A villany égett, de hang nem szűrődött ki belülről. Lünk azt állította, hogy a rádiót hallgatta, mielőtt Franklin Shore megérkezett. Ha ez így lett volna, Alber vagy beszélgetést vagy a rádió hangját hallotta volna.

-Na és az a képeslap Floridából?
-Az a képeslap legalább annyira segített megoldani az esetet, mint a cica! -? felelte Mason.

- Hogyan?
- Hát, nem tűnik fel? 1931 telén írták és nem 1932 tavaszári!
-Ezt hogyan lehet megállapítani?
- Az áll benne, hogy Franklinék nagyon élvezik a kellemes klímát - folytatta Mason.

Floridában vitathatatlanul meleg a nyár, azonban kellemesnek csak a téli klíma nevezhető. Majd azt írja, hogy ha hiszed, ha nem, még úsztak is. Bizonyára nem így fogalmaz, ha nyáron ír Floridából, mert akkor nem tette volna bele, hogy ha hiszed, ha nem.

De hisz a képeslapot 1932 júniusában pecsételték le.
- No igen - felelte Mason. - Azonban a lapon nem állt dátum, csak a pecséten. Az ember ritkán dátumoz meg egy üdvözlőlapot. Kezd már derengeni? Csak egy magyarázata lehet. Ez az a képeslap volt, melyet az előző télen írt, mikor Matildával ott jártak. Talán becsúszta az egyik nadrágzsebébe, s azután elfelejtette föladni. Matilda rábukkant, mikor kitakarította a gardrób szekrényt, röviddel Franklin eltűnése után. Megcsillant előtte a lehetőség, hogy az egésznet művészi köntösbe csomagolja. Ezért tehát hat hónappal az eltűnést követően, Helen képeslapot kap, melyet Floridában postáztak. Fogalmam sincs, Matilda hogyan adta fel, de a megvalósításnak számtalan variációja adódott. Emellett alkalma nyílt rá, hogy kifőzze a rejtélyes hasonmásról szóló mesét, mellyel még inkább összekuszálhatja a fonalat, mikor beindítja Franklin visszatérését. A célja az volt, hogy őt állítsa be Leech gyilkosának...

Mason hatalmasat ásított.

- Kezdek elálmosodni.
- Azt hiszem, maga a legmegettévesztőbb és a legidegesítőbb egyén, akivel valaha is összefutottam! - jegyezte meg Della.
- Most meg mi a baj? - csodálkozott Mason.
- Ezek az apró nyomok olyan egyszerűnek tűnnek, miután elmagyarázza őket. Ezért annyira idegesítő ez az egész. Annyira, annyira egyszerűek! A megoldás kézenfekvő, miután az ember tökéletes összefüggésben lát mindent. De nekem valahogy soha nem sikerül összeraknom és megfejtenem!
- Pedig ott vannak az orra előtt: a cica, aki a meleg ágyra telepszik a zsebkendő a tíz éves mosodai számmal az óra, melyet délután fél ötkor húztak föl... amikor egyetlen ember sem szokta az óráját fölhúzni a képeslap, melyet nyáron küldtek, bár egyértelműen télen írtak...
- És nem fog Hamiltpon Burgernek segítem,

hogyan megoldja az ügyet?

- Egy fikarcnyit sem! Csak hadd süljön meg!

-És hagyja, hgy Matild a megússza a dolgot, és...

- Nem fogja megúszni - vágta rá Mason.

Előbb-utóbb Tragg felgöngyölíti az ügyet. Talán már tisztázta is a cica szerepét. Ki fogja

vetetni Phil Lünk maradványait, és rá fog jönni, hogy valójában Franklin Shore feküdt ott.

Gondolkodóba ejti majd az is, hogy ki vezethette azt az autót, mely halálra gázolta Tom Lunkot, s ki fogja deríteni, hogy csak az lehetett, aki Leech-et eltette láb alól, hogy befogja annak az embernek a száját, aki netán túl sokat mondhatna.

És el kell ismerni, hogy Lünk egész végig remekül adta elő a szerepét. Ravaszul megjátszotta az ügyefogyott kertészt. Mesterien tálalta a Franklin Shore látogatásáról szóló mesét. Azonban ez az egyik olyan dolog, amit egy nyomozó

sohasem felejtethet el. A gyilkosnak feltétlenül hazudnia kell, s ha valaki elég okos ahhoz, hogy kidolgozzon egy zseniális gyilkosságot, az képes kidolgozni egy zseniális hazugságot is. Matilda persze segédkezett. Pontról pontra fölépítették az egész tervet. Ha nem jön közbe a cica, meg is téveszthettek volna... valameddig.

Higgye el, kedves, ha legközelebb belekezek egy ügybe, Hamilton Burger és Tragg hadnagy nem fognak figyelmeztetni, hogy az én helyem az irodában van, és ott várjam ki a fejleményeket. Most meleg helyzetben lesznek jó

hosszú ideig, s majd mikor végre kibogozzák az ügyet, rá fognak döbbsenni, hogy én végig tudtam a megoldást.

- Azért hadd áruljak el valamit - szólalt meg

Della. - Nagyon rám ijesztett.

-Attól félt, hogy elítélik?

- Nem... nem is tudom. Olyan átkozottul reménytelennek tűnt, mikor megláttam azt a

nagy rakás közvetett bizonyítékot.

Mason levette egyik kezét a kormányról, hogy átkarolja Della Streetet.

- Kedves Della, az ügyvédjében mindig bíznia kell! - mondta ünnepélyesen.

ISBN 963 7407 84

Kiadja a GARABONCIÁS Könyvkiadó Kiszövetkezet

Felelős kiadó: Dunainé Dr. Besenyei Györgyi

Kiadói iroda és viszonteladói raktár: 1041 Budapest, IV., Deák F. u. volt Rónai S. u. 65.

fszt. 1.

Telefon: 169-2503

Készült a Dabasi Nyomdában

Felelős vezető: Bálint Csaba igazgató

Munkaszám: 91-1490

Irodalmi vezető: Kocsis Lajos

Műszaki vezető: Kállay Judit

Megjelent

ERLE STANLEY GARDNER

Perry Mason és a mostohalány titokzatos esete

A, izgalmas detektívregény főszereplőjének, a dúsgazdag Harlow Dissinger Bancroftnak a múltját sötét folt szennyezi. A zsarolók azzal fenyegetőznek, hogy tönkreteszik gyönyörű, mostohalánya, Rosena küszöbönálló esküvőjét és egész jövőjét... Ki állíthat meg egy gátlástalan zsarolót?... Perry Mason megemlíti ügyfelének, hogy a legjobb megoldás a zsaroló megölése, de ezt természetesen nem javasolhatja. Bancroft felesége, Phyllis azonban ezt az utat választja.

A rendőrség gyilkossággal vádolja, és ő maga is beismeri, hogy lelőtte a zsarolót... Mason azonban nem adja fel...

E könyv írója, Erle Stanley Gardner az amerikai bűnügyit regényírás páratlan mestere, minden idők legismertebb krimiírója, aki több mint egy évszázaddal ezelőtt született. Eredetileg büntetőjogász volt, s emellett 146 regényt írt. Történetei

háromszáz millió példányban keltek el világszerte. Filmek, televíziós sorozatok jelzik ma sem csökkenő népszerűségét. Zseniális munkáit az állandó fordulatokra és a lebilincselő szövevényességre építi. Történetei merészek, agyafúrtak és

mindig tartogatnak meglepetéseket... igazi krimihagyományokon alapulnak.

Az eltűnt bankár esete címet viselő regényének egyik főhőse, a fiatal és szép Helen rejtélyes telefont kap. Több mint

egy évtizede nyomtalanul eltűnt és sokak által halottnak hitt

nagybátyja telefonál. Visszatérését tervezi, s ehhez a lány segítségét kéri, s azt, hogy találkozzukra vigye magával a híres

ügyvédet, Perry Masont... Az érthetetlen események ezzel

kezdetüket veszik. Gyilkosság és gyilkossági kísérletek követik

egymást, a zsarolás lehetősége is felmerül, s fontos tanú elrejtése miatt a rendőrség Perry Mason titkárnökjét, a szépséges

Della Streetet is letartóztatja. Hogyan sikerül az ügyvédnek

a bírósági tárgyalás során tisztázni titkárnökjét úgy, hogy közben az eset körüli rejtélyek is megoldódnak?